

BURMESE
CLASSIC

ကိုပိုက်

ညာသန်ကုတ်

ထုတ်ဝေပြီးစီးသောအုပ်များ

၂၉၊	အတ္ထုပ္ပတ္တိများ	* ထီးထီးတားတားမော်တော်တား
၃၀၊	အိန္ဒြာဓာတ်	* ဂုဏ်တုတ်တပ်စုးစေ့စော်များ
၃၁၊	တိုပိုက်	* အမေသီလျှပ်သစ်သို့နေ့မည်
၃၂၊	လယ်တွင်းသားစောချစ်	* ဝရီသတ်ရွှေမှာ တောပြောမည်
၃၃၊	တိုပိုက်	* မေတ္တာနှမ်းရည်ခွင့်မုဆိုးများ
၃၄၊	တိုပိုက်	* စုတနာပြန်ခွင့်တူးဆွန်းသောကြောင်နှုတ်များ
၃၅၊	တိုပိုက်	* အပြုံးအဝေး
၃၆၊	ခေါက်ထားစင်မောင်ညွန့်	* ကျွန်တော်ပြန်မာပြည်သား
၃၇၊	တိုပိုက်	* တူးဆွန်းသောနှုတ်သားနှုတ်လူ
၃၈၊	မင်းလူ	* နှုတ်ခမ်းစီးတောင့်နှုန်းများ
၃၉၊	နုလည်	* လက်စွဲရည်ကိုချစ်တဲ့သူ
၄၀၊	တိုပိုက်	* ကံကြမ္မာစီးသားတောင်
၄၁၊	တိုပိုက်	* ကန်လူသန်
၄၂၊	တိုပိုက်	* သားတောင်ကန်ခြစ်သံမုဆိုး
၄၃၊	လယ်တွင်းသားစောချစ်	* ကန်လူသံမဏိသံမဏိကန်သံမဏိ
၄၄၊	နုလည်	* ကန်စွဲစင်ပြန်မာပြည်များ
၄၅၊	တိုပိုက်	* အနိပ်ကန်စွဲမုဆိုးများ
၄၆၊	သုခမောင်	* သုတေသနကိုမိမိသောစွဲကန်များ
၄၇၊	တိုပိုက်	* နှစ်မြှုပ်ညောင်
၄၈၊	တိုပိုက်	* သောသသားတောင်
၄၉၊	တိုပိုက်	* သုတ္တရာကိုသုတ္တရာခွင့်မုဆိုးများ
၅၀၊	မင်းလူ	* လက်စွဲစေ့တဲ့စာ
၅၁၊	တိုပိုက်	* မနုန်းမြို့ ကာလဲ ကာလဲ
၅၂၊	တိုပိုက်	* မံထုထိုက်သူ

သနုလ

ညာသန် - နာကန်

ဆက်သက်

■ တိုပိုက်

- * သုတေသနပြန်လုပ်စနစ်
- * သုတေသနပြန်စေ့ချင်

စာအုပ် ၅၃

ကိုပိုက်

ညာသန် - နာကန်

တွက်ပီစာအုပ်ဆိုက်

အမှတ်(၄/က) အစောဆုံးလမ်း၊ ဘောလုံးကွင်း

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

☎ ၇၀၃၉၅၈၊ ၀၉-၅၀၀၂၄၆၂

စာအုပ်အမျိုးအမည် - ၁၂၅၁/၂၀၀၄(၁၀)

စာအုပ်အမျိုးအမည် - ၅၀၀၄၃၅၀၅၀၄

၇၄

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

ပန်းချီပုံစံ

၇၅

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၇၆

ထုတ်ဝေသည့်နေ့

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

၇၇

အုပ်စု

(၅၀၀)

၇၈

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

၇၉

အုပ်စု

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

၈၀

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

၈၁

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

၈၂

ပုံနှိပ်/ထုတ်ဝေသူ

ဦးစင်အောင်မြင့် (အောင်မြင့် - ၈၄၅)

ထုတ်ဝေသူနှင့်ပုံနှိပ်/ထုတ်ဝေသူ (၁၈၇၅)

ထုတ်ဝေသူ (၁၈၇၅)

အုပ်စု (၄/၈)၊ အုပ်စု (၄/၈)၊ အုပ်စု (၄/၈)

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

၈၃

မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

(၈၅၀) မုက်ပုံသင်္ချာပုံစံ

“ကျွန်တော်တော်ကောင်၊ ကျွန်တော်တော်လမ်းများ ဖြစ်တည်ပုံ”

ကိုကို

ကျွန်တော်တော်တော်ပရိသတ် စိတ်ဝင်တစားမေးလာကြသည်မှာ ကျွန်တော်၏ အဓိက ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ‘မုဆိုး လင်းမြင့်လှိုင်’ ဖြစ်သည်။

“လင်းမြင့်လှိုင် တကယ်ရှိတာလား၊ ဘယ်သူလဲ” အစရှိသဖြင့်ပေ။

လင်းမြင့်လှိုင်၏ “သွားတက်လေး...ပေါ်ရုံ ပြုံးတတ်သည့် အပြုံး ကြောင့်ပေလဲလား”။ သူတွင် ‘ဝီစကီ’ အမြဲတမ်းပါတတ်၍လား၊ ကျွမ်းကျင်သော မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေလားတော့ မသိချေ။ “လင်းမြင့်လှိုင်” ဆိုသည် တကယ်ရှိပါသည်။ သူသည် တစ်ချိန်သော အခါက သစ်တောအရာရှိငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တောပစ်ခြင်းကို ဝါသနာထုံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ “ပြည်” ဘက်တွင် သူတာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က တောပစ်များခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်သူ ရန်ကုန်တွင် ဆုံကြသည်။

သူသည် သဘောမနောကောင်းသူဖြစ်သည်။ ရိုးသားသူ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သူဖြစ်သည်။ မည်သူ့အပေါ်မဆို ဖော်ရွေသည် ပြီးတော့ သူ့မှာမည်လေးကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်း “လင်းမြင့်လှိုင်” တဲ့။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့်အင်မတန်ရင်းနှီးခဲ့သည်။

သူသည် သောက်တတ်စားတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည်
“ရော်ဖီဝါးကား” ကိုသာသောက်သည်။

အင်မတန်သောက်နိုင်သူလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မုဆိုးဝတ္ထုတိုလေးများကို ရေးလာသည့်အခါ ဧည့်
ဆက်မပြတ် ရေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်တွင် ဇာတ်ကောင်မွေး
စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ သို့စဉ်းစားလိုက်ခြင်းသည်ကား ဝတ္ထုတိုတွင်
ဇာတ်ကောင်မွေးရေးတတ်ကြသည့် ဆရာကြီးများကို အားကျ၍လည်း
ဖြစ်ပါသည်ဆိုပါစို့-----

ဆရာကြီးဆင်ဖြူကျွန်း အောင်သိန်း၏ ကိုဆေးရိုး။

ဆရာမောင်ဝဏ္ဏ၏ ကိုစိန်သောင်း၊ မနှင်းရီ အစရှိသဖြင့် အခြား
ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများလည်းရှိပါသည်။

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်ဇာတ်ကောင်မွေးလိုပါသည်။ စဉ်းစား
ကတည်းက လင်းမြင့်လှိုင်ကိုမြင်မိသည်။ တောမုဆိုးလည်းဖြစ်ခဲ့
ဆိုတာ---

“လင်းမြင့်လှိုင်” ဆိုသည့် သူ့မှာမည်လေးကလည်း ဆန်သည်

သူ၏ သွားတက်ကလေးကိုလည်း သဘောကျသည်။

လူကသာ ခပ်ပျော့ပျော့ရယ်လို့ ထင်ရသည်။ အင်မတန်
နိုင်သောသူဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်သောက်သောက် မူးဟန်ပြေး
ကိုသာ သောက်တတ်သည်။ ပြီးတော့ သူက ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ရယ်စွာ
အဓိကဇာတ်ကောင်အဖြစ် ကျွန်တော် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်နှင့်သူသည် တူတူတွဲတွဲ
တစ်ခါဖူးမျှ အမဲလိုက်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

သူသည် ‘ပြည်’ဘက်တွင် လှုပ်ရှားနေသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဥက္ကကြီးဝိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နှစ်ဦးဆုံကြသည်တွင်... သောက်ရင်းစားရင်း...
တောအတွေ့အကြုံများကို ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားသည့် ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးမှာ “ရသေ့ဓမ္မ ပါလ”
ဖြစ်နေတော့၏။

“ရသေ့ဓမ္မပါလ”သည်လည်း ရှိပါသည်။ ယခုတိုင်... “ရသေ့
ဓမ္မပါလ” နှင့် ရံခါဆိုသလို ဆုံနေတတ်ပါသေးသည်။

“ရသေ့ဓမ္မပါလ” နှင့်မဆုံမီ သူ၏တပည့်ကျော်ကြီး “အောင်နီဝင်း”
နှင့်ဆုံခဲ့ကြကတည်းက ရသေ့ဓမ္မပါလကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။

ထူးဆန်းသောရသေ့ကြီးအကြောင်းကို ရေးခဲ့သည့်ကဏ္ဍ၌ အဓိက
ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးရာတွင်ထားရန် စိတ်ကူးလိုက်ပါသည်။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော့်အား တရားဓမ္မတွေ ပြောခဲ့
ဟောခဲ့ပါသည်။ လူငြိမ်းတစ်ယောက် သဘောပေါက် နားလည်လွယ်အောင်
ပြောတတ်ဟောတတ်ပါသည်။ ထိုသည်ထက် ကျွန်တော် ပို၍ စိတ်ဝင်စား
ရှိခဲ့သည်မှာ “ရသေ့ဓမ္မပါလ”သည် တောချီပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်၏။
တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် “ခူတင်” ထိုင်တတ်၏။ သူသန်တွေ ထဲတွင်
“ခူတင်” ထိုင်တတ်၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သို့ဆိုလေတော့... ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်
လှိုင်တို့၏ဇာတ်ကောင်စရိုက်သည် ... သားသတ်မုဆိုးများ။

ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ တရားသဘောများကို ကျွန်တော်သိသလို
ကျွန်တော်၏ ဓာတ်ပရိသတ်ကိုလည်း သိစေချင်ပါသည်။ သည်တော
ဇာတ်ကောင်စရိုက်အရ သားသတ်မုဆိုးများက တရားဟော၍မဖြစ်၊
သည်တော့ ထိုအသိတရားများပြောရန် ဇာတ်ဆောင်မဓမ္မမဖြစ် မွေးရ
စေတော့မည်။

သည်တွင်... ကျွန်တော်လေးစားသော၊ ကျွန်တော်ကြည်ညိုသော၊
ရသေ့ဓမ္မပါလကိုပင် ... ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် မွေးရပေလော့သည်။

ပြီးတော့ တစ်ချိန်က ကျွန်တော် ဥက္ကံ၊ လှည်းကူးတစ်ဝိုက်သစ်
တော ကြီးမိုင်းများအတွင်း လှည့်လည်သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ကရင်တိုင်းရင်းသား လုပ်သားများနှင့် ဆုံခဲ့သည်။ ဒေသ
ခံမှတစ်ဆင့် ဆုံခဲ့သည်။ သူတို့တစ်တွေနှင့်တွဲဖက်လုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။
အဲလိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ တရင်းတန်း၊ ရှိခဲ့သည်။

သည့်ပြင် . ကင်းပတီကျေးရွာသူကြီး “ဦးဖိုးမိန်”၊ မီးလောင်ကုန်း
ကျွန်းရွာသူကြီး “ဦးစာမထီ”၊ စမ်းရွာသူကြီး “ဦးလှရွှေ” အစရှိသဖြင့်
တောင်ပေါ်ကျေးရွာသူကြီးများနှင့်လည်းဆုံခဲ့။ တရင်းတန်းရှိခဲ့။ သံယောဇဉ်
ရှိခဲ့သည်ကြောင့် . ကျွန်တော်ရေးသားမှု မုဆိုးဝတ္ထုများတွင် . ထိုမီးလောင်
ကုန်းကျေးရွာ၊ ကင်းပတီကျေးရွာ၊ စမ်းရွာတို့ကို အခြေခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သည့်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်ဝတ္ထုများတွင် ဓာတ်ဆောင်များဖြစ်လာ ကြခြင်း
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ချစ်သော ရင်းနှီးသော သံယောဇဉ်ရှိသူများ ထို
ကျွန်တော်ဓာတ်လမ်းများတွင် ဓာတ်ကောင်အဖြစ် အမြဲတမ်းအသုံး ပြုခဲ့သလို
“ကိုကိုက်ကြီးရေ...ခင်ဗျားဝတ္ထုတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကို လည်း
ထည့်စမ်းပါဗျာ” ရယ်လို့ ပြောလာကြသူများလည်း ရှိချေသေးတော့၏။
သည်တော့ သူတို့ကိုလည်း သူတို့နှင့်အပ်စပ်မည့် ဓာတ်ကောင်စရိုက် တွင်
ထည့်သွင်းရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ပင်တိုင်ဓာတ်ကောင်များဖြစ်လာသည့် ဝန်တော့၏
ကလေးမျိုးဝင်နှင့် တောခေါင်ကြီးမောင်မောင်မိုး ဆိုပါလျှင်လည်း သတ္တိ
ထင်ရှားပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ယနေ့တိုင် သစ်တောတိုင်းအတွင်း တာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

သည်တွင် မပြောမဖြစ် ပြောရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးပေါ်လာပြီပေါ့။
ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်ဆိုလိုက်သော၊ ကျွန်တော် အင်
တော့မျှ လေးစားကြည်ညိုခဲ့ရသော ဦးစိုးဝင်းလှိုင်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ဆရာ ဦးစိုးဝင်းလှိုင်သည် ကျွန်တော်သဘောကျခဲ့သော အထင်

ကြီးခဲ့သော၊ လေးစားခဲ့ရသော တစ်ချိန်သောအခါက ကျွန်တော်၏ အထက်
လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

'On Table' စားပွဲပေါ်တွင် မြေပုံကြီး ဖြန့်ခင်းအလုပ်လုပ်ခဲ့
သူ...လက်အောက်ငယ်သားတွေကို နှုတ်ဖြင့်သာ ညွှန်ကြားစေခိုင်းခဲ့သူ
“လုံးဝ” မဟုတ်ပါချေ။ ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင် ကွင်းဆင်း၊ အားကြီးမာသ်တက်
လုပ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သည်တော့ နောက်လိုက်ငယ်သား တပည့်များသည် ဆရာ
ကိုယ်တိုင် အရာရှိကိုယ်တိုင် လုပ်နေပြီဆိုတော့ မည်သူမျှ မနေသားတော့ပေ။
စီမံခန့်ခွဲမှုတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ လက်အောက် ငယ်သားများအ
ပေါ်တွင်လည်း အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ တင်းကြပ်သလို လွှဲလွှဲနေနှင့်ပတ်သက်
၍ ကိုယ်ချင်းအာ စိတ်ထားငဲ့ညှာ တတ်သူ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ မုဆိုးစာရေးဆရာ ဖြစ်လာခဲ့ရခြင်းမှာလည်း
ဆရာ ဦးစိုးဝင်းလှိုင်ကြောင့် တည်းဟူ၍လည်း ပြောရပေလိမ့်မည်။

ဆရာ ဦးစိုးဝင်းလှိုင် ကွင်းဆင်းလေတိုင်း မမြစ်မနေ ကျွန်တော်
လိုက်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် တောတောင်နှင့်ရင်းနှီးခဲ့ရခြင်း။ တောမုဆိုးများနှင့်
ဆုံခဲ့ရခြင်း၊ တောတောင်၏အလှကို ခံစားရခြင်း၊ တောတောင်၏
မာယာပရိယာယ်များခြင်းတို့ကို နားတွေ၊ ဒူးတွေ တွေ့ခဲ့ကြရခြင်း ကြောင့်
ဖြစ်သည်။

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကျွန်တော်အတွက် ကုန်ကြမ်းများ ဖြစ်လာ
တော့၏။ ကုန်ကြမ်းပြတ်ပြီဆိုပါလျှင်... ယနေ့တိုင် တောတောင်ထဲ ရုခါ
ဆိုသလို ခရီးထွက်သွားလေ့ရှိ၏။ သို့ဆိုလေတော့ ဆရာဦးစိုးဝင်းလှိုင် ထံ
သွား၍ အကူအညီတောင်းရပြန်သေး၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲသွားခဲ့ရင်း၊ ဆရာနှင့် ကျွန်တော် ခိုခွဲမြေ ကဲ့သို့
ကွာခြားခဲ့ကြပြန်။ ဆရာ ဦးစိုးဝင်းလှိုင်သည် တတ်နိုင်သမျှကိုတော့ဖြင့်
ကူညီပံ့ပိုးဆေး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသူကား ကျွန်တော်မှ မဟုတ်။

သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်၏ကျေးဇူးရှင်ဆရာဟု ပြောရခြင်း

ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့အကြောင်းအရာပါ။ ဝတ္ထုတိုတွင်
သဘာဝအမည်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုသည့်အခါများတွင် သွား
ရောက် ခွင့်တောင်းပြန်သည်တွင်လည်း ..

“အေး-အေး-ရတယ်” ဟုသာ ပြောကာခွင့်ပြုတတ်လေသည်။
သည့်အောက် ကျွန်တော်၏ ဇာတ်လမ်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောလျှင်
လည်းကောင်း၊

ကျွန်တော်၏ဝတ္ထုများကို ပင်တိုင်ထုတ်ဝေသူ ကိုဆွေကြီး(ဆွေမင်း-
နေပြည်)က “ကိုရိုက်-ဇာတ်လမ်းတွေ ဘယ်လိုရသလဲ” ဟု မေးလျှင်
ဆရာကြီးအောင်သောင်း(သန့်-အောင်သောင်း)ကလည်း “ကိုရိုက်-ကျွန်တော်
ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ။ “ဓာကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် တွေလား” ဟု မေးခဲ့ဖူးသေး
ဇာတ်ပရိသတ်များကလည်း မေးလာကြပါသည်။

“အတော်များများ ..ဟုတ်သည်ဟု ဖြေပါမည်”
ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့ချည်းတော့ မဟုတ်၊ ဒေသခံမုဆိုးများ
ကိုယ်တွေ့ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်သမားတို့၏ ကိုယ်တွေ့များလည်း ဖြစ်ကြပါ
သည်။

ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သည်များကို ကြုံခဲ့ခြင်း၊ သိရှိခြင်း
အတိုင်းဗုရေးပြု၍တော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပါ။ လိုအပ်သည့်နေရာများတွင်
စိတ်ကူးယဉ် ဖောထည့်ရခြင်းလည်း ပါပေ၏။

သို့မှသာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါကလား။
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်ဆိုရာတွင် .. တောတောင်ထဲတွင် ကြုံရသည့်
များချည်းမဟုတ်၊ လက်ရှိ ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်မှာပင် အဖွယ်တော်
လမ်းတွေ အများကြုံရပါသည်။ ရှေးမကုန်လောက်အောင်ရှိသည်။ အထက်
အားဖြင့် ... ဆိုးသူ ... ကောင်းသူ ... တို့၏ အတွင်းမအောင်စိတ် အကွဲ
ကောင်း၊ အကျင့်မှန်၊ အကျင့်ဆိုး၊ အကျင့်ယုတ် ရှိသူတို့နှင့်ကျွန်တော်
အမြဲထိတွေ့နေပါ၏။

ထိုသည်တို့ကိုအခြေခံထား၍ ကျွန်တော်သည် ဇာတ်လမ်းများ ရေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကောင်းသူ၊ ဆိုးသူ အခွင့်
သဖြင့် မြောက်မြားစွာရှိနေသရွေ့ ကျွန်တော်တွင် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်း တွေ
မြောက်များစွာ ရှိနေပါဦးမည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။
အဝင်ပွင့်ကျ ဇာတ်လမ်းဆင်တတ်ရပေမည်။
ဇာတ်ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားအောင် တင်ပြတတ်ရပေမည်။
ထိုသည်အတွက်တော့ဖြင့် .. ကျွန်တော် ကြိုးစားနေရပါဦးမည်။
စောနာပါလျှင် ...ကံကောင်းသည့်ချည်းသာ။

ဇာတ်ပရိသတ်ကိုလေးစား၊ ကြိုးစားလျက်
ကိုရိုက်
၁၈-၁-၂၀၀၄
နံနက် ၅:၃၀

“ညာသန့် - နာကနီ”

“ရေပေါင်းဆုံ” သစ်တောကြီးပိုင်းအတွင်း ယင်းမာပင်ရွာသား မုစိုး တိုးမောင်တစ်ယောက် ရောက်နေသည်မှာ မနက်စောစောပိုင်း ကတည်းက ပြစ်၏။

နေ့မွန်းတိမ်းသည့်တိုင် သားကောင်ရယ်လို့ မရသေးချေ။ သည် လောက်အမဲကောင်ပေါ်တဲတော ဘယ့်တွက် ကနေ့မှ သားကောင်ရှာနေရ ပါလိမ့်။

အခါတိုင်း တောလည်ထွက်လျှင် “ရေပေါင်းဆုံ အနောက်တော” အတွင်း တစ်နာရီပင် ခရီးမတွင်တတ်၊ သားကောင်ငယ်တစ်ကောင် လောက် ရမူပြီ။

သည်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်၊ ရွာမှထွက်လာကတည်းက စိတ် တော့မလန်း၊ ဘာရယ်ကြောင့်ရယ်တော့ မသိ၊ ရေဘူးကျန်ရစ်ခဲ့ရတာနဲ့၊ မိန့်ခြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာနဲ့၊ အိမ်နှင့်အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ပြန်ယူခဲ့ရ လေ၏။

သည်ကတည်းက သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခု လည်း... ကြည့် .. စောစောပိုင်းက တောခွေးအုပ်နှင့် တိုးခဲ့ရသည်။ ဆုံက မြေငိုလိုက်၍ တော်သေးတော့၏။ အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့၏။ သူ့လက်ဆွဲတော် တစ်လုံးတို့ တူမီးသေနတ်လေးဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်. ဒီ‘ခွေး အ’တွေကို ခြောက်လှန့်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

တွတ်ဝီစာအုပ်တိုက်

ထိုဘေးခွေအုပ်များကြောင့် သားကောင်ငယ်တို့ ရွှေငယ်တိုင်း
ငြိမ်းနေကြလေသည်လား မသိပါချေ။ ဒရယ်လည်းပေါပါလျက် ...
တစ်ခဏတစ်ခဏလေးစစ်ခြေရာပင် မတွေ့ပါချေ။

သားကောင်မရဘဲ ပြန်လာလို့ကတော့ မဖြစ်၊ အိမ်တွင်ဟင်းစား
မရှိချေ။

တစ်မနက်လုံးလျှောက်ခဲ့ရခြင်း၊ မည်သည့်အစားမျှ မစားခဲ့ရခြင်းကြောင့်
လွန်မင်းစွာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ၏။

ခရီးလည်းပန်း၊ မောဟိုက်နေချေပြီ၊ နားလေဦးမှဟု တွက်လိုက်
ကာ... ဆားဖြူပင်အောက်ရှိ ဆားဖြူသီးကြွ တစ်လုံးကိုကောက် ရှိပါးစပ်
တွင်း ထည့်ကိုက်လိုက်ကာ အရည်ကိုစုပ်မြို့လိုက်ရင်း ထိုအပင်အောက်မှာ
ပင် ထိုင်လိုက်၏။

“ဟူး .. တော်ပါသေးရဲ့”

ဆားဖြူသီး၏ ဖန်ခါး၌ အရသာလေးသည် သူ၏မောပန်းနွမ်းမုတ်
ခြင်းကို လန်းဆန်းလာစေတော့၏။

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၊ ဆားဖြူပင်ကို ကျော့မှီ၍ နေလိုက်ပါတော့၏။

“ရှုပ် .. ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်”

သစ်ရွက်ခြောက်တို့ပေါ် နင်းလျှောက်လာပုံကြောင့် မျက်လုံးကိုစွင့်
လိုက်၏။

အလို ... ရှေ့စပ်လှမ်းလှမ်း လမ်းမြောင်ကလေးပေါ်မှ သွေးဖမ်း၍
သူရှိရာဆားဖြူပင်သို့ ဒရယ်ကောင်လေး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ လျှောက်
လာနေပါကလား၊ တိုးမောင်သည် သူ၏သေနတ်ကို ကဗျာကထိ
ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဒရယ်ကောင်လေးသို့ လှမ်းချိုလိုက်သည်။

ဒရယ်ကောင်လေးသည် တိုးမောင်ကို ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေစဉ်
မြင်တွေ့ဟန်မတူ ယခုလို လှုပ်ရှားလာလေတော့မှ သူ့အား အန္တရာယ်
ပေးလာနိုင်သည့် လူသားတစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက်

ဆိုသလို နောက်ပြန်လှည့်ပြေးသွားလေတော့၏။

“ဒိန်း”

တိုးမောင်သည် သူ၏အလောတကြီးနိုင်မှုကြောင့် ဒရယ်ကောင်
လေးလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းကြောင့် “တောက်” တစ်ချက်ပြင်းပြင်း
ခေါက်လိုက်တော့သည်။

သူ လှမ်းပစ်လိုက်နိုင်သော်လည်း လုံးဝလွဲချော်သွားရတော့၏။ ရှေ့
စပ်လှမ်းလှမ်း ချုံ့နှယ်ပင်တို့ကြား ပြေးဝင်သွားသည်ကြောင့် တိုးမောင်
သည်လည်း ထိုနေရာလေးမှ ကဗျာကသီထကာ ထိုနေရာသို့ ပြေးလွှား
လိုက်သွားတော့၏။

ဆူးချုံ့နှယ်ပင်တို့မှ ရောက်သည်တွင် ပြေးလွှားခြင်းကို ရပ်လိုက်
ပြီး ဆူးချုံ့နှယ်ပင်တို့ကို ဖယ်ရှားတိုးဝှေ့ လိုက်ဝင်သွားတော့၏။

ဆူးချုံ့နှယ်တို့ကို ငှိုးငှားခဲ့ရခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပွန်းပဲ့
သွေးတို့စို့ထွက်ခဲ့ရသည်သာ အပတ်တင်တော့၏။ ဒရယ်ကောင်လေး၏
အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ပါချေ။

သို့ဆိုသလို ဒရယ်ကောင်လေးကို သူက ချောင်းမြောင်းလိုက်လာ၍
နေသည်ကို မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ ရှိနေခြင်း
ကို တိုးမောင် တစ်ယောက်လုံးဝ မသိရှာချေ။

တိုးမောင်တစ်ယောက် တိုးဝှေ့ချောင်းမြောင်းသွားရာ လမ်းမြောင်လေး
အစပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ‘နီပဆေး’ပင်ပေါ်မှ မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်တော့၏။

ထိုမျက်ဝန်းရှင်ကား တိုးမောင်လို မဟုတ်၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိ
တော့၏။ တိုးမောင်တစ်ယောက်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင်သာ ရှိနေနိုင်သည့်
ဒရယ်ကောင်ကိုသာ အင်းမရရှာနေသောကြောင့် ‘နီပဆေး’ပင်ပေါ်တွင်ရှိ
မျက်ဝန်းရှင်ကို လုံးဝသတိမထားမခြင်း ဖြစ်ပေတော့၏။

တစ်ခဏတစ် နားတစ်ခဏ တိုးမောင်တစ်ယောက် ‘နီပဆေး’ပင်အောက် ရောက်
သွားသည်တွင် -

“ဟာ”

လေးလံသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုက တိုးမောင်၏ခေါင်းထဲ
ကျရောက်လာတော့၏။

“ဂရုး ... ရွး ဂါး”

ရန်သူကသူ့ကို အလစ်အပိုက်တိုက်ခိုက်လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။
တိုးမောင်တစ်ယောက် ငါးစာသာမြင်ပြီး ငါးမျှားချိတ် မမြင်သလိုပင်။

သူ့ကို ချွံ့ခိုတိုက်ခိုက်လာသူသည် လွန်စွာမျှ ထွေးကျိုင်းလှသော
“ကျားသစ်” တစ်ကောင် ဖြစ်သည်ကိုတော့ဖြင့် သူသိလိုက်ရပေမည် -
သူလည်စင်းခံရုံမျှသာ ရှိတော့၏။

ကျားသစ်ကောင်က သူ့အား ရှမ်းကန်လှုပ်ရှားခွင့်ပင် မပေးပါတော့။
“ရေပေါင်းဆုံ” အနောက်တောအတွင်း လူသားများကို သားရဲကောင်စုစု
အောင်ဆောင်သော စားလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

[[[

ကျည်တိုင်ကုန်းရွာသားများကြီး “နာသန်” သည် ရင်းတိုက်ပင်ကြီး
နောက်ကွယ်မှနေ၍ ရွှေခပ်လှမ်းလှမ်း “ချုံပုတ်” ပင်အစပ်မှ ကျီ(ချေ)
ကောင်လေးကို မမှိတ်မသန်ကြည့်နေပြီး သူလက်တွင်းရှိ ရိုင်ဇယ်သေနတ်
ကို နံဘေးသို့ချလိုက်ပြီး ဝါးပုလိုင်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ထုတ်
လိုက်၏။

“လောက်လေးဝှေ့” တစ်ချောင်း သူလက်တွင်း ပါလာ၏။

သူ၏လေးဝှေ့ကို သာမန်လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယူပစ်၍ဖြစ်ချိန်
မည်မထင်။ ဘယ်တွက်မှ ..လေးကြိုးသားရေစိမ်းသုံးပင်ခန့်ကို ပူးထား
ခြင်း ဖြစ်၍ပင်။ သူကတော့ဖြင့် ဆွဲနိုင်လိမ့်မပေါ့။ ထွေးထွေးကျိုင်းကျိုင်း
ဗလတောင့်တောင့်ကြီးကိုး။ လောက်စာအိမ်ကို နှစ်ထပ်လုပ်ထားသလို
...လောက်လေးသီး အရွယ်အစားသည် အမွှေးမွှေးရသေးသော ကွမ်းသီးလုံးခန့်
ရှိတော့၏။

သူသည် လောက်စာအိမ်ထဲ လောက်လေးသီးကိုထည့်၍ သူ၏
ရင်ညွန့်တွင် ဘယ်လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလျှက် လောက်လေးဝှေ့ကြီးကို
ကိုင်ထားသောညာလက်ကို ဆွဲဆန့်လိုက်လေ၏။

သူကတော့ကား အသာကလေးပါကလား။

တစ်ခဏချင်းပင် လောက်လေးသီးနှင့်လောက်စာအိမ်ကို ဆုပ်ကိုင်
ထားသည့်ဘယ်လက်ညှိုး၊ လက်လယ်နှင့်လက်မကို ဆန့်လိုက်သည်နှင့်

လောက်လေးသီးသည် အချိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပစ်မှတ်ရှိရာသို့ လေထုကို ထိုးဖောက်ထွက်သွားလေတော့၏။

“ဟီး”

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် လေထုကိုထွင်းဖောက်ပြေးဝင်လာသည့် လေးသီးကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ချိန်ပင် မရောက်လိုက်ချေ။ သူ၏လက်ဖြင့် အရိုးဘက်နေရာသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ လာရောက်ထိလိုက်သည်နှင့် နွေထဲ ကျသွားလေတော့၏။

ပြင်ရုန်းထရီနေသော သား ခြေလက်လေးဘက်စလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေတော့သည်။

မှဆိုးကြီး ဦးနာသန်သည် သို့ဆိုသလို ဂျီ(ချေ)ကောင်၊ ဒရယ်ကောင် လို တိရစ္ဆာန်ကောင်လေးတွေကို လောက်လေးပြင်သာ ပစ်ခတ်ပစ်ခတ်လေ့ရှိ၏။ ကျည်တစ်တောင့်ကို အသားလွတ်ဖြုန်းတီးခြင်း မရှိချေ။

နို့တောင်မှ သူသည် ရိုင်ဖယ်ကျည်ခွံရှိလျှင် ပြင်သီးလုပ်တတ် ချေ့တော်သေး၏။ နို့ဖို့ ကျည်ဖိုးပြိုင် ပွဲရချည်ရဲ့။

ရဲခါဆိုသလိုသူသည် ‘ခဲ’သီး အခက်အခဲရှိလျှင် ‘ရင်းတိုက်’သား အနစ်ကို ကျည်ဖူးလုပ်ထည့်၏။ သုံးတတ်၏။ ဖောက်ထွင်းအား ခဲသီး လောက် မစွမ်းပေမည် အရေခွံပါးသော သတ္တဝါလေးတွေကိုတော့ဖြင့် ပစ်ခတ်၍ရချေ၏။

မှဆိုးကြီး ‘နာသန်’သည် အသက်ရှင်လျှက် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် အကြောဆွဲနေသော ဂျီကောင်လေးကို သူ့လက်တွင်းရှိ ဝါးခတ်ခတ်ဖြင့် ဇက်ဒိုးကို ပိုင်းခုတ်လိုက်လေတော့၏။

သွေးများဖြာခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး ပေကျံသွားသည့်သွေးတို့ကို လက်ကြမ်းကြမ်းဖြင့် သုတ်ချလိုက်ကာ ဂျီ (ချေ)ကောင်လေးကို သူ၏ဇာတ်ပိုးထက်ခွတ်တံထိုး ၏။ ယနေ့အဖို့ သူစောစောစီးစီး သားကောင်တစ်ကောင်ရချေပြီ။

သို့ဆိုတော့ သူ့တွက် ငါးရက်တစ်ပတ်စာတော့ဖြင့် ရိက္ခာ စုံခြောက် ဖုလုံချေပြီ။

သူသည် ရေပေါင်းဆုံကြီးပိုင်အစပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း နေခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် “ကျည်တိုင်ကုန်း” ရွာသားဖြစ်သော်လည်း တစ်လနေလို့ တစ်ခေါက်ပြန် မရောက်တတ်ချေ။ တောပျော်မှဆိုးကြီး ဖြစ်၏။ သူ့တွင် မည်သည့်အနောင်အဖွဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးမျှမရှိချေ။ တစ်ကိုယ်တည်းလူပျို ကြီး ဖြစ်သည်။

“ကျည်တိုင်ကုန်း” တွင်နေသည်မှာ မိုးတွင်းကာလတွင်သာ ဖြစ်၏။ နွေကာလနှင့်ဆောင်းကာလဆိုပါလျှင် ရေပေါင်းဆုံအနောက်တောစပ်သို့ လာရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ရေပေါင်းဆုံတောသည် သားကောင်များ ပေါများလှသည်ဖြစ်၍ သူ့တွက်ဟင်းစားရိက္ခာ အခက်အခဲမရှိပါချေ။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်အလား ထင်မှတ်ရလောက်အောင် သူ့အတွက် လွယ်လင့်တကူ အမဲရနိုင်သော နေရာဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုတောတွင် ‘ခွေးအ’များနှင့် ကျားသစ်ကောင်များ ပို၍ပေါသည် ဆိုရပေပြေး... သူ့အတွက်တော့ဖြင့် အန္တရာယ် ရှိလောက်သည့် အကောင် များဟုသူမမြင်။ ‘ခွေးအ’များသည် အုပ်စုလိုက် သောင်းကျန်းတတ်ကြသည် ဆိုခြင်း ကျည်တစ်တောင့်နှစ်တောင့် ဖြုန်းလိုက်ရုံဖြင့် အဝေးသို့ ရှောင်ပြေး သွားတတ်ကြသည်ပဲ။

ကျားသစ်ကောင်ကိုတော့ဖြင့် သူအမြဲမပြတ် သတိထားနေရ၏။

သူနှင့်သုံးနှစ်သုံးစိုး အတူတူနေခဲ့သည့်အမဲလိုက်ခွေးကို... သူ၏ အလစ် အငိုက်တွင် ဝင်ခဲ့သွားဖူး၏။

သူအချိန်မီ မကယ်တင်လိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် သူ့ခွေးလေး ကျားသစ် ကောင်၏ အစာဖြစ်သွားရ၏။

သူအတော်ကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။
 ထိုရွေးလေသည် သူ့အတွက် အဟိန်ကောင်းလည်းဖြစ်၏။ ပြုကောင်နှင့်
 ဖွတ်ကောင်တို့ကို အနှံ့စကောင်းသောရွေးလေးဖြစ်ချေ၏။
 သို့ကြောင့် သူသည် ထိုကျားသစ်ကောင်ကို အခမကျေဖြစ်ချေ၏။
 ထိုကျားသစ်ကောင်ကို ..သူကောင်းကောင်းမှတ်မိချေ၏။
 သာမန်ကျားသစ်ကောင်တို့ထက် ပိုမိုထွေးကျွင်း၏။
 ထိုရေပေါင်းဆုံ အနောက်တောတွင်သာ ကျက်စားနေပုံရ၏။ အခဲ
 လိုက်ရွေးတော်တော်များများသည် ထိုကျားသစ်၏သားကောင် ဖြစ်သွား
 ရသည်ချဉ်သာ။ တောမှဆိုမျှား အခဲလိုက်ရွေးတို့ကိုပင် သိပ်အသုံးပြုခြင်း
 မရှိကြတော့ချေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်မျိုးမျိုးတွင် လူကိုပင် အန္တရာယ်
 ပြုလာမည်ကို ကြောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်နေကြသည့်ကြားမှပင်
 တလောလေးက ဟံစားရွာသားမှဆိုတစ်ယောက် ကျားသစ်ကောင်၏
 အစာဖြစ်သွားခဲ့သည်။
 ထိုသည်နောက်ပိုင်း တောမှဆိုအတော်များများသည် ရေပေါင်းဆုံ
 အနောက်တောကိုမလာကြတော့ချေ။
 သူသည်သာလျှင် ထိုနေရာတွင် ကျက်စားနေခြင်း ဖြစ်တော့၏။
 ထိုကျားသစ်ကောင်ကို သူလုံးဝမကြောက်ပါချေ။ သူကသည်ထင်
 ထိုကျားသစ်ကောင်ကို လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်တော့၏။
 သူရွေးလေးအတွက် ကလေးစားချေလိုခြင်းစိတ်ဆန္ဒသည် သူတွင်
 ပြင်းပြစွာ ရှိနေချေတော့၏။
 ကျားသစ်ကောင်သည်လည်း လည်ပုံရ၏။
 ရံခါဆိုသလို ..ခြေရာကို တွေ့၏။ ရှာလို့မလွယ်။
 ချေးပုံလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို တွေ့၏။ လိုက်လို့မမီ။
 သူတွင် တိုက်သီးကျည်တစ်တောင့် အမြဲရှိနေတတ်၏။ ထိုကျား
 သစ်ကောင်အတွက် ထားခြင်းဖြစ်၏။ တိုက်သီးဆိုသည်မှာ မူရင်း

တောင့်အသစ်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။
 ပြင်သီးဆိုတာက စိတ်မချရ။
 တိုက်သီးဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချ အသုံးချနိုင်၏။
 သူကသာ ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေသည်။
 ကျားသစ်ကောင်ကြီးက ဟံစားရွာသားအပြင် ဝါးစုတ်သမားနှစ်ဦးခန့်ကို ပင်
 တိုက်သတ်စားခဲ့ပြီး ဖြစ်ချေတော့၏။
 ရွေးသားထက် လူသားကို ပိုနှစ်သက်သွားပုံရချေတော့သည်။ ဦး
 ဘသန်တစ်ယောက် ကျီ(ချေ)သေကောင်ကို ထမ်း၍ပြန်လာခဲ့စဉ် ရေစီး
 ကျောက်ချောင်းလေးတစ်ခုနားရောက်သည်တွင် ထမ်းပိုးလာသော
 ကျီ(ချေ)သေကောင်လေးကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ချောင်းရှေ့ကြည်
 အစပ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ကာ လက်ခုပ်ဖြင့်ရေကို ခပ်၍ သောက်
 ခိုက်၏။
 ရေဆာနေသည်ကိုး။
 ရေကို တစ်ဝခပ်သောက်လိုက်ပြီး မျက်နှာပြင်ကို ရေဖျန်းပွတ်သပ်
 ခိုက်၏။ ဂုတ်ပိုးကို ရေလောင်းပုတ်ခတ်လိုက်၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှ
 ခြယ်ပျောက်သွားလေသည်ဟု ထင်လိုက်၏။
 သည်နောက်ထိုနေရာလေးမှထကာ .. အနားရှိသစ်ခြောက်ပင်
 သဲကြီးတစ်ခု၏ကိုင်းတက်ခြောက်တစ်ခုတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ နေသား
 ကျွမ်းမှာပင် ဦးနာသန် သည် ခါးပုံစံအတွင်းမှ ကွမ်းယာထုပ်ကို ထုတ်၍
 အစပ်တွင်းထိုးသွင်းလိုက်ကာ တဖြဲဖြဲစားနေလေတော့၏။
 ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်အကြာတွင် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ကျီ(ချေ)
 သေကောင်ကို ကောက်ထမ်းလိုက်ပြန်၏။
 သူနေထိုင်သည့်တံ ရောက်ဖို့ရာ ..အတော်လျှောက်ရပေဦးမည်။
 သာသောတောအစပ်ပင် မရောက်သေး။
 တောအစပ်ရောက်လေလျှင် သူနေထိုင်ရာတံကို ဖြင်ရချေပြီ

ဖြစ်ပြီး... ကျွန်းစိုက်ခင်းလေးကို ဖြတ်ရပေဦးမည်။

မမှောင်ခင်တော့ဖြင့် ရောက်သွားနိုင်၏။

သို့ ... ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သူစဉ်းစားမိသည်မှာ ... ထိုစဉ်
ရာတစ်ဝိုက် ... လူသားရယ်လို့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနိုင်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ ရန်ကိုကြောက်၍ သစ်ခတ်၊ ဝါးခတ်သော
များ ရှိမနေကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

နို့မဟုတ်ပါမူ .. သည်လိုအချိန် ဤတောထဲတွင် သစ်ခတ်
ဝါးခတ်သမားတို့နှင့် စည်ကားနေချေပြီ ဖြစ်၏။

သူနေထိုင်ရာတစ်ခုနှင့် မည်သို့မျှမဝေးလှသော ကျွန်းစိုက်ခင်းလေးတွင်
မတော့ - တောအုပ် - တောခေါင်းနှင့် လူသားအချို့သာလျှင် ရှိနေ၏။
နို့တောင်မှ သဘာဝတောစပ်များပင် အသွားအလာမရှိကြချေ။

သူကတော့ မုဆိုးကို။ ထိုကျားသစ်ကောင်ကြီးကို တွေ့မြင်လို
ရှာဖွေနေသူဆိုတော့ကာ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိချေ။

တိုက်သီးတစ်တောင့်ကိုတော့ဖြင့် ဘယ်အချိန်ထလာလား၊ သူ့အ
အိတ်ကပ်အတွင်း အမြဲဆောင်ယူလာလေ့ရှိ၏။

အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး၊ ကျားသစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရန်
ငှာဆောင်ယူလာခြင်းဖြစ်တော့၏။

သားကောင်ရှာလျှင် .. ပြင်သီးတစ်တောင့်ကိုတော့ဖြင့် သေနတ်
ထည့်ထားတတ်၏။

သားကောင်ရပြီးလျှင် ကျည်ထည့်ထားခြင်း မရှိချေ။ ဘယ်တွင်
သူရှာနေသောကျားသစ်ကောင်ကို တွေ့လျှင် တိုက်သီးကို အရံသင့်
ပစ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ကျည်ထုတ်၊ ကျည်ထည့်ခြင်းသည် သူ့အတွက် လွယ်လင့်တက့
လွန်ခြင်းမှာ ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ချေ၏။

သို့ .. သူသည် ဂျီ(ချေ)သေကောင်ကို ထမ်းပို့။ ညာလက်မှ
သေနတ်ကိုဆုပ်ကိုင် လျှောက်ခဲ့ရာ သူ့ဖောက်မှတစ်စုံတစ်ဦးအပြေးလာသံ ကြောင့်
ကယျာကသီ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူထင်ထားသည်ထက် လျင်မြန်လှသည်ကလား။

သူတွင် ပြင်ဆင်မှုလုပ်ချိန်ပင် မရလိုက်။

“ဟာ”

သူလဲပြိုသွားတော့၏။ ဂျီ (ချေ)သေကောင်သည် သူ့အပေါ်ပိကျ
ပါလာ၏။

“အား”

ဧွန်ထက်သောသွားစွယ်တစ်ခုက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ပိကျနေသည့်
ဂျီ(ချေ)ကောင်လုံးကို ကိုက်ဆွဲရမ်းခါလိုက်သည်တွင် သူ၏လက်ဖျံကိုပင်
ရောကိုက်ခြင်းခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရ၏။

အလိုလေး .. ကျားသစ်ကောင်ကြီးပါလား။

သူထင်ထားသည်ထက်ပင် ဆိုးဝါးနေပါကလား။

“ဝါး...ဂရူး...ဝါး”

ဂျီ(ချေ)ကောင်သေ၏အသားထက်လူ့အသွေးအသားကို ကျားသစ်
ကောင်ကြီးက နှစ်မြို့ဖွယ်ဖြစ်နေသည်ကြောင့်လားမသိ။ သူ့လက်မောင်း
သားနှင့်မျက်နှာကို လိုက်လံဆွဲရမ်းနေပါကလား။

ပြောမပြတတ်အောင် နာကျင်ခြင်းကို ခံစားနေရသည့်ကြားမှ
ဘယ်လက်ဖြင့်ခါးမတိုကို စမ်းယူကာ အားသန်သလောက် ပြန်လှန်ခဲ့
ခတ်ဖြတ်နေလိုက်၏။ ကျားသစ်ကောင်ကြီးနှင့်မုဆိုးကြီးဦးမှာသန် လုံး
ထွေးနေလေတော့၏။

“မုံလုတစ်လှည့်၊ ငါးဖုံတစ်လှည့်” ဆိုသလို .. ကျားသစ်ကောင်
ကြီးတစ်လှည့်၊ ဦးမှာသန်တစ်လှည့် ဆိုသလို ဖြစ်နေကြ၏။

မလတောင့်တောင့်ထွေးထွေးကျိုင်းကျိုင်း သန်သန်မှာမှာ ဦးမှာသန်

မို့သာပေါ့၊ အခြားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ... ကိုယ်ကတခြား၊ ခေါင်းက တခြား၊ ခြစ်လောက်ပေပြီ။

ဦးအုသန် တစ်ယောက် မုဆိုးဘဝမှ သားကောင်ဘဝသို့ မမျှော် လင့်ဘဲ ဖြစ်လာရသလို သားကောင်ဘဝမှမုဆိုးဘဝ ပြန်ရောက်အောင် လုပ်နေရလှ တော့၏။ ထိုလူသားနှင့် ကျားသစ်ကောင်၏အသက်လူ တိုက်ခိုက်နေသည့် နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြောလေးတွင် ပွဲကြည့် ပရိသတ်တစ်ဦး ရှိနေလေ၏။ ထိုသူ၏အကြည့်သည် ရန်ပွဲကို “ရန်ဖြေ” လိုခြင်းသာ ရှိပုံပေါ်၏။ ဘက်လိုက်အားပေးလိုမှု ရှိပုံမပေါ်ပါချေ။ ဥပမာ ...

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လွင်သည် အမဲပစ်ရန်အလို့ငှာ ..သူငယ် နှင်းဖြစ်သူ ဝန်ထောက်ကလေးမျိုးဝင်း၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ..သာစည် မြို့၊ ရေပေါင်းဆုံ သစ်တောကြီးဝိုင်းအတွင်းလာခဲ့သည်တွင် ကျည်တိုင် ကုန်းရွာသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

မိတ်ဆွေ မုဆိုးကြီး ဦးအုသန်နှင့် တွေ့ဆုံလို၍ဖြစ်သည်။

“မုဆိုးကြီး ဦးအုသန်က ဒီဇယ်အနေနည်းတယ်၊ ရေပေါင်းဆုံ ကြီးဝိုင်းအစပ်မှာ အနေများတယ်”။

သို့ သိရခြင်းကြောင့် ခရီးရောက်မဆိုက်ဆိုသလိုပင် ရေပေါင်းဆုံ ကြီးဝိုင်းအနောက်တောသို့ မျိုးဝင်းကိုခေါ်၍ လာခဲ့ကြသည်တွင် ဦးအု သန်နေသည့်တံသို့ရောက်သည်တွင် အားတက်သရောလာခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အမောဆိုသွားကြတော့၏။

“ဦးအုသန် တောထဲက ပြန်ရောက်မလာတာ ငါးလလောက် ရှိပြီ”ဟု မျိုးဝင်းကို စိုက်ခင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့်ဝန်ထမ်း တို့က သတင်းပေးလာကြသဖြင့် ဦးအုသန်အတွက် စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်မိတော့ ၏။

“ဦးအုသန်က ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ သူပျော်တဲ့နေရာဆို စတည်းချ နေလိုက်တော့တယ်”

သို့နယ် မျိုးဝင်းက ပြောလာ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်ဗျာ၊ ကိုမျိုးဝင်းရဲ့ဝန်ထမ်းလေးတွေပြော တော့

ဒီအဆောက်တောမှာ ကျွေးသစ်တစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေတယ် ဆိုပဲဗျ။
လင်းမြင့်လို့က မျိုးဝင်းကို ပြောလိုက်၏။

“ဒီကျွေးသစ်ကောင်လောက်ကတော့ ဦးအာသန်အတွက် ပျင်း
တောင်ပျင်းသေးတယ်လို့ ပြောရမလို့ပါပဲဗျာ။”

“ကျွန်တော်တော့ အဲလို မထင်ဘူး”

သို့မှယ့် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အင်းလေ.. ကျွန်တော်တို့ တောထဲဝင်ကြမှာပဲ .. ဦးအာသန်နဲ့
ပတ်သက်လို့ တစ်ခုခုတော့ သိနိုင်ကောင်းသိပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေ့ည ဦးအာသန်တဲတွင် အိပ်လိုက်ကြသည်။
ကျွန်တော်သည် .. ဘယ်လိုကြောင့်ရယ်မသိ .. သောက်စားနေရင်းမှပင်
ဦးအာသန်ကို သတိရနေတော့၏။

“ဒီနေရာလေးမှာ ကျွပ်အပျော်ဆုံးပဲဗျာ” . ရယ်လို့ ဦးအာသန်
ကျွန်တော်ကို ပြောပူး၏။

သို့ သတိရနေခြင်းကြောင့် ဦးအာသန်အတွက် စိုးရိမ်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။
ဦးအာသန်သည် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးသာမဟုတ်။ အနောင် အဖွဲ့
မရှိသူ၊ သံယောဇဉ် မရှိသူ ဖြစ်သည်ကြောင့် သူတို့က မည်သူ့မျှ စိုးရိမ်မိကြသည်
မဟုတ်ချေ။ သူ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို အမှတ်တမဲ့ နေ ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။
သူတို့က စိုးရိမ်ပူပန်မှု မရှိကြသည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝမနှစ်ခြို့ပါချေ။
အင်းလေ .. ဦးအာသန်ကလည်း ဘယ်သူ့အပေါ်မှ သံယောဇဉ် မရှိခဲ့သည်။
ကျွန်တော်သည်သာ ဦးအာသန်အတွက် စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်နေမိခြင်း
ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လို့ နှင့် မျိုးဝင်းက ရယ်ကာမောကာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ခြေ
နေကြပြီး ကျွန်တော်သည် သောက်သာသောက်နေရသည်။ စားစရာ
လျှင်စားနေရသည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းခြင်း မရှိပါချေ။ ဦးအာ
သန်တဲတွင် တည်းနေကြသည်ဆိုတော့ ပိုသတိရနေမိတော့သည်။ သို့သော်

“ကျွန်တော် အတော်လေး ပင်ပန်းနေပြီဗျာ။ စောစောအိပ်ချေ
တော့မယ်” ဆိုကာ လင်းမြင့်လို့နှင့် မျိုးဝင်းကို ပြော၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေ
တော့၏။

လင်းမြင့်လို့ နှင့် မျိုးဝင်း ဝိုင်းဆက်ထိုင်နေရစ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်
သည် အိပ်ရာထက်ရှောက်သော်လည်း အတော်နှင့်အိပ်မပျော်နိုင်ပါချေ။

သို့ပေမယ့် မျက်စိတွေ လေးလံကပ်မြည်းလာ၏။ သို့ မည်မျှကြာ
ကြာ ဖြစ်နေသည် မသိ။

“ဇွတ် - ချလွပ် - ဇွတ်”

ကျွန်တော်၏ခေါင်းရင်းမှ နင်းလျှောက်လာသံ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်
ငိုက်မြည်းနေသောမျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ချလွပ် - ဇွတ် - ဂျတ် - ချလွပ်”

စိတ်ထင်နေခြင်းမဟုတ်။ သံသံကွဲကွဲကြားရသောအသံဖြစ်၏။
လင်းမြင့်လို့လေလား၊ မျိုးဝင်းလေလား။

ဟင် .. သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် အိပ်မော
ကုနေကြသည်ပဲ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကယျာကသီ ထလိုက်သည်။
ကျွန်တော့် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ကံလား တံခါးလေးကို အသာလှုပ်
ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

လူတစ်ယောက်ပါလား။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခ
ဓားမည်သူလား၊ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား။

ကျွန်တော်သည် ကယျာကသီ ထထိုင်လိုက်ပြီး နံဘေးတွင်ရှိသော
သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“အလို .. ဦးအာသန် ပါကလား”

သို့ကြောင့် .. ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လို့ နှင့် မျိုးဝင်းတို့ကို

နှစ်ခြင်းလေးတော့တဲ့ တံဆိပ်ငွေသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်တော့်ကိုခြင်သည်နှင့် ဦးမှာသန်သည် မှောင်ရိပ်တွင်း ဖြိုလှည့်ပြေးဝင်သွားသည်ကြောင့် -

“ဦးမှာသန် ..နေဦးလေ..ကျွန်တော်တို့ပါဗျ-ကနေမှ ရောက်လာကြတာ”

သို့မှန်း အော်ဟစ်ပြောရင်း ဦးမှာသန် ဝင်ပြေးသွားရာမှောင်မိုက်တွင်းပြေးဝင်လိုက်သွားတော့၏။

ဦးမှာသန်တစ်ယောက် ရှေ့မှကြာကြာပြေးသွားမသွားမိုင်း ကျွန်တော်သုံးယောက် လိုက်မီသွားတော့၏။

ပြေးလွှားနေသော သူငယ်တို့ကို လှမ်းဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်တို့ပါဗျ..ကိုဝိုက်နဲ့ ကိုလင်းလေ..မျိုးဝင်းလည်း ပါရဲ့”ဟု ပြောလိုက်ရင်း ဦးမှာသန်ကို အသေအရာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဦးမှာသန် မဟုတ်ပါကလား။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တူခြင်သော ဖြစ်၏။

လက်တစ်ဖက်မရှိ၊ မျက်လုံးတစ်ဖက်ဟောက်ပက်၊ ကြီးမားသော အမာရွတ်ကြီးက မျက်နှာပြင်တွင်ကန်လန်၊ ကြောက်စရာ ကောင်းသောတေး၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုသူ၏မျက်နှာကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် မင်တက်သွားမိခဲ့ -

“ဘုတ်”

“အား”

ထိုသူသည် ကျွန်တော်၏အလစ်အငိုက်ကို အခွင့်ကောင်းအဖြစ် သူ၏တစ်ချောင်းတည်းသောညာလက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းတွန်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မြေပေါ် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားတော့၏။

ထိုသူသည် ကျွန်တော်မြေပေါ်လဲကျသွားသည်နှင့် မှောက်လှည့် ပြေးသွားလေတော့၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ..ကျွန်တော့်ကို သည့်ထက်ဒုက္ခပေးမသွားပေလို့ မှောင်ရိပ်တွင်း ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသော ထိုသူကို ကျွန်တော်သည် မကျေမနပ်ဖြစ် ကျန်ခဲ့တော့၏။

“ကျွန်တော်၏ ညံ့ဖျင်းပေါ့လျော့မှုကြောင့်ပင်”

ကျွန်တော်သည် တဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မျိုးဝင်းတို့သည် အပြိုင်ဟောက်၍ပင် နေကြသေးတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထက် ပြန်လှဲနေလိုက်၏။ အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရတော့သည်။ မိုးစင်စင်လင်းမှ မိုးလာ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မျိုးဝင်း စောစောစီးစီး ဘယ်ထွက်သွားကြ လေသည်မသိ။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ငြီးစိမ့်ဖြစ်နေသော အကြာင့် ရေချိုးရန်အလို့ငှာ... ထိုတဲလေး၏တောင်ဘက်ရှိ ရေစီးချောင်းလေးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ဪ... ”

လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မျိုးဝင်းသည် စောစောစီးစီး ချောင်းတွင် ရေစိမ်နေကြသည်ပဲ။

“လာဗျို့..ကိုဝိုက်..ဒီနေရာလောက်က ရေနက်တယ်” သို့လှမ်းခေါ်သည့် မျိုးဝင်းရှိရာ သွားလိုက်၏။

အလို ..ရေကနွေးနေသည်ပဲ။

ကျွန်တော်သည် ရေဆင်းစိမ်ရင်း ... ညက... လူတစ်ယောက် တွေ့ လိုက်သည့်ကိစ္စကို ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျိုးဝင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးစိမ့် လုပ်နေကြသဖြင့်

“ဘယ်လိုလည်းဗျ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မယုံကြသေးလား”လို့ မေး

လိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က -

“ကိုကိုရယ် ... ညက အိပ်ရာထဲဝင်သွားပြီးကတည်းက တစ်နေရာမှ မနိုးတဲ့သူက လူတစ်ယောက်တွေ့လို့ ထွက်လိုက်သွား တယ်ပြောတော့ .. အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်မပေါ့ဗျာ”

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူးဗျား... ‘ကိုလင်း’ တို့နှစ်ယောက် အိပ်နေကြတာမှ နှစ်ယောက်ပြိုင်တောင်ဟောက်နေကြသေးဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်က အသေအရာပြောလိုက်သည်။

“ခက်ပြီကော... ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး အိပ်မထွက်ပါဘူး။ အိပ်ရာထက်လုံးပြီး ခိုနိုးနေတာပဲ ရှိပါတယ်။ ကိုကိုကသာ နှစ်နှစ် ခြွက်ခြွက် အိပ်ရောင်နေတာပဲဗျား။

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကို ကိုယ်တိုင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေခိုးချိုးပြီး မနက်ခင်းစာကို စားလိုက်ကြသည်။

စားလိုက်ကြသော နံနက်ခင်းစာသည် မျိုးဝင်း စီစဉ်ယူဆောင်လာသည့် ပေါင်မုန့်နှင့်ငါးသေတ္တာ ဖြစ်ချေတော့၏။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ရေပေါင်းဆုံအနောက်တောအတွင်း ဝင်လာခဲ့ကြတော့၏။

သစ်ရိုင်းမျိုးစုံပေါက်ရောက်နေသည့် တောအတွင်းရှိ ချုံနွယ်ပင်တို့ကြား တိုးရေလာခဲ့ကြသည်တွင် အရိုးများသာ ကျန်တော့သည့်လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်အလောင်းကို တွေ့လိုက်ကြသည်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိတော့၏။

ထိုရုပ်အလောင်းကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကြီး ဦးနာသန်ကို ဖျတ်ကနဲ သတိရလိုက်၏။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

ဘုရား... ဘုရား... မုဆိုးကြီး နာသန် များဖြစ်နေလေသလား။ အရိုးကျလုကျခင်နီးပါးဖြစ်နေသောကြောင့်... ဆိုးဝါးသောအနံ့အသက် သိပ်မရှိပါချေ။ ယင်မည်းကြီးများနှင့် ပရွက်ဆိတ်နီကောင်လေးများသည် အရိုးနှင့်ကပ်နေသည့် အသားခြောက်အပိုင်းအစတို့ကို ကပ်တွယ်စားသောက်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်တွင်... ချုံနွယ်ပင်တို့ကြားမှ တစ်ပင်တည်းပေါက်နေသည့် “သစ်ပဆေး” ပင်အောက်တွင် အသုံးပြုရန်မဖြစ်နိုင်တော့သည့် တစ်လုံးထိုးတုမီးသေနတ်တစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုသေနတ်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်၏။

“ဒါ-- စောစောက ရုပ်အလောင်းကောင်ရဲ့သေနတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်” သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်စဉ်က -

“နို့ ဆိုလျှင် ဖြင့်... ဒီအရိုးစုဟာ ‘မုဆိုးကြီး ဦးနာသန်’ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မုဆိုးကြီးကိုင်တဲ့သေနတ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဗျ”

“ကိုလင်း ပြောသလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

“ဒီသေနတ်ပိုင်ရှင်ကို... ဘယ်လိုသတ္တဝါကောင်က ဒုက္ခပေးသွားလဲသိလား”

မျိုးဝင်းက သို့နွယ်ပြောကာ ‘သစ်ပဆေး’ ပင်အောက်သွားလိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း နောက်မှကပ်လိုက်သွားကြသည်။ ‘သစ်ပဆေး’ ပင်နားရောက်သည်တွင် မည်သည့်ထူးခြားချက်မှမတွေ့ရှိလေ မလဲရယ်လို့ စူးစူးစမ်းစမ်းတွေ့လိုငြား။ မည်သည့်ထူးခြားချက်မှမတွေ့ရှိလေသည်ကြောင့် အသုံးပြုရန် မဖြစ်နိုင်တော့ သည့်တုမီးသေနတ်ကို မြေပြင်သို့ ပြန်ပစ်ချထားခဲ့ကာ ရှေ့စဦး ဆက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ပျဉ်းမတောလေးသို့အရောက်တွင် ဒဂုယ်

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

တစ်ကောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်ကြောင့် -

“ကျွန်တော်ပစ်မယ်ဗျာ”ဟု မျိုးဝင်းကဆိုလာကာ သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လို့လည်း မျိုးဝင်းနောက်မှ ကပ်ရပ်လျက် ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်ကြ၏။

“ဒိန်း”

လမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဒရယ်ကောင်လေးသည် ချုံနွယ်ပင်အစပ်များတွင် လဲကျသွားတော့၏။

“မှန်သွားတယ်ဗျ”

မျိုးဝင်းက သို့နယ်ပြောပြီး ထိုပစ်မှတ်သားကောင်ရှိရာနေရာသို့ ခြေလှမ်းကွဲကွဲဖြင့် သွားလေတော့၏။

သူနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကပ်ပါသွားကြသည်။

“ဟာ”

ချုံနွယ်ပင်အစပ်တွင် ခွေလဲနေသည့်ဒရယ်ကောင်လေးသည် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ဆွဲယူခံရခြင်းကြောင့် ထိုချုံနွယ်ပင်အတွင်းသို့ တရွက်ထိုင်ပါသွားတော့၏။ သို့ကြောင့် -

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လို့နှင့် မျိုးဝင်းကို လက်ဖြင့်ဆွဲထားလိုက်ပြီ။

“ချုံနွယ်ပင်နောက်ဖက်မယ် သတ္တုပါတစ်ကောင်ရှိနေတယ်”ဟု ပြောလိုက်ကာ လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ထိုချုံနွယ်ပင်ရှိရာသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ကိုကိုက...သေချာကြည့်ဦးနော်၊ တော်ကြာ လူဖြစ်နေလျှင် အသံ...”

လင်းမြင့်လို့က သို့သတိပေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ချုံနွယ်ပင်ကြား ဝေးဖိုက်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လို့နှင့်မျိုးဝင်းသည်လည်း နေနေစပ်စပ်ကြည့်နေကြ၏။

သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့သားလျှင် လှုပ်ရမ်းနေ၏။

မည်သည့်အကောင်ရယ်၊ သေချာ မသိကြသေးချေ။

“ဟင်းကောင်လေး...ကျားသစ်ကောင်လေးပဲ”

မျိုးဝင်းက သို့နယ် ထင်မြင်ချက်ပေးလာ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...သားရဲကောင်တွေမယ် အလိုစိတ်ကူးတောင် မရှိတတ်ကြဘူး။ လူတွေကို သူတို့ကြောက်တယ်။ ဝေးဝေးက ရှောင်တတ်ကြတယ်။ ထိပ်တိုက်တွေမှသာ ထွက်ပေါက်ရှာရင်း အန္တရာယ်ပြုတတ်ကြတာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကဲဗျာ...ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ်...ခြောက်ထုတ်လိုက်မယ်”

သို့နယ်ပြောရင်း လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ချုံနွယ်ပင် အထက်တစ်ကောင်သာသာခနဲအမြင့်မေးရာကို လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“ဒိန်း”

တောတိုးပြေးလွှားသံကို နောက်ဆက်တွဲဆိုသလို ကြားလိုက်ရ၏။

“ပြေးပြီဗျာ...လာ...ချုံနွယ်ပင်နောက် သွားကြည့်ကြစို့”

ကျွန်တော်က သို့နယ်ပြော၍ ဦးဆောင်ကာ သွားလိုက်၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အလို”

ချုံနွယ်ပင်နောက်ဘက်တွင်မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားကြတော့၏။

ဒရယ်ကောင်လေး ခြေတစ်ဖက်၊ ပေါင်ရင်းလောက်မှ ပြတ်နေပါက ထိုပေါင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူသွားလေပြီ။

“ဘာကောင်လဲ မသိဘူးဗျာ”

မျိုးဝင်းက သို့နယ် ပြေးလာ၏။ ကျွန်တော်ကား ခြေတစ်ဖက်မရှိ

တောသည့် ဒရယ်ကောင်လေး၏ပေါင်ရင်းကို ကြည့်နေလျက်မှ မှတ်တက်မိသွားတော့၏။

“ကိုလင်း” .. ပေါင်ရင်းကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ သားရဲကောင်ကိုက်ဖြတ်ဆွဲသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခါးနဲ့လှီးဖြတ်ဆွဲသွားတာမျိုး”

ကျွန်တော့်ကားကြောင့် မျိုးဝင်းသည် တအံ့တသြခြစ်သွားတာ နူးနူးနီနီနီ ကြည့်လာတော့၏။

“ဟုတ်တယ်ကိုပိုက် .. ကျွန်တော်လည်း အဲဒါစဉ်းစားနေတာ၊ ဗျာတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဗျာ.. ဘယ်လိုလူစားလည်း မသိဘူး၊ အတင့်ရဲလွန်းလို့တာဗျာ”

သို့မှန်း ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ကို အမိပ္ပါယ်ဝါးဝါး ကြည့်နေလေတော့၏။

ကျွန်တော် နားလည်လိုက်လေပြီ။

“ကိုပိုက်ကို .. စောစောက ကျွန်တော် မတားလိုက်လျှင် လူတိုင်းမိပေတော့မယ် သေချာတာပေါ့” ဟု ပြောလိုခြင်းဖြစ်၏။

“အေးဗျာ .. ကိုလင်း တားလိုက်ပေလို့” ဟု ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဘယ်လို.. ဘယ်လို.. ဒီ ဒရယ်ပေါင်တစ်ချောင်းကို လူတစ်ယောက် ခါးနဲ့ လှီးဖြတ်ယူသွားတာ ဟုတ်လား”

မျိုးဝင်းက တအံ့တသြ မေးလာတော့၏။

“ဟုတ်တယ်”

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပြီး .. ထိုဒရယ်သေကောင်ကို ကောင်လေးထမ်းပိုးလိုက်တော့၏။

ထိုနေရာလေးမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အောက်ပေါင်းရှင်းသောတောင်စွယ်လေးတစ်ခုတွင် ခန်းချစ်နီ

လိုက်ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျိုးဝင်းက စခန်းတလုပ်နေစဉ် ကျွန်တော်က ဒရယ်ကောင်လေးကို အရေရေထုတ် အသားဗျက်နေလိုက်၏။

သူတို့ စခန်းတ ပြီးသည်တွင် ကျွန်တော်သည်လည်း ထင်းမီးပုံကြီးတွင် ဒရယ်ကောင်လေးကို တံစို့ထိုး မီးကင်ထားပြီး ဖြစ်တော့၏။

“ကိုပိုက် .. ဟိုရှေ့စပ်လှမ်းလှမ်း ချောင်းလေးတစ်ခုရှိတယ်ဗျာ။ ဒူးဆစ်သာသာလောက်တွင်ဖြင့် ရှေ့နေသေးတယ်၊ သဲချောင်းဖြစ်တော့ ကာရေကြည်တယ် .. ရေချိုးလို့ ရနိုင်တယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ရေချိုးရန် ပြောလာခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုလင်းတို့ကော ..” ဟု ကျွန်တော်က အဖော်ညှိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုမျိုးဝင်း ချိုးပြီးကြပြီ၊ ကိုပိုက် သွားချိုးလေ၊ တော်ကြာ နေစောင်းလာရင် အေးလိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကိုယူ၍ ချောင်းကလေးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ခပ်မြန်မြန်လုပ်နော် ကျွန်တော်သိပ်ဆာနေပြီ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က နောက်လှည့်ပြုံးပြကာ -

“ဘာလဲ .. အစာ .. ဆာတာလား၊ အရက် .. ဆာတာလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“နှစ်ခုစလုံးပေါ့ဗျာ” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ဆဲယဲ့ .. ပြုံးကာ ပြောလာတော့သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ရေနက်ရေတိမ်တွေ၊ မနေတော့ဘဲ ချောင်းထဲ ဆင်းလိုက်တော့၏။

“အပါး .. အေးလိုက်တာ”

ချောင်းစပ်တွင် သေနတ်ကိုချထားခဲ့ကာ ချောင်းရေထဲတွင် တိုင်နေ

လိုက်၏။

ထိုင်လျက် ကိုယ်လက်ကို ရှေ့ဖြင့် ဖြန်းပွတ်သလို၊ ချေးညောင်များကို ပွတ်တိုက်နေလိုက်၏။

“ဟာ”

တစ်ဖက်ရောင်းကမ်း တောင်ကြောလေးပေါ်ရှိ ဝါးရုံတောအတွင်း လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ကပ္ပာကသီ ကမ်းဘက်ပြန်သွားလိုက်ကာ ..သေနတ်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထိုရုံ ပြေးလွှားဝင်သွားရာ ဝါးရုံတောတွင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘယ်ရောင် သွားပါလိမ့်၊ ဒရယ်ပေါင်တစ်ချောင်း လှီးဖြတ်ယူသွားလေသူလား၊ အခြား တစ်ယောက်လား မသိပါချေ။

ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာကြာ ကြည့်နေပြီး မည်သည့်လှုပ်ရှား မှမှ မရှိလေသည်ကြောင့် စခန်းတံသို့ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျိုးဝင်းကို ပြောပြလိုက်သည်တွင် ..

“ကျွန်တော်တို့အပြင်အခြားမုဆိုး နို့မဟုတ်..သစ်ခုတ်၊ ဝါးချင်း သမားတွေ ရှိနေတာ သေချာပြီပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်တွင် မျိုးဝင်းက လက်မခံ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး.. ဒီတောထဲမှာ ..ကျားသစ်သောင်းကျန်းကောင် နို့ ဘယ်သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားမှ မလာဘဲကြဘူး၊ တခြားမုဆိုးတစ် ယောက် ဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နို့တောင်မှ တခြားစေးဝေးလဲလဲက ရောက် တဲ့မုဆိုး၊ ကျားသစ်သောင်းကျန်းရှိမှန်းမသိတဲ့ မုဆိုးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်” အနိုင်အသာ ပြောလာ၏။

“ကဲ ..ထားပါလေ..သူ့ဘာသာဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်လျှာ..နေ လည် ညှိပြီး လူလည်း ပြိုပြီး..”ဟုဆိုကာ စီစကီပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက် ခွက်သုံးခွက်အတွင်းသို့ တစ်ပက်သာသာခန့်မျှစီ ထည့်လိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ရှေ့မှခွက်ကိုယူကာ..ရေအနည်းငယ်ရော

မောသောက်လိုက်တော့၏။

“နေဦးလေးရာ..အမြည်သွားယူဦးမယ်”

သို့ ပြောကာ ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးပုံအနားသို့ သွားလိုက်ကာ ဒရယ်ကောင်စီးကင် အသားတုံး ခပ်ကြီးကြီးကို ခါးဖြင့် လှီးဖြတ်ယူလာ လိုက်၏။သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဒရယ်သားစီးကင်ကို အမြည်းလုပ်၊ ဝီ စကီသောက်ရင်း စည်းစိမ်ခံနေလိုက်ကြ၏။

မျိုးဝင်းသည် အမြည်းများများစားပြီး အရက်နည်းနည်းသောက်သူ သာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အမြည်းသိပ်စားကြသူများမ ဟုတ်၊ အရက်နည်းသာ သောက်နေကြသည်ဖြစ်၍ ဖြန့်ဖြန့်မုသွား ကြရေပြီ။ မူးယစ်လာသည်က တစ်ကြောင်း၊ ခရီးပန်းချေပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် လည်းခပ်စောစောပင် အိပ်ရာဝင်လိုက်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံးပြုံး..ပြုံးပြုံးဖြင့် စကားလေးတပြောပြော ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဆက်သောက်နေလေတော့၏။

အိပ်ရာထက်ရောက်သည်နှင့် မည်မျှပင် မကြာလိုက်၊ အိပ်ပျော် သွားခဲ့ရတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ၊ အိပ်ရာမှ နိုးလာရသည်နှင့် ကပ္ပာကသီ ထထိုင်လိုက်ရင်း နံဘေးတစ်ဝိုက် ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်နံဘေးတွင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ် ပျော်နေပေ၏။

မျိုးဝင်းကိုတော့ဖြင့် မတွေ့။

ထင်းမီးပုံအနားတွင်လည်း မရှိ။

ဘယ်အချိန်ရှိနေမှန်းလည်း မသိ။

ကျွန်တော်သည် တပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ လက်ဆွဲတော်သေနတ် ထိုယူ၍ ထင်းမီးပုံအနားသွားလိုက်၏။

တံပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

မျိုးဝင်းကို ရှာနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“အော် ..အိ..အိ...အွတ်”

တောကြက်ဖတွန်သံ ဖြစ်၏။

သန်းခေါင်ယံတွန်သံလေလား၊ အရုဏ်ဦးကြို ကြက်တွန်သံ လေး သေပါချေ။

“ဒိန္န”

ငြင်းထန်သောယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး -

“ကိုပိုက် .. ဘာကောင်တွေ လှုပ်လိုက်တာလဲ” ဟု မေးလာ၏။

“ရှေ့ဟောင်ကြောလေးဖက်က ပစ်သံပါဗျာ ကျွန်တော်ပစ်သံ မဟုတ်ပါဘူး”

“နိဖြင့် ကိုမျိုးဝင်း ပစ်တာလား မသိဘူး”

“ဘယ်လို ..ကိုမျိုးဝင်း..ဘယ်သွားလဲ..ကိုလင်း..သိလား ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးလာတော့ .. ကိုမျိုးဝင်းကို ..မတွေ့ဘူး... ကိုလင်းတွေ ကျွန်တော်နားမယ့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်နေတာပဲ တွေ့တယ်”

“ကျွန်တော်-တစ်ယောက်တည်း သောက်နေတုန်း ..ကိုမျိုးဝင်း ..လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်ဆိုပြီး.. သေနတ်ကို ဆွဲ — ချောင်ဘက်ပြေးသွားလေရဲ့ ..ကျွန်တော်လည်း အတော်ကလေး မှုသွား မဟန်နိုင်တော့တာနဲ့ ..ကိုပိုက်နားဝင်အိပ်လိုက်တာပဲ”

“ဟင်း ..နိဖြင့်..ခုဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်မှ နာရီကို မ, ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဆယ်နာရီကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားရတော့၏။ အစောကြီးရှိပါသေး တာ ကျွန်တော်က စောစောအိပ်ရာဝင်သွားတော့ တစ်နေ့လုံးအခြင်းကို မှီထိုင်

ထင်နေတာကိုး။ သို့ဆိုပါလျှင်မျိုးဝင်း ထွက်သွား တာ မည်သို့မျှကြာလိမ့် ဦးမည် မထင်၊ ကြားလိုက်ရသောသေနတ်သံသည် မျိုးဝင်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်သောကောင်တွေ့ပစ်လိုက်ခြင်းလား၊ သူ့နောက်ယောင်ခံလိုက်သွား သည့်လူကို ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ခြင်းလေ လားမသိပါချေ၊ သူပြန်လာလေမှ သိရပေမည်။

“ကျွန်တော် အိပ်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

သို့နယ်ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် အိပ်ရာထက် ပြန်လဲလျောင်း အိပ်ချလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့နီး မျက်စိကြောင်နေသည်လည်း ဖြစ်၏။ မီးပုံဘေးသွားကာ-ထိုင်လျက်- သေနတ်သံကြားရာ-တောင်ကြောလေး ဘက်လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း..မျိုးဝင်းပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေမိ၏။

သို့ မျိုးဝင်းပြန်အလာကို မျှော်နေရင်းမှ ထင်းမီးကို ထပ်ဖြည့် ထည့်လိုက်ပြီး ဒရယ်သားမီးကင်ကို တစ်ဖုံ ခါးဖြင့်လှီးဖြတ်ယူ လိုက်ပြီး ..မြို့ဝါးနေလိုက်သည်။

တစ်ဖုံမှသည် ..နှစ်ဖုံ..သုံးဖုံ ..မြို့ဝါးရင်း အချို့တွေ တစ်စတစ်စ ကုန်လာသည်။ မျိုးဝင်းကား ပြန်မရောက်လာသေး၊ ဘယ်ဆီခရီးလွန် နေပါလိမ့်၊ သူ့အတွက် နိုးရိမ်စ ဖြစ်လာတော့၏။ သည်လောက် ညဉ့် နက်ဖိုမကောင်း၊ မဖြစ်ချေပြီ၊ လမ်းမှားလေသည်လား၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာနှင့် ကြုံနေလေသည်လား”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ပဲ၊ မတတ်နိုင်ပြီ။ သူ့နားသို့ သွားလိုက်ကာ ..

“..ကိုလင်း..ကိုလင်း...” ရယ်လို့ ခေါ်ရင်း လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဆတ်ကန်ထထိုင်လိုက်ကာ နိုးရိမ်တကြီး မေးလာ၏။

“မျိုးဝင်း ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်မှတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ..ညဉ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ”

သို့နယ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြောလာပြီး “ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” အဓိပ္ပါယ်ပါသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာတော့၏။

“ရှေ့တောင်ကြောလေးဘက် လိုက်သွားကြည့်မယ်ဗျာ”

“အင်း ..ကောင်းတယ်”

နှစ်ယောက်သား သေနတ်ကိုယ်စီ၊ လက်နှိပ်ခါတ်မီးကိုယ်စီဖြင့် စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

စောစောကသေနတ်သံ ကြားရာတောင်ကြောလေးအစပ်သို့ ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်သည် မိုးပေါ်ထောင်၍ သေနတ်တစ်ချက် ဖောက်လိုက်၏။

“ဒီနား”

ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်နေရာတွင်ရှိကြောင်း အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မျိုးဝင်းတစ်ယောက် လမ်းမှားနေခဲ့သော် သေနတ်သံ ကြားရာသို့ မှန်းဆပြန်လာနိုင်ရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည်သာ သို့အချက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး မည်သည့် နေရာလောက်ကမှ ပြန်လည်အချက်ပေးသံမကြားရသည်ကြောင့် မျိုးဝင်း တစ်ယောက် အန္တရာယ်နှင့်ကြုံနေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သေချာပေပြီ။ နို့မဟုတ်ပါက ..တစ်နေရာရာမှ ပြန်လည်အချက်ပေးပေလိမ့်မည်။

“ကိုလင်း..မျိုးဝင်းတော့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ကြုံလိုက်ရတာ သေချာလောက်ပြီဗျ..ဒီတောင်ကြောလေးပေါ်ပဲ လိုက်သွားကြစို့ဗျာ”

သို့နယ် ကျွန်တော်ကပြောကာ ရွှေမှဦးဆောင်၍ ဓါတ်မီးထိုး သွားရာသွားလိုက်သည်။

ဓါတ်မီးရောင်ကြောင့် သားကောင်ငယ်များ ပြေးလွှားထွက်သွား သည်များ တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုတောင်ကြောလေးသည် အောက်ပေါင်းရှုတ်ခြင်း သိပ်မရှိလှသဖြင့် အဆင်ပြေနေသေးတော့၏ဟု ဆိုရချိန်မည်။

“ကိုလင်းရေ ...သွားလမ်း...လာလမ်းတော့...သာသဗျ”

သို့ဖြင့် ~~ကျွန်တော်~~တို့သည် ပျဉ်းကတိုးတော့လေသို့ ရောက်လာကြ၏။ သွားရင်းလာရင်း အသံတွင် ညမွှေးယန်းရနံ့လေးကို ရလိုက်သည်ကြောင့် စိတ်တွင်းတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတော့၏။

~~ကျွန်တော်~~သလိုလို။

သို့ကြောင့် ..ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့်နေရာလေးတွင် ခေတ္တ နားနေလိုက်၏။

သို့ယန်းရနံ့ကိုထပ်ရလေမလား ရွှံ့ရှိက်လိုက်မိပြန်၏။

“အလို”

ပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်လာသည့်လေနှင့်အတူ ပုတ်အက်အက်အနံ့ တစ်ခုကို ရလိုက်ပြန်သည်တွင် ကြက်သီးမွေးညှင်းများပင် ထ,သွားတော့ ၏။

“ကိုလင်း အနံ့ရလိုက်လား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ကိုမေးရင်း လေလာရာဘက်သို့ လှည့်ငေးကြည့် လိုက်၏။

“သားစားသတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ကိုယ်သင်နဲ့ဗျ”

“ဟင်းကောင် (ကျား)များ ဖြစ်နေလေမလား”

ကျွန်တော်သတိကြီး စွာထားမေးလိုက်၏။

“ပြောတတ်ဘူး..နို့ပေမငှ်..ဝဲကောင်လည်း..ဖြစ်နိုင်သဗျ”

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ..ဒီနေရာက ဖြန့်ဖြန့်ခွာတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

သို့ ထွက်ခဲ့ကြရာမှ မြောင်ပေါက်ကလေးတစ်ခုအရောက် တွင် မျိုးဝင်းကိုတွေ့လိုက်ကြ၏။

“ဟာ”

“မှောက်နံကြီး လဲလို့ပါကလား”

ကဏ္ဍကသီ သူ့အားပြေးရှုံ့ပွေ့ယူလိုက်၏။

“အေး ကျွတ်ကျွတ် ..ကျွတ်”

“ဟင်”

သူ၏မျိုးစောင်းကို ကိုင်၍ ညည်းမြဲလေသည်ကြောင့် ဓါတ်မီး ဖြင့် ထိုး ကြည့်လိုက်သည်တွင် သွေးများစီးကျနေသည်ကိုတွေ့ လိုက်သဖြင့် ရင်ထိတ်သွားမိတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုမျိုးဝင်းရယ်” လို့ မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်အမေးကို သူပြန်မဖြေနိုင်၊ အတော်ကလေးအာကြင်နေပုံ နှင့် ခုခံနေပုံရသဖြင့် ထပ်မမေးတော့ဘဲ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်လှည့်စီ မျိုးဝင်းကို ထမ်းပိုး၍ ခန်းတံသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

ခန်းသို့ရောက်သည်တွင် သူ့ကိုတတ်သ၍ မှတ်သ၍ ပြုစုလိုက်ကြ ပြီး နားနေအိပ်ခိုင်းလိုက်၏။

မဆေကောင်း မပျောက်ကောင်း တစ်ညလုံး သူ့ကို ရှာမတွေ့ ကြလျှင် အအေးပတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ သွေးထွက်လျန်၍သော် လည်းကောင်း ဆေးသွားနိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မျိုးဝင်းကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြင့် မအိပ်နိုင်၊ မလှနိုင် စိုးရိမ်တကြီး ထိုင်ကြည့်နေမိကြတော့၏။

တစ်ညလုံးငုတ်တုတ်၊ မျိုးဝင်းတစ်ယောက် တစ်ညလုံး နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်လိုက်ရသည်ကြောင့်လားမသိ၊ မိုးလင်း သည်တွင် လမ်းလမ်းဆန်းဆန်းတွေ့လိုက်ကြသောကြောင့် နှစ်ယောက် သား ဖတ်ချမ်းသာသွားကြတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုမျိုးဝင်းရယ်” လို့ ဆိုကာ ညက သူ့ကို လိုက်ရှာတွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“သည်လိုမျိုး”ဟု အစချီလေပြီး ပြောလာလေသည်မှာ ..

ညက...ကိုပိုင်စောစီးစွာညကအိပ်ရာတွင်း ဝင်သွားသည်တွင် မျိုးဝင်းသည် ထင်းမီးပုံအသွားထိုင်လိုက်ရင်း ဒရယ်သားမီးကင်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်လှည့်ပေးနေ၏။ အကွက်ညီစေရန် ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်တည်း ဆက်သောက်နေ၏။ ကို ပိုင်သည်ကား ဇာတာရှည်ပင် နေသေးတော့၏။

သို့ရှိနေကြဆဲ...ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိရေစီးချောင်းကလေးမှ သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ရိပ်ခဲနဲ့မြင်လိုက်သည်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟု ထင်လိုက်မိသဖြင့် သေနတ်ကိုဆွဲကာ ချောင်းလေးသို့ သွားလိုက်၏။

သို့ ထွက်မသွားမီ လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အတော်ကလေး မူးနေပုံရ၏။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အိပ်ရာထက်ဝင် သွားသည်ကြောင့် ချောင်းလေးအားတင်သွားကြည့်တာ ပြဿနာမရှိ လောက်ပါဘူးဟု တွက်ဆကာ တစ်ယောက်တည်းထွက်ခဲ့လေတော့၏။

“ဗွမ်း ...ဗွမ်း ...ဗွမ်းဖလွပ်စံဗွမ်း”

မျိုးဝင်းတစ်ယောက် ချောင်းအရောက်တွင် ချောင်းအထက်ပိုင်း လေးမှ ရေတွင်းဖြတ်လျှောက်သွားနေသည့်ခြေသံကြောင့် ကပျာကသီ ချောင်းရေတွင်းဆင်း၍ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် ကမ်းပေါ်သို့လှမ်းတက်သွားသည် ကြောင့် မျိုးဝင်းသည် ထိုသဏ္ဌာန်နောက် ရေထဲဖြတ်၍အပြေးလိုက်သွား တော့၏။

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် လူလား၊ တိရစ္ဆာန်လား၊ ဘာရယ်တိတိ ကျကျ မသိရပေပြေး၊ သူ့လက်တွင်းသေနတ်ရှိနေခြင်းကြောင့် မကြောက်မရွံ့နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ထိုအခါမှာတော့ သည် ခြေလေးချောင်းထောက်သွားသတ္တဝါ
...လက်တွင်းသေနတ်ဖြင့် ရစ်သစ်အပစ်
တော်ဖြင့် ဖြစ်တော့၏။

ခြေနှစ်ချောင်းအားဖြည့်သတ္တဝါဆိုတော့ လူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ကိုး။
ချွန်ထံဝင်တို့ကြား တိုးရေ့လိုက်ခဲ့ရင်းမှ မျက်ခြေပြတ်သွားတော့၏။
ထိုနေရာလေးတွင် ဟိုသည်တစ်စုံကို လှည့်ပတ်ရှာကြည့်မိသေး၏။
ထူးခြားမှု ဘာမှမရှိသည်ကြောင့် ထိုနေရာမှလှည့်ပြန်ထွက်မည် အလုပ်တွင်
“ဟာ”

ရဲရဲနီနေသောမျက်ဝန်းတစ်စုံကို ချွန်ထံပိတ်ပေါင်းထူထပ်သော အ
မှောင်ရိပ်ကနေသည့်ချောင်းရိုးလေးနဲ့ဘေးတွင် လှမ်းတွေ့လိုက်၏။

“ဘုရားရေ...ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”
မျိုးဝင်းသည် ကမ္ဘာကသီပင် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်
လိုက်ရဦးမှပင် ထိုသတ္တဝါကောင်သည် ပြေးလွှားဝင်လာတော့၏။

သို့ကြောင့် မျိုးဝင်းသည် လွန်မင်းစွာထိတ်လန့်သွားကာ သေနတ်
မှောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်ရမည်ကို သတိမေ့လျော့သွားလျက် ငေး
ငိုင်သွားတော့၏။
“ဟင်”

သတ္တဝါကောင်သည် သူ့အား ဒုက္ခပေးရန် ပြေးလွှားဝင်လာပြီး
သူ့အပင် ရောက်မလာနိုင်တော့။ အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် ထိုသတ္တဝါ
ကောင်မှလွှဲတစ်ပြက်ရောက်လာကာ တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် လှမ်းခုတ်
လိုက်ခြင်းကြောင့် ... “အေ့စ်”ဟု အော်မြည်ကာ ဘေးသို့ယိုင်ထွက်
ပြေးသွား တော့၏။

“ဟာ”
လှည့်လှမ်းမှတွေ့ရပ်သွားသော အရိပ်သဏ္ဌာန်ကို ကောင်လုံးမြင်
သော်လည်း မျိုးဝင်းတစ်ယောက် အံ့သြထိတ်လန့်သွားတော့၏။

ကျောက်ခေတ်လူသားလေးလား မသိ။
ဗလတောင့်တောင့် ထောင်ထောင်မှောင်းမှောင်း၊ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဖြစ်၏။
ဘယ်လက်တစ်ဖက် ပြတ်နေပါကလား။ ညာလက်ဖြင့် ကိုင်ထား
သည့်ဝါးခုတ်ခါးမကြီးဖြင့် ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို ပြေးဝင်ခုတ်ကာ သူ
အား ဝင်ရောက်ကယ်တင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”
သို့နယ်ပြောပြီး မျိုးဝင်းက ထိုလူကြမ်းကြီးထံ သွားလိုက်သည်တွင်
သူ့ကို တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်ပြီး ကျားသစ်ကောင်ပြေးသွားရာနေရာက
လိုက်သွားတော့၏။

“ဟင်”
မျက်လုံးတစ်ဖက်ပောက်ပက်၊ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အမာရွတ်
အပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

ကြောက်ရွံ့ရာပင် ကောင်းတော့၏။
သို့ပေမယ့် မျိုးဝင်းသည် လက်တွင်းရှိ သေနတ်အားကိုးဖြင့် ပြေး
လိုက်သွား၏။

ထိုလူအပြေးနှုန်းသည် သူထက် သာသာထိုးထိုးရှိနေသောကြောင့်
မျိုးဝင်းသည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။
“ဒွန်း”

အလိုလေးဗျာ...သူက ခြောက်ပစ်ရုံသာဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုကြောင့်
ရယ်မသိ ထိုလူလဲကျသွားတော့၏။
“ဟာ”

မျိုးဝင်း လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွား၏။ ခြောက်လှန့်လှန့်ပစ် လိုက်ပြီး
ထိမှန်သွားလေသည်လား။
သို့အတွေးကြောင့် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ထိုလူကြီးများပြေးလွှားသွားလိုက်၏။
အလို ငြိမ်သက်လို့နေပါလား။ သေနတ်အော်ရာတော့ မတွေ့၊ ဘယ် ငြိမ်ကြောင့်

ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။ မျိုးဝင်းသည် မှောက်လျှက်လဲကျပြီး သက်နေသော ထိုလူကြီးကို အသက်မှိုသေးရဲ့လားဟု သိလိုသည် ကြောင့် ဆွဲလှန်လိုက်၏။

“အား”

ထိုလူကြီး၏လှုပ်ရှားမှုသည် မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ ရုတ်ခြည်းဆို သလို ကုန်းထလာပြီး လက်ကြမ်းကြီးဖြင့်သူ၏မျိုစောင်းကို ဓားနှောင့် ဖြင့်ထု ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

မျိုးဝင်းတစ်ယောက် အလစ်အငိုက်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။ မည်မျှကြာကြာသတိလစ်သွားလေသည် မသိ။

သတိပြန်ဝင်လာချိန်တွင် သူ၏မျိုစောင်းမှ နာကြင်ပြီး သွေးတို့ မီးကျနေသည်ကို သိလိုက်ရသလို လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကိုပိုက်ကိုလည်း တွေ့ လိုက်ရတော့၏။

သို့ မျိုးဝင်းက ပြန်ပြောပြသည်တွင် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် သည် အံ့ဩသွားခဲ့ကြတော့၏။

အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို မြင်ဖူးလိုက်သောလူကြီးဖြစ်နေပါ ကောလား။

သို့ဆိုပါလျှင် ဟိုနေ့ညက ကျွန်တော် အိပ်ခက်မက်နေခြင်း မဖြစ် နိုင်။ လက်တစ်ဖက်ပြတ် ရုပ်ဆိုးဆိုးလူကြီးကို တကယ်တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်နိုင်မည်။

“ကဲ ..ကိုပိုက်ရေ ..ဒရယ်သားလက်ကျန်လေး ဓားလိုက်ကြပြီး ချေခင်းဆက်ကြစို့ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့် ..

“ကိုမျိုးဝင်း.. နားချင်သေးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ကိုပိုက်” ..ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာက မပြောပလောက်ပါဘူး”

မျိုးဝင်းက ပြောလာ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာလေးမှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ အနောက်တော၏အထက်ပိုင်းသို့ ရောက် လာကြသည်တွင် တောမြောက်ဖြစ်လာလေ၏။

ကျွန်းပင်တို့အတော်များများကို တွေ့ရလေ၏။

သက်ရင့်ကျွန်းပင် အတော်များများ သင်းသတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“အနီထုတ်နဲ့ သင်းသတ်ပြီးထုတ်တာ ဘာကွာလဲ”

သို့ ကျွန်တော်က ဝန်ထောက်လေးမျိုးဝင်းကို မေးလိုက်၏။

“ကဲ...လာဗျာ..ဟိုနားလေးက “ ချန်ပင်” (သင်းသတ်ရန် -

စံချိန်မီ မဖြစ်သေးသည့် ရင်နှိုလုံးပတ် ၆ ပေသာသာရှိ ကျွန်းပင်) အောက်မယ် ထောင့်ကြာရအောင်၊ အဲဒီတောမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ်လေ”

မျိုးဝင်းက သို့နယ်ပြောပြီး အရွက်ဖားဖား၊ အုပ်အုပ်မိုင်းမိုင်း ကျွန်း ပင်ပျိုအောက်သွားကာ နားနေထိုင်ချလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့သည် ဘုန်း လိုက်ထိုင်ကြတော့၏။

မျိုးဝင်းသည်သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းမှ လန်ဒန်စီးကရက် သူးကို ထုတ်၍တစ်လိပ်ထုတ်ယူပြီး မီးညှို့ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ထံ စီးကရက်သူး ကမ်းပေးလာ၏။ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်သူးကို လှမ်းယူ ထားလိုက်သော် လည်း လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို ဆွဲယူတစ်ခွံ မော့သောက် လိုက်ပြီးလေမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူကာ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

မျိုးဝင်းကို ဝီစကီပုလင်းပြားလေး လှမ်းပေးလိုက်ပြန်၏။

သည့်အောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ် မီးညှို့သောက်လိုက်တော့သည်။

“ဖူး”

သက်ပြင်းနှင့်အတူ ဆေးလိပ်ငွေတို့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ မျက်လုံးကို

မှိတ်၊ သစ်ပင်ကိုကျောမီလိုက်သည်တွင်

“ဒိန်း”

သေနတ်သံကြောင့် မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

ဘာကောင်ကိုပစ်လိုက်မှန်း မသိ၊ မျိုးဝင်းတစ်ယောက် နေရာမှ ထပြေးသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုက်၏။

သင်းသတ်ပြီး ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်သို့ ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဘာကောင်ပါလိမ့် သိလိုသဖြင့် . ကျွန်တော်ကြည့်နေလိုက် မိသည်။
“အင်း . . မျောက်ပြီးရှည် . . ပါကလား”

သင်းသတ်ပင်ခြေရင်းအောက်မှ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကုန်းကောက်ပြန်လှည့်လာလေမှ သိရခြင်း ဖြစ်၏။

မျိုးဝင်းသည် ကျွန်တော်တို့နဲ့ဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး -

“ဥနေစာ အမြည်းတော့ ရပြီ” ဟု ပြောလာ၏။

က . . ရှေ့မှူးလေးမယ် . . တောင်စွယ်ပြန့်လေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမယ် . . ညအိပ်ခန်းချ နားကြတာပေါ့။

လို့ ကျွန်တော်ပြောပြီး နေရာမှ ထလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျိုးဝင်းသည်လည်း ကျွန်တော်နောက်လိုက်ပါ။ ကြတော့၏။ လမ်းတွင် ကျွန်တော်က -

“က . . စောစောကမေးတာလေး ပြောဦးလေဗျာ” ဟု မျိုးဝင်းမျှ ပြောလိုက်၏။

အစိုထုတ်တာငွေပေါ်မြန်တာပေါ့များ။ သင်းသတ်ပြီးတော့မှ ထုတ်တော့ကာ သုံးနှစ်သုံးမိုး လေထဲမိုးထ၊ နေပူထဲမှာ ပင်ထောင်အကြောင်းကြီးအတိုင်း ပစ်ထားလေပြီးမှ ခုတ်လှဲထုတ်တော့ကာ . . သစ်ကအသစ်သေပြီး . . သယ်ယူဖို့ဆောင်ရွက်မှာလည်း ရှေ့မျှာမလား . . ကာအိုထုတ် တေးရိုအဆင်ပြေတာပေါ့ . . ဖြတ်လှဲတဲ့အခါမှာလည်း အဆင်ပြေတယ် တေးမှာ ခွဲမိတဲ့အခါမှာလည်း အစစအဆင်ပြေသမျှများ။ ငွေရတော့ မှုတ်မှုတ်သစ်နီပေမင့် အသားသေပြီးသစ်ကောင်တစ်လုံးဆိုတော့ ရွေးလည်းရိုတယ်။ အစိုထုတ်ကတော့ ငွေပေါ်မြန်တယ်။ ဖြတ်လှဲတဲ့အခါမယ် အခွေဆင့်ချည်းဖြင့် ကွဲတာအက်တာရှိတယ်။ အလျှင်စလို ခွဲမိတဲ့အသုံးပြုတဲ့အခါ အပူ

ဒထ်ကြောင့် လိမ်သွားတာ၊ ကောက်သွားတာ၊ ကွဲတာ၊ အက်တာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်”

“သင်းသတ်ပြီး ထုတ်တာ ဝိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ . . ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ကိုဝိတ်ရဲ့ . . သစ်ပြုန်းတီးမှုကလည်း ကာကွယ်သလို ဖြစ်တာပေါ့ . . ”

“ဘယ်လို . . ဘယ်လိုကြောင့်များလည်း”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

“အစိုထုတ်တယ်ဆိုတော့ကာ . . သစ်မိုးခုတ်တဲ့သူတွေအတွက် ရောင်တော်ပြန်လုပ်လို့ရတာပေါ့ . . သတ်ပင်မရှိတဲ့အပင်တွေလည်း ပါသွားနိုင်တယ်။ အရေအတွက်နဲ့ နောင်လာမဲ့ အပင်အတွက် အရေအတွက် ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ သင်းသတ်ပြီးမှ ထုတ်တယ်ဆိုတော့ကာ . . နောင်လာမယ့်ကာလ . . ဘယ်နှစ်လောက်မယ် . . ဘယ်နှစ်ပင်များ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ အတိအကျ သိနိုင်တယ်လေ”

“ဘယ်လိုကြောင့်တုန်းလဲဗျ”

“ဆိုပါနဲ့ . . ကြီးပိုင်းအကွက်တစ်ခုမယ် သတ်ပင်မီအပင်တွေကို ရွေးသတ်ကြရင်နဲ့ သတ်ပင်မမီသေးတဲ့အပင်တွေကို “ချန်ပင်” ဆိုပြီး တစ်ခါတည်းစာရင်းလုပ်သွားကြရတယ်လေ။ သူ့လိုပတ်အလိုက် တွက်ချက်ယူသွားတော့ကာ . . ဘယ်လောက်လုံးပတ်ရှိလျှင် ဘယ်နှစ်ခုနှစ်တွေမယ် သတ်ပင်မီ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ တွက်ချက်ရနိုင်တယ်လေ . . ပြီးတော့ . . ချန်ပင်ရယ်လို့ သတ်မှတ်စာရင်းပြုရထားတော့ကာ မိုးခုတ်မယ့်သူတွေကလည်း လွယ်လင့်တကူ မလုပ်ဝံ့ကြတော့ဘူးလေ . . ”

“ဪ . . အဲလိုလား”

သို့ မျိုးဝင်း ရှင်းပြလေမှကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားရတော့၏။

“အဲလို . . သစ်ပင်ကို နေ့စဉ်တကျခုတ်ခြင်းအားဖြင့် . . တောလည်း ပြန်းတော့ဘူး။ တန်ဖိုးကြီး ရှားပါး သစ်ခွ၊ သစ်ခွေတွေလည်း မျိုးပြုန်း

တော့ဘူး” မျိုးဝင်းက ထပ်ဆင့်ကာ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိ ပြန်၏။

“ဘယ်လို...ပတ်သက်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“ပတ်သက်ပြီးကော့ပျာ...သစ်ခွံသစ်ဆိတာ ကပ်ပါးပင်တွေ ထေး သစ်ပင်ကြီးတွေမှာကပ်ပြီး ပေါက်ကြကုတ်တာလေ...သစ်ပင်ကြီးဆို တာတောင်မှ အပင်သန့်သန့်မှာ ကပ်ကြတာ၊ ဆိုပါစို့။ ကျွန်းတို့... ဖျဉ်းမ တို့တို့ အပင်ကောင်း၊ အပင်သန့်တွေမယ် အပေါက်များတယ်။ ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခု သစ်တွေကို နေရာတကျ ထုတ်ကြပါရဲ့၊ နို့ပေမင့် သစ်နီး ခုတ်တဲ့ သူတွေထဲ၊ ရောသောပေါသော ရောင်တော်ပြန်နဲ့ ပရမ်းပတာ ခုတ်ကြတဲ့အခါ သည်သစ်ပင်ကြီး၊ သစ်ပင်ကောင်းတွေမယ် ကပ်ပေါက်နေတဲ့ ကပ်ပါးပင်တွေပါရောပါသွားတော့ကော့ တန်ဖိုးကြီး ရှားပါး အပင်တွေ ပါသွားရတာပေါ့။

“အေးဗျ...ဟုတ်တယ်နော်”

သစ်ပင်ကြီးတွေ ပရမ်းပတာ ခုတ်လို့နေကြလျှင်ဖြင့် တန်ဖိုးကြီး ရှားပါးသစ်ခွံ၊ သစ်ပင်များတွေလည်း မျိုးတုံး သွားကြရတာပေါ့”

“စောစောက ကိုမျိုးဝင်း ပြောသလိုပေါ့...ကျွန်းပင်တွေ သစ်ပင်ကြီး မြီးမှ ထုတ်လျှင်ဖြင့် သစ်တောပြုန်းတီးမှု သိပ်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ နို့ပေမင့် အစားထိုးပြန်စိုက်တာလည်း မရှိပါဘူး။ နံနက်တကျလုပ်ကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အရင်ကဟာတွေ ကိုယ်သုံးရသလို မောင်လာနောက်သားတွေအတွက်လည်း စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ”

“အင်း...ကိုမျိုးဝင်းက သစ်တောသန့်ဆောက်လေးလို့ မပြောဘူးနော်။ သစ်တောထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေးတရားစတာ အမြဲဟောတတ်သေး ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့”

သို့မှလည်း...လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်က ပြန် ပြောခဲ့

“သားငှက်တိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေးကိုတော့ဖြင့် သူသိပ် မပြောပါကလား၊ ပြီးတော့ ... သူကိုယ်နှိုက်ကိုယ်က အမဲလိုက်ပစ်နေ သဗျ...ဟင်း...”

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် မျိုးဝင်းသည် ကျွန်တော်ကို မျက်စောင်း ထိုးကြည့်လာပြီး ..

“ပရမ်းပတာ ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်မယ် အမဲလိုက် လိုင်စင်လည်း လုပ်ထားပါတယ်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ရာသီ၊ ဘယ်လို သားငှက်တိရစ္ဆာန်ကို မပစ်ရဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော် လိုက်နာကျင့် သုံးပါတယ်။ ဘယ်လို ရှားပါး တိရစ္ဆာန်ကောင်တွေကို လုံးဝ မပစ်ရဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ပြီးတော့... မုဆိုးစည်းဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ဖောက်ဖျက်ဖူးလို့လဲ”

သို့ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကာ ပြောလာတော့၏။

“အလကားသက်သက် စ...တာပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေမှ သူ့မျက် နှာ ပြွန်ရှင်သွားတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ရွယ်ပြန်လေးတစ်ခုသို့ ရောက် သည်တွင် ထိုနေရာလေးတွင် ဝါးခုတ်တဲ့ဖောက်ားတစ်လုံးလည်း ရှိသည် ဖြစ်၍ အနည်းငယ်ပြုပြင်လိုက်ရုံဖြင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် နေခန်းတံလေး ဖြစ်လာရတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က မျောက်သေကောင်ကို အသားဖျက်နေစဉ် ကျွန်တော်နှင့်မျိုးဝင်းက တဲပတ်လည်တွင် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလိုက်ပြီး အင်းတုံးခြောက်များကို ခုဆောင်းကာ မီးဖိုလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က မျောက်သေကောင်ကို ကောင်လုံးလိုက် တံစို့ထိုး မီးကင်လေလျှင် မျိုးဝင်း မစားဝံ့မည်ဆို၍ အတုံးအထစ်လေးများ ခုတ် ခိုင်းကာ တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်၏။

နို့မဟုတ်ပါမူ ဦးပြည်ကတုံးနှင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို တံစို့

ထိုး မီးကင်သည်နှင့် တူလွန်း၍ ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း သို့ဆိုပါလျှင် မစားဘဲပါချေ။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီခန်းမယ်...သုံးလေးရက် နေကြည့်ကြမယ်ဗျာ။ လာလမ်းတစ်လျှောက် သားကောင်နဲ့ရော အတော်များများတွေ့တာသေချာ”
သို့သော် လင်းမြင့်လှိုင်ကပြော၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ခန်းနှင့်မဝေးလှသည့်နေရာ လောက်တွင် ရှေးခေတ်လေးတစ်ခု ရှိနေသောကြောင့် ထိုနေရာလေး တွင် ရေခဲသွားချိုးလိုက်ကြ၏။

ရေတိမ်တိမ်ဖြစ်သည်ကြောင့် ရောင်း၏အောက်ဖက်သို့ အနည်းငယ် နှဲဆင်းလိုက်ပြီး ရေအိုင်ရှိမည့် နေရာလောက်ကိုရှာတွေ့၍ ရေခဲချိုးလိုက်ကြ၏။
သို့ဆိုတော့ ခန်းကို လှမ်းမမြင်ရတော့ချေ။ ရောင်းက တစ်ဆစ် ချိုးကွေ့ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

“ဟ ..အတော်ပဲဗျာ..ဒီနေရာမယ် ငှက်အိပ်တန်းဆိုမယ်ဗျာ။ ညကလွှာ လာပစ်ချေမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ရောင်းကမ်းနဲ့ဘေး၊ ဝါးတောလေးပေါ်သို့တက် အတွင်းပိုင်းအနည်းငယ်လျှောက်လိုက်ပြီးသည်နှင့်တွေ့လိုက်ရသော ငှက် ချောင်းတို့ကိုတွေ့သဖြင့် ပြောလေ၏။ ခန်းနှင့်ဝေးလှသည်မှ မဟုတ်တာ။
ထိုနေရာလေးတစ်ဝိုက် မြောက်မြားစွာသော “ငှက်ချေးများ” တွေ့ရခြင်းကြောင့် “ဝါးရောင်း” ငှက်အိပ်တန်းဖြစ်လိမ့်မည် ဟုလည်း အဆုံးအမချသောပြောလေ၏။

ဝါးရောင်းငှက်အိပ်တန်းဆိုပါက အနည်းလေး ဆယ်ကောင်အထိ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

ဝါးရောင်းငှက်တို့သည် အုပ်လိုက် နေတတ်ကြသည်။ ညအိပ်တန်း ဝင်ပါလျှင်လည်း ဝါးပင်ကိုင်းတို့တွင် နားနေအိပ်စက်တတ်ကြ၏။ နှစ် ကောင်ပူး၊ သုံးကောင်ပူး အိပ်တတ်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်ကြောင့် ခန်း

တတ်မည်ဆိုလျှင်...တထိုင်တည်းနှင့်ခပ်များများရနိုင်၏။ တစ်ယောက် တည်းတော့ဖြင့်မဖြစ်။ နှစ်ယောက်လောက်မှဖြစ်၏။ တစ်ယောက် ကခါတ်မီးဖြင့်ထိုး၊ တစ်ယောက်ကပစ်။

ခါတ်မီးဖြင့်ထိုးသူသည် ကျန်တစ်ယောက်က တစ်ကောင်ကို ပစ် လိုက်သည်နှင့် ခါတ်မီးကို ပိတ်လိုက်ရ၏။

သူတို့အိပ်တန်းသည် အမြင့်ကြီးတွင်မရှိတတ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အမြင့်ဝါးကိုင်းတို့တွင် ဖြစ်၏။

လောက်လေးနှင့် ပစ်ရ၏။

ခေါက်ခနဲ တစ်ကောင်ထိလိုက်လျှင် သူ့နားကပ်လျှက်ရှိသော အကောင်တို့က လန့်ပြီးထပြန်ကြ၏။ သို့ ထပြန်သည်ဆိုရာ၌ ဝေးဝေးသို့ ပျံသွားကြခြင်းမဟုတ်။ အိပ်တန်းမှ လန့်ထပြန်ပြီး ထိုဝါးကိုင်းအထက် လောက်သာလျှင် ပျံနေကြပြီး အတန်ကြာတွင် ပြန်ဆင်းနားနေကြပြန်၏။

သည်တော့မှ မီးတစ်ချက်ပြန်ထိုး၊ တစ်ကောင်ပစ်။

သူတို့ကလည်း လန့်ထပြန် ထပြန်၊ ပြီးတော့ ပြန်နားလာကြပြန်။ ဤသို့နည်းဖြင့် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပစ်ခတ်ရယူနိုင်ပေ၏။

ဝါးရောင်းငှက်တို့သည် ‘ဧရက်’ ငှက်များနှင့် ဆင်ဆင်ဖြစ်သည်။ အုပ်စုလိုက် ဆူညံစွာအသံပြုတတ်ကြ၏။

ဝါးရောင်းငှက်သာသည် စားကောင်းလှပေ၏။ သို့ကြောင့် လင်း မြင့်လှိုင် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေခဲချိုးလိုက်ကြပြီး ခန်းတဲသို့ ပြန်ခဲ့ ကြသည်။

“ဟာ ..ကိုလင်း၊ တဲနောက်ဘက်တောင်တန်းလေးမယ်၊ သား ကောင်ကြီးတစ်ကောင် ပြေးလွှားသွားတာ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်တယ်ဗျာ။ ဘာကောင်လည်းတော့ မသိဘူး”

“အင်း ..နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီနေရာလေးမှာတင် သားကောင်ပေါ့ပဲရ

တယ်”

ခန့်သို့ လမ်းမြင့်ရသည်နှင့် သို့မြင့်လိုက်ရခြင်းကြောင့် “လင်းမြင့်လှိုင်” က ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြောလာတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ခန့်မြင့်ရောက်သည်တွင် အဝတ်အစားလဲလိုက်ကြပြီး ဝိုင်းတိုင်ရန် တာဆုလိုက်ကြသည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က မြည်းရန်အလိုမှာ ထင်မိပုံမှာရှိ မျောက်သား ကင်တို့ သွားယူလေ၏။

“ဟာ ..ကိုပိုက်ရေ..ဒီမယ်..ကျွန်တော်ကင်ထားတဲ့ မျောက်သား ကင်တွေ လျော့နေသလိုပဲဗျ”

“အမှတ်တံဆိပ်ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်. ကိုလင်းရယ်. ခန့်အား လည်း ဘယ်သူမှ လာပုံမပေါ်ပါဘူး. သားကောင်ဝင်ဆွဲလျှင်ဖြင့်လည်း အားတုံး စားသောက်သွားမပေါ့..ပြီးတော့ .သူတို့က (သားရဲကောင် ငါ့တို့ ဆိုလိုပါသည်)သွေးသံရဲရဲအစိမ်းကို နှစ်သက်ကြတာဗျ။ နို့ဖြင့် . အုပ်နဲ့လှိုင်နေတာကိုပဲ နှစ်သက်ကြတာလား၊ ခုလို မီးကင်အကျွက် သားတို့ ဘယ်စားပါ့မလဲ”

“တောကြောင်တို့ ဘာတို့ကတော့ စားတတ်ပါတယ်ဗျာ”

သို့နယ်. လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်ထင်မြင်ချက်ကို လက်ခံချင် စွဲသိပ်မရ၊ သို့နယ်ပြောပြီး မီးပုံနံဘေးနှင့် အနားတစ်ဝိုက်လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ ကျေနပ်ပုံသိပ်မရသေး၊ တံပတ်လည် လိုက်ကြည့်နေပြန်၏။

“လာပါ ကိုလင်းရယ်. ကျွန်တော်တို့အတွက် စားရောဂျီသေးစားပဲ မဟုတ်လား”

သို့ ကျွန်တော်က အရက်တစ်ခွက် ကောက်ကိုင်မော့သောက်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဟာ ..ဒီမယ် တွေ့ပြီဗျ ..တရားခံ...လာကြည့်ဗျ..လာကြည့်” ခန့်တံဖျက်ဘက်မှ သို့နယ် အားရပါးရ ပြောလာသဖြင့်

လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ သွားလိုက်၏။

“ဟောဒီမယ် .ကိုပိုက်. ဒါလူခြေရာပဲ ..စောစောက ခန့်အောက်ဘက် တောင်တန်းလေးထဲ သတ္တဝါတစ်ကောင် ရိပ်ခနဲ ပြေးလွှားသွားတယ်လို့ ကိုပိုက် ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ နို့ကြောင့် မသင်္ကာလို့ ကျွန်တော်ရှာကြည့်တာဗျာ..ကျွန်တော်ပဲ အသားဖျက်မီးကင်ခဲ့တာ. ဘယ်နှစ်တုန်းရှိတယ် သိတာပေါ့ဗျာ..သုံးလေးတုန်းလောက် လျော့နေတာ ပဲ.. ဒီလူ ..လာနီသွားတာဖြစ်မယ်”

သို့နယ် ပြောရင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခန့်အောက်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တော့၏။

ခြေရာကြည့်ရတာ ..အလေးချိန်အတော်စီးမဲ့သူဗျ။ ဖုရောင့်ကို အားပြုသွားတတ်သူလည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒီခြေဖုရောင့် နေရာလေးက တော်တော်လေး ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကိုး”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရင်း တံကြမ်းခင်းပေါ်တက်၍ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲပါဗျာ ..ဒီလူ ဝါးစုတ်သမားလား. သစ်ခုတ်သမားလား. ပျားဖွတ်သမားလား ..နို့မဟုတ် မုဆိုးပဲလား” ဟု မျိုးဝင်းကပြောလာသဖြင့် .

“မုဆိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ ..မုဆိုးဆိုလျှင်လည်း ဒီတောသားကောင်ပေါတာပဲ..သူ့အတွက် စားရော ရှားလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်.ကိုပိုက်ပြောတာ မှန်တယ်၊ မုဆိုး အတော်များများက .သူတို့အသိကိုယ်နှိုက်က မုဆိုးစည်းဆိုတာ ထိန်းကြတယ်၊ စည်းကမ်းမဲ့မုဆိုး တစ်ဦးတစ်ယောက်သာရှိနိုင်တယ်၊ နို့တောင်မှ မုဆိုးချင်း နားလည်မှုရှိပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာသိဘာသာ သိပ်မနေကြဘူး။ ခရီးသွားမုဆိုး တစ်ယောက်ဟာ တံရှင်မည်သူဖြစ်စေ၊ အဖန်ရည်လေးကို ချဉ်သည်ဆောင်သည့်အဖြစ် ဝင်လာမိတ်ဆက်သောက်တတ်တယ်. နား

နေတတ်ကြတယ်။

“အေးဗျာ..ခုလူက ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်”

“လူ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ။ ခြေရာမြင်တာနဲ့ တတ်အပ်စွပ်စွဲလို့ မရဘူးလေ..တခြား တောကြောင်တို့..ခွေးအတို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မလား”

သို့ဖြောပြီး ..

“ကဲ ..သောက်ကြပါ..ဒီကိစ္စက ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး” ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် အရက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်ပြန်ပြီး မျောက်သားကင်အနည်းငယ်ကို ဖဲ့ယူစားလိုက်၏။

“နီနီရဲ့..ကြပ်ကြပ်..ရှုရှုလေး..စားကောင်းလိုက်တာ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် မျိုးဝင်းသည်လည်း မျောက်သားကင်ကိုပဲ ယူစားလိုက်ပြန်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အရက်နှင့်မျောက်သားကင်ကို ခြိမ်ယှက်စွာ သောက်စားနေလိုက်ကြပြီးနောက် . နားနေ လဲလျောင်း လိုက်ကြ၏။

အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း ယမ်းလာသည်ဖြစ်၍ မှေးခဲ တစ်မျက်ဖြစ်သွားသည်တွင် .

“ကိုဝိုက် ..ကျွန်တော့် ကိုမျိုးဝင်း ..ငှက်အိပ်တန်း သွားဝစ်ကြဦးမယ်၊ လိုက်ခုံမလား” မေးသံကြောင့် မျက်လုံး ပြန်ကျယ်ထွက်ခဲ့တော့၏။ သို့ပေမယ့် ..

“နားနေခုံမယ်ဗျာ သွားကြပါ . ဂရုစိုက်လည်း သွားကြဦးခန့်”

သို့နယ်ပြောလိုက်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို ပြန်မှိတ်လိုက်တော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်မကြာဘူး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ထင်းမီးထော်ထိုးထားတယ်နော်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း..အင်း..ကောင်းတယ်..”

မျက်လုံးကို မဖွင့်ချင်တော့။ အိပ်ချင်စိတ်ပြင်းပြနေတယ် မဟုတ်ပါကလား။

မျိုးဝင်းနှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ထွက်သွားပြီး တစ်ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်သွားမိတော့၏။

သို့ မှေးခဲတစ်မျက် အိပ်ပျော်သွားရာမှ ခြေခင်းသံကြောင့် မျက်ခဲမျက်စိ ပွင့်လာတော့၏။

“ဇွတ် ..ဇွတ်..ချောက်..ချလွတ်”

အိပ်လျက်အနေအထားမှ အသံလာရာ ခနဲအနောက်ဖက် ရှုဖွယ်တို့ဘက် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်! ”

ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံ၊

သို့ကြောင့် .ကပ္ပကသီ လဲလျောင်းနေရာမှထလိုက်ကာ . သေနတ်ကို ယူလိုက်ပြီး လှမ်းထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ဂါး၊ ဂလူး၊ လူး”

သေနတ်မောင်းပင်မ .တင်လိုက်နိုင်မီ ထိုမျက်လုံးပိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော်ထံသို့ ပြေးဝင်လာတော့၏။

“ဟာ”

“ချောက်”

သေနတ်မောင်းထိန်းလုပ် တင်လိုက်သူသာလျှင် ရှိ၏။

သတ္တဝါကောင်က ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်လာတော့၏။

“အား”

လေးလံသောဓနာကိုယ်ကြီးက ကျွန်တော့်အပေါ် ပိကျလာ၏။ ကျွန်တော်သည် သတိလက်လွှတ်တော့ဖြင့် ဖြစ်မသွား၊ သေနတ်မောင်းထိန်းလုပ်ကိုတော့ဖြင့် ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

“ဒီနီ”

သို့သေမှတ်ကျည်ထွက်သွားသည်နှင့် သတ္တဝါကောင်သည်လည်း ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။ ကျားသစ်ကောင်ကြီးပါကလား။

ကျွန်တော်တို့မှာနှင့်ခြေလက်တို့ ဆွေးဆေးများနှင့် ပေကွက်တို့ တော့၏။ မျက်နှာမှသွေးတို့သည် ကျားသစ်ကောင်ကြီး ရရှိသွားသောဒဏ်ရာမှ သွေးတို့ဖြစ်ရ၏။

ခြေလက်တို့မှသွေးစေးတို့သည် ကျားသစ်ကောင်၏လက်သည်နှင့် ကုတ်ခြစ်လိုက်ရသောကြောင့် နှိပ်ထွက်လာသောသွေးများ ဖြစ်ရတော့၏။

နှည်းနှည်းလေး လှုပ်လိုက်သည်နှင့် နာကျင်လွန်းလှပေ၏။

ဒုက္ခပေပေ ..လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မျိုးဝင်းလည်း ငှက်သွားပစ်တာ ပြန်ရောက်မလာကြသေးချေ။

တော်သေးသည်မှာ ကျားသစ်ကောင်သည် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြင့် ထွက်ပြေးသွားပေလို့ .. နို့မဟုတ်ပါလျှင်မူ ကျွန်တော် ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏အစာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

သို့ပေမည် ကျွန်တော်သည် ရရှိထားသောဒဏ်ရာကြောင့် မလှုပ်ရှားနိုင်ပါချေ။ အမြင်တို့သည်လည်း ဝေဝါသွားရတော့၏။

ကျားသစ်ကောင်ကြီး ကိုက်၍မသေနိုင်သော်လည်း သွေးထွက်ထွန်၍ သေဆုံးသွားနိုင်လောက်သည်။

ကျွန်တော် ဖြစ်အင်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မျိုးဝင်း ပြန်အလာကိုသာ မျှော်နေရတော့၏။

“အား”

ကျွန်တော်၏ဒဏ်ရာရလက်မောင်းသားကို ဖျစ်ညှစ်လာကိုင်သည်ကြောင့် နာကျင်သည့်ကြားမှ ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဝိုးတဝါသာ ဖြစ်သီနေရ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်လေလား၊ မျိုးဝင်းလေလား။

“အား၊ အား ..”

ကျွန်တော်ဒဏ်ရာတွေကို ဖျစ်ညှစ်ကိုင်တွယ်နေသည်ကြောင့် နာကျင်လွန်းသောဝေဒနာကို စောနေရသည့်ကြားမှ သတိလစ်သွား လေတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ သတိလစ်နေချေသွားလေသည် မသိ။

သတိရလာသည်တွင် နာကျင်မှုတို့ သက်သာသွားသယောင်ထင် ရသဖြင့် ခြေလက်တို့မှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော်ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်လိမ်းကျံပေးထားပါကလား။ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ တံခန်းအနားတစ်ဝိုက်လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထင်းစီးပုံနံဆေးတွင် လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မျိုးဝင်း ရှိနေကြ၏။

“ဟာ ..ကိုကိုက သတိရလာပြီလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သော်ပြောပြီး ကျွန်တော်ထံသို့ လျှောက်လာတော့၏။ မျိုးဝင်းလည်း သူနှင့်အတူ ကပ်ပါလာ၏။

“ကိုလင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သိပ်ကျော့စူးတင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ကျွန်တော် ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်လိမ်းကျံပေးပေလို့ပေါ့။ ကိုလင်းတို့ အရောက်မြန်ပေလို့..ပြောရမလိမ့်၊ နို့ဖြင့် ကျွန်တော် သွေးထွက်လွန် သေသွားနိုင်တယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်ကို အံ့သြတကြီး ကြည့်နေကြပြီး ..

“ဗျာ ..ကိုကိုက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်တော် နဲ့ ကိုမျိုးဝင်း စောစောလေးကမှ ပြန်ရောက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်လာချိန်မယ်၊ ကိုကိုက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်နေတာပဲ၊ ခြေလက်တွေမှာ လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်မျက်တွေနဲ့ ..ကိုကိုက အိပ်ရာနီးလာမှ မေးတော့ မယ်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား “ဝါးရောင်း” ငှက်တွေကို အမွေးနှုတ် တံနို့တို့ မီးကင်နေကြတာ”

သည်တစ်ခါ အံ့သြတကြီးဖြစ်ရသူက ကျွန်တော် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်လိမ်းကုစေတာ သူတို့ ဟုတ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူများဖြစ်နိုင်မလဲ၊ အိပ်မက်တော့လုံးမ ဖြစ်နိုင်၊ ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာတွေမယ် ဘယ်လိုကြောင့် ဆေးဝါးထည့်လိမ်းကုပြီး ဖြစ်နေရပါသလဲ၊ သက်တောင့်သက်သာ ရှိပါသလဲ။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မျိုးဝင်းကို အကြောင်းနဲ့ ပြန်ဖြောင့်လိုက်တော့၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

“အေးဗျ..သေနတ်သံတစ်ချက်တော့ ကြားလိုက်မိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ထင်တာ ကိုပိုင်သားကောင်တွေလို့ လှမ်းပစ်လိုက်တယ်လို့ ဝဲ ထင်ကြတာ.. နို့ကြောင့် ‘ဝါးရောင်း’ ငှက်တွေကို စိမ်ပြေနပြေပစ်ပြီးမှ ပြန်လာကြတာပေါ့.. ခုလို ဖြစ်မယ်မှန်းသိလျှင်ဖြင့် ချက်ချင်းပြန်လာ ကြတာပေါ့”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောသလို .

“မသေကောင်၊ မပျောက်ကောင်း ကိုပိုင်ရယ်” ဟု မျိုးဝင်းက လည်း နိုးရိမ်တကြီး ပြောလာလေ၏။

“နို့နေပါဦး... ဝီပြီး အံ့ဩရော ကောင်းတာက ကိုပိုင်ကို လာ ကူညီသွားတဲ့သူပေပဲ ..ကိုပိုင်က လူလုံးမမြင်လိုက်ရလို့လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အားမလို အားမရ မေးလာ၏။

“ကျွန်တော့်မယ် နာကနီတဲ့ဝေဒနာရယ်.. သွေးတွေအထွက်များ ပြီး အားယုတ်ပျော့စွန့်နေတာရယ်၊ မျက်လုံးတွေ ပြာနေတာရယ်ကြောင့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း သိကုန်သိတာထူး.. ပြီးတော့.. ကိုလင်းနဲ့ ကိုမျိုးဝင်းတို့လို့ ထင်နေတာကိုး”

လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မျိုးဝင်းတို့ ဘာမျှဆက်မမေးတော့ချေ၊ အံ့ဩ ကြီးစွာဖြင့် တွေ့ဝေလိုသာ နေကြတော့သည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်နှိုက်သည်လည်း ဘယ်လိုမျှ မစဉ်းစားတတ် အောင် ဖြစ်ရနေတာ၏။

“က...ကိုပိုင်...ငှက်ကင်...စားလို့ရပြီ” ဆိုကာ မျိုးဝင်းက တုတ်တံဖြင့်သီထားသည့်ငှက်ကင်ကို ပေးလာ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခြေရာလက်ရာတွေလိုတွေငြား စခန်းဖူးတစ် ဝိုက် နေရာစပ်စပ် ရှာဖွေကြည့်နေလေ၏။

“ဘာမှ ထူးခြားမှုတော့ မရှိဘူး ကိုပိုင်ရေ” ဟုဆိုကာ ငှက်ကင် တစ်ကောင်ကိုယူ၍ အားပါးတရ စားလိုက်တော့၏။

“ကိုပိုင်အနာတွေကော သက်သာရဲ့လား”

“အေးဗျာ.. အံ့ဩရောကောင်းတာက အနာတွေသိပ်ပြီး နာကျင်မှု ပြင်းပြင်းထန်ထန်မရှိတာပဲဗျ၊ အတော်ကောင်းတဲ့ ဆေးဝါးကောင်းတွေပဲဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်၏ခြေလက်တို့မှ ဒဏ်ရာတို့ကို သေချာ စွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး ..

“သစ်ဥ၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ရွက်တွေကို ပေါင်းစပ်ထုထောင်းပြီး အနာ တွေကို အုံထားပေးတာပဲဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

“လူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

မျိုးဝင်းက သို့ ပြုံးနေလုပ်ကာပြောလာ၏။

“လူမဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာတုန်းဗျ”

သို့နယ် ကျွန်တော်က ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

“နတ်သင်္ကြာဆီစွာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု အတည်ပေါက်ပြောလာ သဖြင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်လို့ပင် ထင်လိုက်မိသေးတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထင်းမီးပုံကြီးကို လောင်စာထင်းခြောက်တုံးများ ထပ်ပိုးထည့်လိုက်ပြီး ..

“က ..အိပ်ကြဦးစို့ဗျာ..မနက်ကျလျှင်ဖြင့် ဒီစခန်းက ပြောင်းကြ တာပေါ့”

ရယ်လို့ ပြောလာသဖြင့် -

“အလို ..ဘာဖြစ်လို့တုန်း ဒီစခန်းနေရာလေးက ကောင်းပါတယ်။
ငါ့အဖေက သားကောင်အတော်များများရှိပုံရသမျှ၊ တခြားအကြောင်းကိစ္စ
မရှိလျှင်ဖြင့် ဒီစခန်းမှာပဲ သုံးလေးရက်နေလိုက်ကြပြီး သားကောင်ပစ်
ကြတာပေါ့။

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုပိုက်အတွက် ပြောတာပေါ့။ ခုလိုဒဏ်ရာတွေနဲ့ဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့အပစ်လိုက်နိုင်ပါ့မလား၊ စခန်းမယ် တစ်ယောက်ထဲနေခဲ့
ရပြန်လျှင်လည်း ကျားသစ်ကောင်ကြီး အန္တရာယ်ကရှိသေးတယ်”

ဦးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာခြင်းဖြစ်၏။

“ဒဏ်ရာက ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး..သေနတ်ကို
ကိုင်နိုင်ပစ်နိုင်ပါသေးတယ်.. ညဦးတုန်းက သတိလက်လွှတ်နေလိုက်မိလို့
ပါ။ သတိအမြဲမပြတ်ထားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ..ဒီကျားသစ်ကောင်ကြီး
စခန်းနားတောင် သိပ်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ”

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြတော့၏။

သေနတ်တို့ကိုတော့ဖြင့် ကိုယ်စီနားတွင် ထားအိပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပင်လုံးဖြောင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့၏ အကိုင်အခံအလက်အရွက်တို့

ကြားမှ လမ်းအလင်းရောင်သည် မြေပြင်သို့ ထိုးပြာကူးနေ၏။

လပြည့်ညဖြစ်သည်ကြောင့် သတ္တဝါကောင်ငယ်လေးတို့သည်
မြူးထူးပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။

သစ်တောက်ငှက်လေးတစ်ကောင်သည် သစ်ပင်လုံးကို နေဖြင့်
ကုက်တွယ်၍ ထိုသစ်ပင်၏အခေါက်ခွံပွင့်ကြားတွယ်ကပ်နေသည့်ပိုးမွှား
ကောင်လေးတွေကို သူ၏နှုတ်သီးချွန်ချွန်ဖြင့် ပေါက်ယူစားနေလေ၏။

“တုတ်..တုတ်..တုတ်” ဆိုသည့်အသံသည် အုန်းမောင်းခေါင်
နေသည့်နယ် ရှိနေ၏။

မြေပြင်တွင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလိုက်၊ နားရွက်ချွန်ချွန်လေးကို
ထောင်လိုက်၊ ရပ်နားစွင့်လိုက်ဖြင့် ရှိနေကြသည့်ယုန်ငယ်နှစ်ကောင်သည်
ထိန်ထိန်သာလမင်းကြီး၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ပျော်ဖြူးနေပုံရ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းချော့ယပ်နေကာမှ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့်တစ်စုံတစ်ရာကို
လိုက်လံရှာဖွေကြည့်နေဟန်တူသည့် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် ‘ဝီးလ်’
‘ဝီးလ်’ ရယ်လို့ အော်ဟစ်နေလေတော့၏။

အမေပျောက်ရှာနေသည်လား၊ ချစ်သူကို မသံပေးနေလေသည်
လားမသိ၊ သို့ ဂျီ(ချေ)ကောင်ငယ်၏ဟစ်ကြွေးသံကြောင့် သူ့အနားရှုံ့
ပုတ်ငယ်တွင်း အိပ်တန်းဝင်နေသည့် မြေဝပ်ငှက်တစ်ကောင်သည် နားငြီး
လေသည်လားမသိ၊ ရုတ်ခြည်းထပြုသွားတော့၏။

သည်တော့လည်း ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် လန့်ဖျပ်သွားကာ
ထိုနေရာလေးမှ ပြေးထွ် လွှားတော့၏။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး ပြေးထွက်သွားသည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ ရှိ
‘သစ်ပခေး’ပင်ပေါ်မှ ကျားသစ်ကောင်သည် လွှားခနဲခုန်၍ ဂျီ(ချေ)
ကောင်နောက် ပြေးလွှားလိုက်သွားတော့၏။

ထိုနေရာလေးတွင်ရှိ ကုလားမန်ကျည်းပင်တွင် အသိုက်ဖွဲ့နေကြသည့်
တောကုန်းကန်းတို့သည် -

“အာ..အား...အာ..အ..အား” ဟု ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လိုက်ကြပြီး
ကျားသစ်ကောင် ထွက်ပြေးသွားရာနောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးလိုက် သွားကြ
ပြန်၏။

သို့တော့လျှင်မည် ထိန်ထိန်သာသည့်လကြီးကို တစ်တိုက်ကြီး တစ်ခုက
နားကွယ်သွားသည်ကြောင့် မည်းမှောင်သွားတော့၏။

သစ်တောက်ငှက်လေးသည်လည်း ပိုးမွှားကောင်လေးတွေကို မြင်နိုင်
စွမ်းမရှိတော့ပေလို့လား..အစာသွား၍လေလားမသိ...ထို..သူ၏စား
ထွက်နေရာလေးကို စွန့်သွားလေတော့၏။

ပြုပြုဌေးဌေး ချစ်စရာ ယုန်ကလေးနှစ်ကောင်သည်လည်း ဘယ်
ရောက်သွားကြလေသည် မသိ။

သို့ဆိုသလို . ထိုနေရာလေးမှ ကျီ(ချေ)ကောင် ပြေးသွားရာနားထိ
ကျသစ်ကောင်လိုက်သွားသလို ..တောကျီးကန်းတစ်အုပ်သည်လည်း
သားကောင်နှင့်မှ ဆိုးချောက်..လိုက်သွားခဲ့ပြီးတွင် ..လစ်အလင်းပြန်
ပေါ်လာသလို ..သစ်တောက်ငှက်လေးလည်း ပြန်ရောက်လာ၏။ နည်း
ချက်ညီညီ ဝံ့သီးသလို အစာကောက်နေပြန်၏။ ယုန်ငယ်နှစ်ကောင်သည်
လည်း ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေကြပြန်၏။

သစ်ရိပ်အောက်မှ သတ္တန်တစ်ခုသည် တောတိရစ္ဆာန်ကောင်ငယ်
တို့၏သွားလာလမ်းအတိုင်း လျင်မြန်သောအရှိန်နှုန်းဖြင့် ပြေးထွက်သွား
တော၏။ ထိုသတ္တန်လေးရာကား ..ကျာသစ်ကောင်-ပြေးလွှာသွား ရသွား
ပြစ်ချေ၏။ ထိုသတ္တန်၏ပြေးနှုန်းသည်လည်း လျှပ်စီးလက်သလိုပင်။

သို့ ပြေးသွားလေရာမှ ‘ရင်းတိုက်’တောလေးအစပ်တွင် တောနွေ
တစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ရပ်တန့်လိုက်၏။ ထိုသတ္တန်
လူသားတစ်ယောက်မှန်း သိရလေ၏။ သည်တွင် ‘ခွေးအ’ တစ်အုပ်သည်
ထိုနေရာလေးမှ တစ်စုတည်းဆိုသလို ပြေးထွက်သွားကြ၏။

စိုက်ဟောင်းလောင်းနှင့် ကျီ(ချေ)သေကောင်သည် မျက်လုံး
အပြူးသားထွက်လျက်။

ထိုချေ(ကျီ)သေကောင်၏ ပြူးပြူးမျက်လုံးကို တောကျီးကန်း
ကောင်က သူ၏နှုတ်သီးရွှန်ရွှန်ဖြင့် ထိုးဖောက်ဆိတ်လိုက်ကာ “အ-
ရယ်လို့ အော်မြည်ထပျံ့သွားသလို၊ ဝမ်းစိုက် ဟောင်းလောင်း အတွင်း
ကလီစာလက်ကျန်တို့ကို ထိုးဆိတ်လုယက် ဆွဲယူနေကြသည့် တောကျီး
ကန်းတို့သည်လည်း လန့်ဖျပ်ဖျပ်သန်သွားကြတော့သည်။

သို့အခြေအနေပျက်သွားရသည်မှာ ထိုလူသား၏သစ်ကိုင်းကြောင့်
ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခုဖြင့် ပစ်ပေါက်ခြောက်လှန်ထုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်

တော၏။

လစ်အလင်းရောင်အောက်မှ ထိုလူ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်သူ ရှိပါက
နှလုံးသွေးပျက်ဖြစ်သွားလောက်ပေ၏။

မျက်လုံးတစ်ဖက်ဟောက်ဝက်၊ အံ့ပင်ရှည်ဖိုးယိုးဖားလျား၊ လက်
တစ်ဖက် လက်မောင်းရင်းမှ ပြတ်နေ၏။ မျက်နှာပြင်သည် ရှေးမွေခြင်း
အလျဉ်းမရှိ၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များစွာ ရထားသည်ကြောင့် ရွံ့တွနေသော
အမာရွတ်တို့က ဗရု။

လူသားတစ်ယောက် ဆိုသည်ကတော့ သေချာပေ၏။

သူ၏သန်မာသောညာလက်တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ကျီ(ချေ)ကောင် ကို
မြေတစ်ဖက်မှ ဆွဲမကာ ..တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားလေတော့၏။

တောကျီးကန်းအုပ်သည် “တ-အား..အား” အော်မြည်လျက်
မိုးပေါ်ပျံ့နေရာမှ ဝ. ကောင်သောကျီးကန်းသည် သူတို့အစာကို လုယူ
သွားသောထိုသူအား ဖိပေါ်မှ တဟုန်တိုးထိုးဆင်ပြီး နှုတ်သီးရွှန်ရွှန် ကြီးဖြင့်
ဦးခေါင်းငယ်ထိပ်ကို ထိုးလာတော့၏။

ထို ကျီးကန်း၏တိုက်ခိုက်မှု မအောင်မြင်ပါ။

ကျီကောင်ကို တရွတ်ဆွဲလာသောလက်ကို ကပျာကသီ လွှတ်လိုက်
ပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်လာသည့် တောကျီးကန်းကောင်ကို လျှပ်တစ်ပြက်
ပတ်လိုက်လိုက်လေ၏။

“ဘတ်”

ပြင်းထန်သောလက် လှဲရိုက်ချက်ကြောင့် သူရဲကောင်းတော
ကျီးကန်းသည် မြေပေါ်သို့ အရပ်ကျိုးပြတ် ကျသွားရတော့၏။ မြေပေါ်
တွင် တစ်မျက်နှစ်မျက် လှေလွန်ကာသာ တောင်ပံစုတ်လိုက်နိုင်၏။ သည်
ချောက် လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့၏။

သည့်နောက် ထိုသူငယ်သည် သူဦးခေါင်းထက်ရှိ ‘တ-အား..
အား..’ အော်မြည်နေကြသည့် တောကျီးကန်းတစ်အုပ်ကို မောကြည့် လိုက်၏။

မီးကြပ်တိုက်ခြင်း၊ အသားကင်ခြင်းတို့ကို သူ့နေရာလေး နှင့် အနည်းငယ်ဝေးလှသော လျှိုလေးတစ်ခုတွင် သွားလုပ်တတ်၏။

အသားကင်များ၊ အခြောက်များ၊ မီးကြပ်တိုက်များကိုသာလျှင် သူ လင့်စင်ပေါ်သို့ ယူသွားတတ်၏။

ကောင်ကတုံးလေးပေါ်တွင် နေရာယူထားခြင်းကြောင့် သားကောင် အန္တရာယ်မပြောလေနှင့်၊ မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ ရောက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့ပေမည်...သို့လင့်စင်သာတိုးထားသည်။ အစိပ်အနေတော့ နည်း၏။ တောတောင်ထဲတွင် လျှောက်သွားနေသည်က များ၏။ အချိန် အခါမရှိလျှင် ကြည့်သည့်နေရာတွင် အိပ်တတ်၏။

ရိက္ခာ လုံလုံလောက်လောက်ရှိပြီးလည်း နိစ္စဓူဝ တောတောင်ထဲ တွင် လှည့်ပတ်နေရ၏။

လူသားစားကျားသစ်ကောင်ကြီးကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သူ ယခု...နေသောနေရာသည် ရေပေါင်းဆုံ အရှေ့တောဖြစ်ချေ၏။ ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ခြေရာကို အရှေ့တောတွင် တွေ့ထားသည် ဖြစ်ရာ သူသည်လည်း အရှေ့တောအတွင်း စတည်းချ လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ထိုကျားသစ်ကောင်ကြီးသည် ဘယ်လိုကြောင့်ရယ်မသိ၊ အခြားကျားသစ် ကောင်များထက် များစွာကြီးမားထွေးကျိုင်းလှချေ၏။

ခြေရာကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်၏။

အရှေ့တောတွင် လူတွေကို ကိုက်သတ်စားခဲ့သည်ကို သူကောင်း ကောင်းသိချေ၏။

မဖြစ်မနေ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေရပေဦးမည်။

သူသည် တောင်ကတုံးလေးများအရောက်တွင် သစ်မန်ကျည်းဝင် ကြီးကို တစ်ခွက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး အသားဖျက်နေကျနေရာ လျှိုတ

လေးရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ပြန်၏။

သူတွင်ပါလာသော ကျီ(ချေ)ကောင်ကို ဖျက်ရမည်။ မီးကင်ရမည်။ ကြပ်တိုက်ရမည်။ တောကြက်မနှင့်တောကမ္ဘီးကန်းကိုလည်း တံနီထိုး မီး ကင်ရပေမည်။

နေ့လယ်ခင်းဆိုင်လျှင်တော့ ရိက္ခာခြောက်များ လုပ်ပြီးဖြစ်ရော့ မည်။

ကျီ (ချေ)ကောင်ကို မီးကြပ်တိုက်နေစဉ် နံနက်စာအလိုငှာ တော ကြက်မကင်အလျှင်လုပ်၍စားရပေမည်။

တကယ်တော့ ထိုလျှိုလေးသည် သူ၏စတည်းချရာနေရာတစ်ခု ဖြစ်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်သည့်အခါသာလျှင် အသုံးပြု၏။ တကယ်တော့ သူလျှိုဝှက်စွာနေထိုင်သည်မှာ သစ်မန်ကျည်းပင်ပေါ်ရှိလင့်စင်သာ ဖြစ်တော့ သည်။

“မောင်ရုပ်ဆိုး...မင်းမယ်...နောင်တတရား မရသေးပါကလား”

မောင်ရုပ်ဆိုးဆိုသည့် ထိုလူသားသည် အသားကင်တို့ကို မီးကြပ် တိုက်နေရာမှ သို့အသံကြားလိုက်သည်ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားကာ မျက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်!”

အသံကို နီးနီးကပ်ကပ်ကြားလိုက်ရပေမည် မြင်လိုက်ရသော အသံရှင်ကား အတော်လှမ်းလှမ်း လမ်းမြောင်ကလေးတွင်းမှဖြစ်၏။

“ကိုရုပ်ဆိုး” တွေ့လိုက်သည်မှာ အညိုပုတ်ရောင်သစ်ခေါက် ဆိုးသက်န်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်အရပ်ဝပ်ပုပု အသား သတ်လတ် မျက်လုံးပြူးပြူး ရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်သည်။

ထိုရသေ့၏ဘယ်ဘက်လက်တွင် အစိတ်သားခန့်ရှိကြေးစည်လေး ကို ကြိုးဖြင့်သီဆွဲကိုင်ထား၏။ ညာဘက်လက်တွင်မူ ထိုကြေးစည်လေးကို ဆုတ်ရန် သစ်သားသုတ်လေးတစ်ခုကို ကိုင်ထားလေသည်။ လည်ပင်းတွင် ချောင်းသီးလုံးခန့်ရှိစိတ်ပုတီးကြီးကို စွပ်ထားလေသည်။

ကိုရပ်ဆိုင်းက ခယတောင်းပန်ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ထိုရေသုသည် ပြုံးပြလားပြီး ဘုရားရုတ်တော်တစ်ခုကို ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ် နေလေ၏။

ရုတ်တော်ကို ဌာန်းကရိုက်ကျကျ ရွတ်ဖတ်ပြီးသည်နှင့် လက်တွင်း ရှိကြေးစည်လေးကို “နောင်စေစေ” ရယ်လို့ ဖြည့်အောင်ရိုက်ခတ်လေပြီး လျှင် ထိုနေရာလေးမှ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလှည့် ထွက်သွားလေတော့၏။

ကိုရပ်ဆိုင်းသည် ထိုရေသုကို လက်အုပ်ချီ ဦးခိုက်လိုက်လေပြီး ပြန်တော့ အကြည့်တွင် ..

“ဟာ”

သူ ရင်သိန်တုန်သွားပုံရတော့၏။

ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ ရေသုအတွက် စိုးရိမ်စိတ်များတဖွားဖွား ပေါ်လာရတော့၏။

ကပ္ပာကသီ သူ၏လက်စွဲတော် ခါးမရှည်ကြီးကို ဆွဲလျက် ရေသု နောက်လိုက်သွားသော ဟင်းကောင်(ကျား)နောက်ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

ရေသုကို ဟင်းကောင်(ကျား)က ဒုက္ခပေးလေရောမည်။ သူ့အထက် နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်ပေးရလိမ့်မည်။

ရေသုထွက်သွားသည်နှင့် ထိုနေရာလေးတွင် ဟင်းကောင်ကို မြင်လိုက်၏။ ဟင်းကောင်(ကျား)သည် ပါးစပ်ကြီးကို ဟ၍ ‘ဝေါင်း’ ရယ်ချီ ဟစ်ကြွေးလိုက်ပြီး ရေသုထွက်သွားရာနောက် သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်ကို မြင်လိုက်ချင်းချင်း သူသည်လည်း ပြေးလွှားလိုက်သွားခဲ့ခြင်း ရေသုသည် ဘယ်တွက် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားပါလိမ့်။ ဟင်းကောင်ကိုတော့ဖြင့် သူလိုက်နိုင်သေး၏ဟု တွက် မိမိပြောတကယ်တမ်း သူပြေးလိုက်ခဲ့သည်တွင် ဟင်းကောင်(ကျား)၏ သွားနှုန်းသဏ္ဌာန် နှေးကွေးပါသည်ဟု ထင်ရပေမည် ဘယ်တွက်လိုက်မမီ ဖြစ်ရပြန်ပါလိမ့်။

သူမောဟိုက်နေပေပြီ။ သို့ကြောင့် နားနေလိုက်ပြီး ရေသုအတွင်း

စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ရေသုကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

မြန်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။ (ဟင်းကောင်)ကျားကတော့ဖြင့် ဖင်ကို

ရမ်းကာနွဲ့ကာဖြင့် သူ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သွားနေဆဲ ဖြစ်၏။

သည်တွင် သူသည်ဤနေရာလေးမှ ပြန်လှည့်ခဲ့တော့၏။

အင်း .. ရေသုက သူ့ကို သတ္တဝါလေးတွေကို သတ်ဖြတ်မစားစေချင်၊ နှိမ့်မင်း သူသည် ဤတောတောင်အတွင်း စားနေသောကံရေး အတွက် မဖြစ်မနေ ရှာဖွေစားနေရဦးမည်။ ဤတောတောင်ကိုစွန့်ဖို့ရာ ကလည်း လတ်တလော သူ့တွင် မဖြစ်နိုင်သေး။ လူသားတွေအတွက် လူသားစားကျားသစ်ကောင်ကြီးကို မတွေ့မနေ လိုက်ရှာဖွေသတ်ဖြတ်ပေဦးမည်။ ထိုကျားသစ်ကောင်ကြီးကို သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ပြီးလျှင်တော့ဖြင့် အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်သာမဟုတ်၊ အသားစားခြင်းကိုပင် ရှောင်ကြဉ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မဟုတ်ပါကလား။

သူသည် လျှို့ဝှက်လေးသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်တွင် မီးကြပ်တိုက်သားများသည်လည်း ကျက်လေပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် ငှက်မျှောရွက်ဖြင့်ထုပ်ကာ တောင်ကတုံးလေးပေါ်ရှိ သူခံမြန်းရာလင့်စင်ထိုးထားသည့်သစ်မန်ကျည်းပင်ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာသည်လည်း အတော်အတန်သက်သာလာပြီဖြစ်၍ သည်သုံးလေးရက်အတွင်း လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်မျိုးဝင်းတို့သည် ဖြောင်တစ်ကောင်နှင့် ဒရယ်တစ်ကောင် ပစ်ခတ်ရရှိပြီးဖြစ်သည်ကြောင့် ထိုခရီးလေးမှာပင် နားအေးနေသောကန်စားနေကြတော့၏။

အခြားမုဆိုးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စနှင့် ပျားရွတ်သမားတစ်စုအား ကျွန်တော်တို့ပစ်ခတ်၍ရသောဖြောင်သားများကိုလည်း ဝေးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်တို့...သတိမိရိယာနဲ့တော့ သွားကြကွယ်... ဒီတော့မယ်...ကျားသစ်ကောင်ကြီး ရှိတယ်၊ ကိုယ်တို့ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတော့ကာ ကျားအာမ လုပ်ချင်လုပ်လာတတ်တယ်။

သို့နယ်...ကျွန်တော်က သတိပေးပြောလိုက်သေး၏။

“ဟုတ်တယ်...ဆရာလေးရဲ့...ကျွန်တော် ‘ဇာလာ’မြောင်မှာ ကျားသစ်ကောင်ခြေရာလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မနေကတော့နဲ့သေး တယ်။ အနောက်တောသက်ကို ခြေဦးလှည့်သွားပုံရတယ်၊ နဲ့နဲ့နော့နော့ ခြေရာကြီးမှမဟုတ်ပဲဗျ...”

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

သို့နယ်...ပျားရွတ်သမားတစ်ဦးက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျိုးဝင်းကို အမိပွယ်ပါပြန် ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ

“ကျွန်တော်တို့ ‘ဇာလာ’မြောင်ဘက် သွားကြဖို့”ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်ကို ဒဏ်ရာအနာတရ လုပ်သွားသည့်ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါချေ။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျိုးဝင်းက ခေါင်းညှိတ်သဘောတူဟန်ပြကြ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရသမျှမိကွာခြောက်တို့ကိုယူ၍ ‘ဇာလာ’မြောင်ဘက် ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လွန်စွာမျှ ခြောက်သွေ့ပူပြင်းလှသော တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အတော်များများ တွေ့ရပေငြား။ ခါးစောင်းလောက်ရှိ ခြက်ရိုင်းပင်ခြောက်များနှင့် ရှုပုတ်ပင်တို့နှင့် ရောထွေးပေါက်နေသည့်ခတ်ဝါးရုံပင်ပေါက်တို့ကြားတွင် ဖျောက်ဆိတ်ပေါက်နေကြခြင်း ဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။ ထိုတောကြောပေါ်တွင် နားနေ၍တော့မရ။ ထိုတောင်ကြောမှ လှမ်းကြည့်လျှင်မြင်နိုင်သည့်တောင်ကြောသည်ကား စိမ်းစိမ်းရိုရို အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေ၏။

ထိုစိမ်းစိုစို တောင်ကြောဘက်မှ ပျံ့လွင့်ထွက်လာသော တိရစ္ဆာန်ကောင်တို့၏အသံမျိုးနံ့တို့ကြောင့် ..

“အဲဒီတောင်ကြောဘက် သွားကြဖို့ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သားကောင်ပစ်ချင်နေပြီထင်။

“သွားတာတော့ဟုတ်ပါရဲ့...ဘယ်ကနေဘယ်လိုသွားရ မှာတုန်း”

သို့ မျိုးဝင်းက မေးလိုက်သလိုပင် . ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသောတောင်ကြောနှင့်ထိုတောင်ကြောကြား မတ်စောက်သောချောက်ကမ်းပါးကြီး ရှိနေသောကြောင့်ပင်။ အမြင်နီးလျှက် ခရီးဝေးမည်ပုံ ..

“ဒီတောင်ကြောအတိုင်း သွားလိုက်လျှင်ဖြင့် . အဲဒီစိမ်းစို

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

တောင်ကြောသက် ဆက်သွယ်မိတဲ့ကြောဆက်တွေနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့်
သယ်လောက်ဆေးဆေး ကွေ့ဝတ်သွားနေရဦးမလဲ မသိဘူး” ဟု ကျွန်တော်
က တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်၏။

“ဒီကြောကလည်းဈာ...အောက်ပေါင်း...ခွတ်လိုက်တာ...
တိရစ္ဆာန်လမ်းတောင် မတွေ့ဘူး...”

ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်က ချုံနွယ်ဝိတ်
ပေါင်းတို့ကို ဖယ်ရှားတိုးစေ့သွားရင်း ညည်းညူလေ၏။

“ပြန်ဆင်းကြမယ်”

မျိုးဝင်းက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြောလေ၏။

“မထူးပါဘူး ကိုမျိုးဝင်းရယ် ဒီချုံနွယ်ဝိတ်ပေါင်းတွေ လွန်
လွှင့်ဖြင့် လမ်းသွားနိုင်ပါတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ် လှမ်းပြောလိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ပြန်
အလှည့်တွင်

“ဟာ”

ကပျာကသီရိအောက်သို့ တိုးဆုတ်လာရင်း သူ့လက်တွင်းရှိနေ
သောနတ်ဖြင့် ရှေ့သို့တိုးချိန်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ဘာကိုပစ်တာလိမ့်၊ ဘာကိုတွေ့လို့ပါလိမ့်။

ဘာကိုမြင်ပြီး ထိတ်လန့်သွားပါလိမ့်။

“ဒိန်း”

“ဘာလဲ ကိုလင်း”

သို့နယ် မေးရင်း ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အမှတ်တမဲ့ ဆိုပါလျှင်သစ်ပင်ကိုင်းခြောက်ကြီးဟု ထင်စရာ
ရှိသည်။ လုံးပတ်ထန်းပင်လုံးခန့်ရှိသည့် စပါးကြီးမျှော်ကြီး တစ်ကောင်ပါလား။

အဝါနှင့်အနက်ကွက် မွဲခြောက်ခြောက်အဆင်းများရှိသည့်
သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးများကျနေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည့်စပါးကြီး

မျှော်ကြီးကို လင်းမြင့်လှိုင်က ကလက်ဦးမှ ရုယူလိုက်နိုင်တော့၏။

သဘာဝတရားကြီးက ထိုမျှော်ကြီးကို ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လိုက်
လျောညီထွေသည့်အရောင်အဆင်း ဖန်ဆင်းပေးခဲ့ပြီး မျက်စိရှင်သော လူသော
လင်းမြင့်လှိုင်ကြောင့် ထိုမျှော်ကြီး ကအကြောင်းမလှ ဖြစ်သွားရတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်သောကျည်သည် မျှော်ကြီးအဦးခေါင်းကို
ကြေမှုသွားစေသည်ကြောင့် ဦးခေါင်းလုံးဝမရှိတော့ပေမယ့် လည်း
ကိုယ်လုံးကြီးသည် မြေပြင်တွင် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလို့ ရှိနေတော့၏။
အတန်ကြာလေမှ ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမျှော်ကြီးကို လိပ်ခွေ၍ တုတ်လျှိုထည့်ကာ
ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် အလှည့်ကျထမ်းပိုးခဲ့တော့၏။

“စပါးကြီးအသားထက် စပါးဆုံးအသားက ပိုလေးတယ်၊ စားလို့
ပိုကောင်းတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ရှေ့မှလမ်းဖောက်သွားရင်း ပြောလေ၏။

“ဟာ ဟိုရှေ့ တောင်ကြောလေးတစ်ခုအဖျားမယ် မိန်းမိန်းမိုမို
ချုံနွယ်သစ်ပင်တွေတွေ့သည်။ ကျွန်တော်တို့စောစောကလှမ်းမြင်လိုက်ကြတဲ့
မိန်းမိုတောင်ကြောကိုဆက်တဲ့ ကြောစွယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်လျှောက်ရာလမ်း၏လက်ဝဲဘက် ခွဲတွက်
သွားလေသည့် တောင်ကြောစွယ်လေးတို့ကြည့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့်
ရှေ့မှဦးဆောင်သွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး

“ကိုကိုကိုတို့နှစ်ယောက် ဒီကပ်စောင့်၊ တောင်ကြောရှည် ဟုတ်
မဟုတ်၊ ကျွန်တော်ဆင်းကြည့်မယ်၊ တောင်ကြောရှည်မယ့်ပုံဆိုလျှင်ဖြင့်
လှမ်းအချက်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီတော့မှ ဆင်းလိုက်မို့ကြမေ့ပါ” ဟု ပြောကာ
ဆင်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်မျိုးဝင်းသည် တောက်လျှောက်ထမ်းပိုးလာသော
စပါးကြီးမြေလိပ်ကြီးကို မြေပြင်သို့ချကာ ကွက်လပ်လေးတစ်ခုတွင် နှစ်

ယောက်အတူထိုင်လိုက်ကြ၏။

ခြက်စိုင်းပင်တို့ကြား ဂွယ်ပျောက်နေသည့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံသာလျှင် တောင်ကြောလေးအတိုင်း တစ်ဖူးထိုးဆင်းချသွားသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မြင်နေရခြင်းဖြစ်၏။

ဦးတောင်ကြောစွယ်လေးအဆင်းသည် ခပ်မတ်မတ်ဖြစ်သည် ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်ပင် လုံးသောသစ်ပင်ငယ်တို့ကို အေးမကိုင်ရင်း ခိုတွယ်ဆုပ်ကိုင်ဆင်းသွားရခြင်းဖြစ်၏။

သည့်နောက် အဆင်ပြေပြေလေးဖြစ်သွားပုံရ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှ ပျောက်သွားတော့၏။

“ကိုလင်းဆီက အချက်ပြသ မကြားရသေးဘူး၊ တောင်ကြောရွာလို့ ခြစ်လိမ့်မယ်”

မျိုးဝင်းကို ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ရင်း အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းရှိ ဒူးယားစီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ မျိုးဝင်းကို တစ်လိပ်စေး ကျွန်တော်တစ်လိပ်ထုတ် မီးညှိစွာမှိုက်လိုက်၏။

“ဟူး...အရာသာရှိလိုက်တာ”

“ဒီ ဒူးယားလေး လတ်တယ်ဗျာ” ဟု ဆိုကာ မျိုးဝင်းသည်လည်း ပြောလာ၏။

“ဒူးယားလတ်လိုက်တော့...ထရယ်ပယ်စိုက်လဲ မကြိုက်ဘူး၊ လန်ဒန်လဲ မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ဒူးယားထုတ်တုန်းကဆို သည့်ထက် အင်မတန်ကောင်းပေါ့ဗျာ၊ တစ်လိပ်ဆိုတစ်လိပ် ဆိုသလောက် အရာသာရှိပြီဗျ”

ကျွန်တော်က မျိုးဝင်းကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဝန်ခံသည့်သဘော

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပေသည်ကိုး။

ဒူးယားလတ်လတ် မရလျှင် ‘လပ်ကီးထေရိုက်’ သာ သောက်၍ ရ၏။ အရက်ဆိုပါလျှင်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်ကို ငဲ့၍ ဝီဇက်သောက်

နေရခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် နှစ်သက်ခဲ့မင်သည်က “ဘီအီး” အရက် ပြုစစ်စစ်သာလျှင်ဖြစ်ချေ၏။

“ဟကောင်ရ...ချက်အရက်က ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟု ဆရာကြီးသော်တာတွေက ပြောဘူးသဖြင့် သောက်ကြည့်၏။ သောက်ဖူး၏။ သူကလည်း တစ်မျိုးကောင်း၏။

“သူရဲ ထူးခြားမှုက ဘာလဲသိလား”

သို့ ဆရာကြီးကမေးလာသည်တွင် ကျွန်တော်ခေါင်းခါခဲ့ဖူး၏။

“ဘယ်အရက်မဆို “ရေ” ရော...ရော...ဆိုဒါ...ရောရော... အခြားအမျိုးမျိုးရော...အရက်ရဲ့အရသာ အာနိသင် ပျက်သွား တတ်တယ်၊ ချက်အရက်စစ်စစ်ဆိုလိုက်တော့ အရသာ၊ အာနိသင် မပျက်ဘူးကွ”

သည်တော့ ကျွန်တော် ခြည်းစမ်းခဲ့၏။ လေ့လာခဲ့၏။ ဟုတ်လို့ နေသည်ပေါ့။ နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ချက်အရက်ကောင်း ကောင်း စစ်စစ်ရရှိကာ မလွယ်သည်ကြောင့် “ဘီအီး” ကိုသာ ငယ်ပေါင်း ကြီးစော်လုပ်ခဲ့ရာမှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်တွဲလာသည်တွင် တန်ဖိုးကြီးသော် လည်း ပေါပေါများများ လွယ်လင့်တကူ ဝယ်ယူရရှိနိုင်ခြင်းကြောင့် လည်း ကောင်း၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လာလျှင် ဝီဇက်ပါသည်ကြောင့်လည်းကောင်း ဝီဇက် ကိုသာသောက်ဖြစ်ခြင်းပင်။

“ဦး”

“ဦး”

“ဟော ကိုလင်းအချက်ပေးပြီး ဆင်းလိုက်သွားဖို့” ဆိုကာ မျိုးဝင်း ထိုင်ရာမှထလေသည်တွင် ကျွန်တော်သည်လည်း ထလိုက်ကာ မြေသေအရွေ့ကြီးကို “မျိုးဝင်း” နှင့်အတူ ကောက်ထမ်းခဲ့ပြန်တော့၏။

ဦး တောင်ကြောအဆင်းလေးသည် ခပ်မတ်မတ်ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဟန်ချက်ထိန်း၍ ဆင်းကြသည်ဖြစ်၍ ခက်ခဲ ပင်ပန်း လှသည်ဟုထင်ရပေမည် ထိုမတ်စောက်စောက်အဆင်းလေး အဆုံးတွင်

မြို့နေသောဆင်လမ်းကြီးကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ သွားရတော့၏။ ဆင်ဝတ်လမ်းရှိခြင်းကြောင့် တောင်ကြောရှည်မည်ဖြစ် သည်ကိုအတတ် သိလိုက်တော့၏။

“ဦး”
“ဦး”
“ဦး”

အောက်ခြေရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်ထဲမှ အချက်ပေး သံ မကြားရလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်က ရွှေသို့လှမ်းကကြည့် အချက် ပေးလိုက်၏။

“ဦး”
“ဦး”
“ဝေး”

ကျွန်တော်တို့ကသာ အချက်ပေးနေသည်။ လင်းမြင့်လှိုင်၏ အချက်ပေးသံဝေါ်ထွက်လာခြင်း မရှိပါကလား။

ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်လာရန် အချက်ပေးခဲ့ ပြီး သူက ရှေ့ခရီးဆက်သွားနေလေသည်လားမသိပါချေ။

“သူ ကျွန်တော်တို့ကို မစောင့်ပဲ သွားပြီလားမသိဘူး။ ကဲလာ ဝဲချာ။ ဒီဆင်လမ်းအတိုင်းလိုက်သွားကြတာပေါ့။ ဒီမယ် ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတာ ထမ်းလွှဲလမ်းမှားရော လုံးဝမရှိပါဘူး”

သို့မှလ် ကျွန်တော်ကပြောပြီး ရှေ့မှသွားလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ယိမ်းခါယိုင်ခါသွားနေကြသည် ကြောင့် မြေသေအခွေကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ခါ ထမ်းလို့နေလေတော့၏။ သို့လျှောက်နဲ့ရာမှ ဝက်သိုက်ဟောင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့်။

“ကိုမျိုးဝင်းရေ ..ရှေ့ကဝက်သိုက်ကို ရှောင်ရှားသွားလေမှ ဗျာ

“ မွားကောင်လေးတွေကိုက်လို့ ဒုက္ခဖြစ်ရဦးမယ်”

သို့သာ ကျွန်တော်က မျိုးဝင်းကို ပြောလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် တို့လျှောက်လှမ်းတစ်လျှောက် ဝက်သိုက်ကြီးကြောင့် ဝက်သိုက်နှုတ်ခမ်းသား ကိုတော့ဖြင့် မဖြစ်မနေ နင်းဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတော့၏။

သို့ကြောင့် မွားကောင် သုံးလေးကောင်ခန့် ဝိုင်းတွယ်ခြင်းကို ခံရလေ၏။

မွားကောင်ဆိုသည်မှာ ရပ်ကွက်၊ ကျေးလက်နေလူတန်းစား တို့ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသည့် ဖုတ်လူး၊ ခေါင်းကြီးကြီး ကိုယ်သေးသေး မြေခွေး ကောင်လေး ရယ်လို့ ခေါ်ကြသည့် လူဦးခေါင်းဆံပင်တို့တွင် တွယ်ကပ်၍ ရှိတတ်ကြသည့် ‘သန်း’ကောင်လေးများ အရွယ်ရှိ၏။ သူတို့ကိုက်လျှင် လွန်မင်းစွာ ယားယံလှ၏။ ကိုက်ခံကြသည်ဆိုရသည့် သူတို့၏ခေါင်း မြွှပ်အောင် လွှဲအသားတွင်း ထီးဝင်ကိုက်တတ်ခြင်းဖြစ်၏။ မွားကောင်မှန်းသိ၍ ဆွဲခွာလိုက်ပါလျှင် သူတို့၏ဦးခေါင်းသည် လူအသားတွင်းပြတ် ကျန်ရစ်လေ ရှိ၏။ ထိုနေရာလေးတွင် ပြည်တွယ်ဝပ်နေမှ ညစ်ထုတ်ဖယ်ရှား၍ရချေ၏။ မွားကောင်လေးများသည် ဝက်သိုက်ဟောင်းများတွင် မှီခိုနေ တတ်ကြ၏။ ဝက်သိုက်ဆိုသည်မှာ တောဝက်မတို့သားပေါက် သည့်အခါ နေတတ်ကြသည့် ဝပ်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုဝက်သိုက်နေရာလေးမှကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်တွင်။

“ခဏမှားဦးမယ်ဗျာ..ဒီကောင်တွေကို ရှင်းလိုက်ဦးမယ်”ဟု မျိုးဝင်းကို ပြောလိုက်ပြီး နတ်သတ်ပင်ခြောက်ကြီး၏ကိုင်းလက်တစ်ခု တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ မျိုးဝင်းသည်လည်း ကျောကုတ်၊ ရင်ဘတ်ကုတ်၊ လက်ကုတ်ဖြင့် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့အားလည်းမွားကောင်လေးတွေ တွယ်နေသည်မှာ သေချာချေဦး။

ကျွန်တော်သည် မျိုးဝင်းကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကာ ..

“အဲလို ကုတ်နေလို့ကတော့ မွားကောင်လေးတွေ ခေါင်းဖြတ်

ကျွန်ခဲမှာသေချာတယ်။ နည်းနည်းလေးအနာခံပြီး ညှစ်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ ပြည်တည်ပြီးလေမှ သူတို့ခေါင်းတွေ ထွက်လာမှာ” သို့နယ်ပြောရင်း ကျွန်တော်သည် သုံးကောင်မျှသောမျှားကောင်လေးများကိုလည်း ဆွဲခွာ ညှစ်ထုတ်လိုက်၏။ မျှားဝင်း၏ကျောဘက်တစ်ဝိုက်ရှိ မျှားကောင်များကိုလည်း ညှစ်ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ..ကိုလင်းနှင့် ကြာလေးဝေးလေ ဖြစ်နေလေတော့မယ်။ ခပ် သုတ်သုတ်သွားလိုက်ကြဦးစို့”

သို့နယ်ပြောရင်း ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

လမ်းချိုးလေးတစ်ခုတွင် ချုံပုတ်နောက်ကွယ်မှ သွားခနဲထွက် လာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုမြင်လိုက်စဉ်တွင် သူမှန်းမသိသဖြင့် ရင်ထိတ် သွားမိတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်မှန်းသိလေတော့မှ စိတ်အေးရလေတော့၏။

“ကိုလင်းနယ်ဈာ ..ကျွန်တော်တို့ ..တ ဝူး..ဝူး နဲ့ အချစ် ပေးနေတာ တစ်ချက်ကလေးမှ ပြန်အချက်ပေးစောမရဘူးဗျာ”

မျှားဝင်းက သို့နယ်အပြစ်တင်စကားပြောလိုက်၏။

“သိတယ်၊ ..အချက်ပြန်ပေးရမှန်း သိတယ်၊ နို့ပေစင် -- ကျွန်တော် ပြန်အချက်ပေးလိုက်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် “ဟင်းထုပ်” ဖြစ် သွားနိုင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

ကျွန်တော်နှင့်မျှားဝင်းသည် လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် အံ့ကြ သွားရတော့၏။

ကိုကိုတို့ကို လှမ်းအချက်ပေးပြီး ရွှေနည်နည်ပြန်လျှောက် လာလိုက်ကာမှ ဟောဟိုက မြှောင်လေးထဲမယ် ဟင်းကောင်(ကျား)ထံ လှမ်း တွေ့လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ် အချက်ပြန်ပေး

ရဲဝါ မလဲ။ ရွှေဆက်လျှောက်ဖို့ကလည်း မဖြစ်။ ဒီတော့ ဒီနေရာလေး ကနေပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပန်းလျှိုးလို့ ကိုကိုကတော့အလာကို စောင့်နေရတာ”

“အလိုလေးဗျာ”

“ခ-ဟင်းကောင်ကြီး အဲဒီမြှောင်ထဲမှာပဲလား”

မျှားဝင်းက တုန်ယင်စွာမေးလေ၏။

“မပြောတတ်ဘူး..ဒီနေရာကနေတော့ ချောင်းကြည့်နေတာပဲ။

မြှောင်လေးထဲကနေ ကြောပေါ်တက်သွားလား.. မြှောင်ထဲမှာ ပဲရှိနေ လား မသိဘူးဗျာ”

“ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“မြှောင်ထိပ်ကို ဒီကနေ သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ် မြှောက်လှန်လိုက်

မယ်။ ဘာမှ ထူးခြား ..ရှိလျှင် အဲဒီမြှောင်ထိပ်ကိုသွားကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့လုပ်စရာ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည့်နည်းသာ ရှိ တော့၏။

“ဒီနဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသလို လုပ်လိုက်၏။

ပြင်းထန်သောယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် . ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရသောအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သားကောင်ငယ်တို့ တောတိုးပြေးလွှားသံ ကို ကြားလိုက်ကြသည်။ သို့ဆိုပါလျှင် .ဟင်းကောင်ကြီး မြှောင်လေးထဲ တွင် မရှိတာသေချာလေပြီ။ ဟင်းကောင်ကြီးရှိနေပါလျှင် သားကောင်ငယ်တို့ ဤမှာတစ်ဝိုက်ရှိနေရန် အကြောင်းမရှိချေ။

“ကဲ ..ကိုကိုကဲ..ဒီမြှောင်လေးကိုကျော်၊ နည်းနည်းဆက် လျှောက်လိုက်ကြပြီး နေရာထိုင်ခင်းကောင်းလောက်တဲ့နေရာမှာ စခန်း ချကြတာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် လုပ်ရချေတော့မည်။ အချိန်သည် လည်း နေစောင်းလှ ဖြစ်နေသည်ပဲ။

သို့ဖြင့် သုံးယောက်သား ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြန်သည်တွင် လင်း
မြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံမှ မြွေကြီးကို အခြေလိပ်အတိုင်း
ထု၍ တစ်ယောက်တည်း လွှယ်ပိုးလာလေ၏။

“အတော်ကလေး အချိန်မီတယ်ဗျ”

ကျားဝင်သွားသည်ဆိုသောမြောင်လေးထိပ်ရောက်သည်တွင်
လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေ၏။

မြောင်ရေစပ်တွင် ရွေးစားငှက်လေးတို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့်အ
စာရှာကြ၏။

“ဟာ...ကိုလင်း ဒီမယ် ဟင်းကောင် (ကျား) ခြေရာဗျ”

မြောင်ထိပ် ရေအိုင်ငယ်အစပ်လေးတွင် မြင့်လှိုင်ရသည်ဟင်း
ကောင်ခြေရာလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို ပြလိုက်၏။

“ခြေရာကြည့်ရတာ အတော်ကြီးမယ်ဟင်းကောင်ကြီးဗျ”

မျိုးဝင်းက သို့နယ်အံ့ဩစွာဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်မြင့်လှိုင်တာပဲဗျာ၊ ရှစ်တောင်ကိုးတောင်လောက်
ရှိနိုင်တယ်”

“မြောင်ထဲကနေ ကြောပေါ် ဖြတ်တက်သွားပုံရတယ်”

သို့နယ် ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်
မည်အလုပ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်ကြောင့် “နေဦး
ဗျ” ဟုဆိုကာ မြောင်စပ်အတွင်းပိုင်းနည်းနည်းခန့် ဝင်လိုက်၏။

“ဟာ ..ဒီမယ်လည်း လူခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ
တယ်ဗျ”

သို့နယ် ..ပြောရင်း ကျွန်တော်သည် လူခြေရာကို သေချာစွာ
ငုံကြည့်လိုက်၏။

ခြေရာက ခပ်သေးသေးရယ်။

လူကောင်သေးသေးညက်ညက် ဖြစ်လိမ့်မည်။

လူခြေရာလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆိုပေမည် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်
လိုက်သည်တွင် တစ်နေရာတွင် လူခြေရာပေါ် ဟင်းကောင်(ကျား)ခြေရာ
ထပ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်ကြောင့် ထိုမြောင်အတွင်း လူသားဝင်
သွားကြလေမှ ဟင်းကောင်(ကျား)ဝင်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပေ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် လူသည် မနေ့က ဝင်သွားသောခြေရာ ဖြစ် မည်။
သို့တည်းမဟုတ် မနက်စောစောပိုင်းက ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကဲ ..ကိုလင်း ..စခန်းချွန် နေရာသွားရှာကြစို့”

သို့နယ်ပြောကာ ထိုမြောင်လေးမှ ပြန်ထွက် ရှေ့ဆက်လျှောက်
ခဲ့လေတော့သည်။

နာနီဝက်ခန့် ခရီးအရောက်တွင် မြေပြန့်တောင်ကြောစွယ်လေး
တစ်ခုတွင် လုံးပတ်အားဖြင့် လေးငါးပေခန့်ရှိ ကျွန်းပင်အစုလေးကို တွေ့
လိုက်၏။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် လုံးပတ်သိပ်မကွာလှသော ကျွန်းတောလေး
ဖြစ်၏။ ဓမ္မတာမျိုးဆက်ပွားများကာ ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အောက်ပေါင်းရှင်းသည်လည်းဖြစ်၊ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရေ
စီးချောင်းလေးလည်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုနေရာတွင် စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်မျိုးဝင်းက ယာယီစခန်းတဲဆောက်၍စီစဉ်နေ
ကြရာတွင် ကျွန်တော်သည် စပါးကြိုးမြေကြိုးကို အရေခွံခွာနေလိုက်၏။
ထိုကျွန်းအစုလေးများတွင် မျှင်ဝါးတောရှိနေခြင်းကြောင့် စခန်းတဲကို
မကြာမီအချိန်ကလေးမှာပင် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားတော့၏။

သို့ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်သည်လည်း မြွေကြီးကို တုံးတစ် တံစို့
ထိုးမီးကင်နေပြီး ဖြစ်တော့၏။

မှောင်စပျိုးလာသည်ဖြစ်၍ ရေမချိုကြလေတော့။ သို့ကြောင့်
ထိုချောင်းကလေးတွင် သွား၍ဝါးဆစ်ဗူးရှည်ဖြင့် သောက်သုံးရန်ရေ

သယ်ထူထားလိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုညဘက်တွင် ဝီစကီနှင့်မြေသားကင်ကို ငြိမ်ထုက်စွာစားသောက်လိုက်ကြပြီးသည်နှင့် တစ်မျိုးတည်း အိပ်ရာဝင် လိုက်ကြသည်။

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပင် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

တစ်ညလုံး တစ်ရေးမျှ နိုးလာခြင်း မရှိပေ။

မိုးစင်စင်လင်းမှ နိုးလာတော့၏။

“ဒီစခန်းသာတယ်ဗျာ၊ အိပ်လို့ကောင်းတယ်၊ တောသန်တယ် လို့ ပြောရမယ်။”

သို့မှသာ...လင်းမြင့်လှိုင်က မျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေးရန် ရောင်းဘက် ထွက်သွားတော့၏။

မျိုးဝင်းကား အိပ်ရာထက်တွင်ရှိနေ၏။ အိပ်ပျော်နေခြင်းတော့ ခုရှိ သူလည်းနိုးနေချေပြီ။ အိပ်ရာတွင်း နှပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ထင်းမီးပုံကို ပြာရုံးချေပြီဖြစ်၍ ဖွလိုက်ကာ ထင်း ခြောက်တုံးများ ထပ်ထည့်လိုက်၏။ မီးတောက်ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ရောင်းဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”ဟု ဆိုကာ မျိုးဝင်းကိုပြောကာ လင်းမြင့်လှိုင်အောက်လိုက်သွားလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရောင်းစပ်သို့ပင် ရောက်နေချေပြီ။ ကျွန်တော်ရောင်းဘက်လာနေစဉ် သစ်ပင်ချုံ့ကွယ်တို့ကြားမှ လှုပ်ရှား ပြေးလွှားသံကြားလိုက်သလို ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ကာ ထိုချုံ့ကွယ်ပင်တို့တစ်ပိုက် နေရာကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

လူတစ်ယောက်ရောင်းကြည့်နေပုံရ၏။ သို့ကြောင့် လက်တွင်း ရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်ကာ ..

“ဘ...သုလ...ထွက်ခဲ့လေဗျာ။ ပစ်လိုက်မယ်နော်” ဟု ငြိမ်း

ခြောက်လိုက်ပေမယ့် ထိုချုံ့ကွယ်အောက်မှ လူသည် ပုန်းအောင်းရှောင် ခြောင်ကြည့်နေရာမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

“ဟာ ..ဦးမှာသန်များလား”

ဘယ်ထွက်ပြေးသွားတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့ကို သူကောင်း ကောင်းသိနေသည်ပဲ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူ့အောက် ပြေးလွှားလိုက်သွားရင်း ..

“မပြေမန့်.. မပြေမန့်..ဦးမှာသန် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် တို့ပါ”ဟု လှမ်းအော်ရင်း သူ့ကို အလျှင်အစီ ပြေးလိုက်ဖမ်းလေတော့၏။ သူသည် ခြေတစ်ဖက်ဆော့နေပုံရ၏။

သို့ကြောင့်ပဲလား ..ခလုတ်တိုက်မိ၍ပဲလားမသိ၊ ရွှေသို့ ဟင်ထိုးလဲကျသွားတော့၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော်သည် မြေပြင်တွင် မှောက်လျက်လဲကျသွားသော ဦးမှာသန်များပြေးသွားကာ ဓမ္မထူလိုက်မည် လုပ်လိုက်သည်တွင် -

“ဟင် ..ဦးမှာသန် မဟုတ်ပါကလား”

အနားရောက်လေမှ ထိုသူ့ကို ဦးမှာသန် မဟုတ်မှန်းသိလိုက်ရ၏။ မျက်လုံးတစ်ဖက် ဟောက်ပက်၊ လက်တစ်ဖက်ပြတ်၊ မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ရှိထားသည်ကြောင့် ရွံ့တွဲနေသောအမာရွတ်ကြီးများကြောင့် အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသောကျွန်တော်သည် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။ တဒဂ်မှင်တက်မီနေ့ဆဲတွင် ထိုသူသည် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်စွာ အကြိတ်လေပြီး လဲကျနေရာမှ ရုန်းထလာကာ ကျွန်တော့်ကိုတွန်းထိုး လျက် ထွက်ပြေးသွားပြန်လေ၏။

ထိုသူ၏ တွန်းထိုးမှုကြောင့် ကျွန်တော်သည် အောက်သို့လှန်ကျ သွားရတော့၏။

သတိတရားဖြင့် ကယျာကသိပြန်ထလိုက်သွားသည်တွင် ထိုသူ သည်

အခြင်မှ ထွက်ကွယ်သွားတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင် ရှိနေသည့်ချောင်းစပ်သို့ သွားလိုက်၏။

“ဟင် ..ရှိဖြင့် အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောပြလိုက်သည်တွင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကာ မေးလေတော့၏။

“အေးဗျာ..ကျွန်တော့်နဲ့ တစ်ခါဆုံဖူးပြီး ကိုမျိုးဝင်းကို ကျားသစ်ကောင်ရန်က ဝင်ကယ်ပြေးသွားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ပြတ် ရုပ်ဆိုးဆိုးလူကြီးပဲဗျ”

“ကိုကိုကနဲ့ကိုမျိုးဝင်း..အဲဒီလူနဲ့ဆုံခဲ့ကြဖူးတယ်နော်။ ကျွန်တော့်နဲ့တော့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသေးဘူး။ ကျွန်တော့်နဲ့ ဆုံလို့ကတော့ လုံးဝအလွတ်ပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ကြိမ်းဝါးလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချောင်းထဲမှပြန်တက်ကာ ခန့်ခွာသို့ အတူတူပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

မျိုးဝင်းတစ်ယောက် . ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် -

“ဟိုရှေ့တောအုပ်လေးထဲကနေ လူတစ်ယောက် ပုန်းလွှဲနေကွယ်လွှဲနေ ပြေးထွက်သွားတာ တွေ့မိတယ်”ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုကြည့်လိုက်၏။ အမိပွယ်ပါဝါ ပြုပြင်ခေါင်ညိတ်ပြီမိ၏။

ကျွန်တော်က မျိုးဝင်းကို ရုပ်ဆိုးလူကြီးနှင့်ဆုံခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အေးဗျာ ..ကျွန်တော့်ကို ကျားသစ်ကောင်လက်ကနေ ကယ်ခဲ့တဲ့လူကြီးပေါ့ဟုတ်လား..တကယ်လည်း အဲဒီလူရုပ်ဆိုးကြီးက အဝေးကနေ မြင်လိုက်လျှင်ဖြင့် မုဆိုးကြီး ဦးနာသန်နဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်

ပေါက် ခပ်ဆင်ဆင်ဗျနော် ..

ဒီလူ ဘယ်သူပါလိမ့်

ဘာလို့ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လောက်အောင် ဒုက္ခိတဖြစ်နေရပါလိမ့်။

ဦးနာသန် လေများလား။

ထိုသူသည် ဦးမှာသန်ဖြစ်နိုင်သလို ဦးမှာသန်မဟုတ်ပါလို့ ပြောလို့လည်း ရနိုင်လောက်၏။

ထိုသူ၏ထူးခြားချက်မှာ တစ်ဖက်တည်းသောမျက်လုံးနှင့်သာ အကြည့်ဖြင့်ပြောတတ်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ကောင်းလုံးဝမပြော၊ မပြောတတ်၍လား၊ မပြောချင်၍လား ဆိုသည်တော့ သူသာလျှင်အသိဆုံးဖြစ်မျိုးမည်။

“ကဲ .. ကိုလင်းရေ စားသောက်ပြီးလျှင်ဖြင့် အမဲပစ်ထွက်ကြစို့ရဲ့”

သို့ဆိုကာ .. စပါးကြီး မီးကြပ်တိုက်များကို နီရဲရဲ ကြွပ်ကြွပ်ရွရွ လေးဖြစ်အောင် မီးထပ်ကင်လိုက်ပြီး ..

“မောနင်းပက်” ဟုဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်ကမ်းပေးလာသည့် ပီစကီ တစ်ပြားဖြင့် သုံးယောက်ဝိုင်းလိုက်ကြပြန်၏။ စားသောက်နေကြစဉ် ကိုရုပ်ဆိုးကြီးအကြောင်း ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုးပေးကြသော်လည်း စားသောက်ပြီးကြသည်တွင် လုံးဝထို သူ့အကြောင်းပြောကြခြင်းမရှိတော့ချေ။

အမဲကြီးပစ်ဖို့ရန်သာ စိတ်ဆန္ဒဖြစ်နေကြတော့၏။ “ပြောင်ခြေရာတွေမိသမျှ”

“သားကောင်ကြီးအသားတွေမစားချင်တော့ဘူးဗျာ၊ ဖွတ်လေး..

လိပ်လေး၊ ယုန်လေးရလျှင်ဖြင့် စားချင်တယ်ဟုပြောလာသည့် မျိုးဝင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ပြီးလိုက်မိ၏။

“ကဲသွားကြစို့”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏ဝင်ချက်တောပိုင်မယ်ကို ကောက်ကိုင်၍ စခန်းမှတောင်ထွက်သွားလေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်မျိုးဝင်းသည်လည်း လိုက်ပါသွားကြရတော့၏။

နံနက်ခင်းတောတောင်စစ်အရသာကို အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ခံယူရင်း လျှောက်ခုံကြသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြချေ။

သို့လျှောက်ခုံကြရာမှ ခရီးအတန်ငယ်ပေါက်လာကြပြီး မြက်ရိုင်းပင်တို့ ပတ်လည်ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည့် ရေခိုင်ကြီးတစ်ခုခုသို့ ရောက် လာကြသည်။

မြောက်မြားစွာသော ပုစဉ်းကောင်လေးများသည် မြက်ရိုင်းပင်တို့တွင် တစ်ပြုံတစ်ကြီး နားနေကြ၏။ အချို့ ပျံသန်းနေကြ၏။

လှပသောလိပ်ပြာငယ်များလည်း ရှိကြ၏။

နံနက်ခင်းနေ့ခြည်သည် ဖြာကျနေလေသည်ကြောင့် ညကလည်း နှင်းကျထားသည်ဖြစ်၍ သက်တန်လည်းပေါ်ထွက်နေ၏။

နံနက်ခင်းရေဆင်းသောက်နေသည့် ဂျီ (ချေ) ကောင်လေးကို ကျွန်တော်က လှမ်းပစ်လိုက်မည်ဟုတွက်ကာ သေနတ်ပြောင်းစက်ကို ထိုဂျီ (ချေ) ကောင်ထံသို့ လှမ်းမျှော်လိုက်သည်တွင် -

“ကိုကိုက .. မပစ်ပါနဲ့ဗျာ” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က တောင်းဆိုလာခြင်းကြောင့် -

“အေးဗျာ .. သဘာဝအလှ တောပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်ကို မျက်ဆီပစ်ဖို့မကောင်းပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာလေးကနေ ခဏထိုင်ကြည့်ကြစို့ဗျာ” မျိုးဝင်းပြောလာခြင်းကို ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် သဘောတူလိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း တောစပ်မှနေ၍ ထိုအလှကိုခံစားကြည့်လိုကြ

သည်ကြောင့် ဆေးလိပ်သောက်လိုသည်လည်းဖြစ်၍ ခြေပစ်လက်ဝစ်
ထိုင်လိုက်ကြ၏။

စီးကရက်ခွာမှိုက်ရင်း ထိုနေရာလေးသို့ ခင်ကြည့်၊ အတွေးကိုယ်စီ
ဖြင့် ရှိနေကြစဉ်။

“ဟာ”

မျက်စိတစ်စုံတစ်ရာ၊ လျှပ်တစ်ပြက်ပါကလေး။

ဘယ်အချိန်က မြက်ရိုင်းတောတွင်းရောက်နှင့် ချောင်းမြောင်းနေ
မှန်းမသိသည့် ကျားသစ်ကောင်ကြီးသည် ကန်စပ်တွင် ရေငုံ့သောက်နေ
သည့် ကျီ (ချေ) ကောင်လေးကို လွှားနေ့ခန့်အုပ်လိုက်တော့၏။

“ကိုလင်း .. ပစ် .. ပစ်”

သို့မှန်းအချက်ပေးကာ ကျွန်တော်သည်လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်
ကပျာကသီ လှမ်းထိုးချိန်ပစ်လိုက်မည်အပြုတွင် -

“ဒါလည်းအလှတစ်မျိုးပဲဗျ..ဒါအကူညီတန်အလှပေါ့၊ သဘာဝ
ပဲလေ၊ စောစောကအငြိမ်ပန်းချီကား.. ခုဟာကအပူပန်းချီကားပေါ့ဗျာ
တစ်မျိုးစီလှကြတာချည်းပေါ့။”

သို့မှန်းမျှဝင်းက ပြောပြလာ၏။

“ဒါနဲ့”

“ဒီပန်းချီကားကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်မနှစ်သက်ဘူးဗျာ” ဟုဆိုကာ
လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ကပျာကသီလှုပ်ရှား လှမ်း
ပစ်လိုက်၏။

ကျားသစ်ကောင်သည် ကျီ (ချေ) ကောင်ကိုခန့်အုပ်၊ တွန်းလှံ
ခွကောက်ကိုကိပ်နေစဉ် ပြင်းထန်သောယန်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် သား
ကောင်ကိုထားခဲ့ကာ တစ်မျိုးတည်းပြေးထွက်သွားတော့၏။

ကျီ (ချေ) ကောင်သည်လည်း ရန်သူ့လက်တွင်းမှ တဒင်္ဂလွတ်သွား
ရသည်နှင့် ကပျာကသီလှမ်းလဲထကာ မြက်ရိုင်းတောတွင်းတိုးဝင်သွားတော့
၏။ သို့ပြေးလွှားသွားသည်ဆိုရာတွင် မြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရသွား

သည်ကြောင့် ထောင့်ထောင့်နှင့် ပြေးဝင်သွားရခြင်းသာဖြစ်တော့၏။

“မြောက်ဝစ်လိုက်တာလား”

ကျွန်တော်က လင်မြင့်လှိုင်ကိုမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် .. ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို ညှာတာတော့မဟုတ်ဘူး၊
ကျီ (ချေ) ကောင်လေးကို ချော်မှန်သွားမယ်စိုးရိမ်လို့ မြောက်လှန့်ထုတ်
လိုက်တာပဲ”

ထိုသဘာဝပန်းချီကားတွင် ကျီ (ချေ) ကောင်လေးမရှိတော့သည် ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့တွင်လည်း သားသတ်မှဆိုစိတ်များ ပြန်ဝင်လာကြသည်ဖြစ်၍
ထိုနေရာလေးမှထွက်ခဲ့ကြပြန်တော့သည်။

x x x

ကိုရုပ်ဆိုးတစ်ယောက် အိပ်ကောင်းကောင်းနှင့် အိပ်လိုက်သည် မှာ သူနေထိုင်ရာသစ်မန်ကျည်းပင်၏ ကိုင်းလက်တစ်ခု၏ အဖျားမှစီး ကွက်ကောင်၏ ကျက်သရေရှိစွာ သာယာနာပျော်ဘွယ်ကောင်းသည်ဟု ပြောရမည့် ဆူဆူညံ့ညံ့အသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာရ၏။

မျက်လုံးပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ပြားပြား၊ မျက်နှာခွက်ခွက် ဖီးကွတ် ငှက်သည်ပင် ကိုရုပ်ဆိုးကိုမြင်လိုက်သည်ကြောင့်လား၊ အန္တရာယ်အရိပ်အငွေ့ ရလိုက်သည်ကြောင့်လားမသိ ကိုရုပ်ဆိုးအိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်နှင့် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို “ကနီနီ” ရယ်လို့အော်မြည်ကာ လေဟုန်စီး ပျံသန်းသွား လေတော့၏။

ကိုရုပ်ဆိုးသည်အကျည်းတန်စွာပြုံးလိုက်ကာ ဝါးဆစ်ဘူးတွင်းမှစေ့ ဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ပြီးနောက် တောကနီးကန်အကောင်လိုက် မီးကင် ကို အားပါးစာရဝါးစားလိုက်တော့၏။

တစ်စတလေးနှင့်ပင် ခြေထောက်ရိုးနှစ်ချောင်းသာကျန်တော့၏။ လင့် စင်တဲပေါ်မှ ဓပ်ဝေးဝေးသို့ လှမ်းပစ်လိုက်ပြီး ကျိသားမီးကင်တစ်မြောင်း ကို ယူစားလိုက်ပြန်၏။

အသားကင်တို့ကို တနှင့်တဝိုးစားလိုက်ပြီးနောက် ဝါးဆစ်ဘူးအ တွင်းမှစေ့ဖြင့်ပင် လက်ကိုဆေး၊ ပါးစပ်ကိုဆေး၊ ခါးဝတ်ပုဆိုးဖြင့် သုတ်

လိုက်ပြီး ဝါးစုတ်ခါးမကြီးကိုလက်မှကိုင် ပုလိုင်ကိုလွယ်ပိုးလျှက် လင့်စင် ပေါ်မှ ဝါးကြိုးလှေခါးဖြင့် ဆင်းခဲ့တော့၏။

မြေပြင်သို့ရောက်သည်တွင် ရုတ်တရက်မမြင်နိုင်လောက်သည့် ဓပ်နီနီသစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်သို့ လွှဲပစ်တင်လိုက်၏။

သူ့လင့်စင်သို့ပြန်ရောက်လေလျှင် ဝါးကြိုးလှေခါးကို တုတ်ရှည် တစ်ခု ဖြင့် လှမ်းချိတ်ယူကာ လင့်စင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရပေမည်။

သူ့ပြန်ပစ်တင်ခဲ့သည့် ကြိုးလှေခါး၏ လုံခြုံမှုရှိ မရှိကို အသေအချာ ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြေးလိုက်ပြီး ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ ၏။ အတန်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် သူ၏လင့်စင်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန် ၏။ စောစောကကြိုးလှေခါး၏ လုံခြုံစိတ်ချမှုကို ကြေအပ်စွာပြုံးခဲ့ပေမည် ယခုသူ၏လင့်စင်အနီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားလေသည့် အရာကိုမြင်လိုက် သည်တွင် ရုပ်ဆိုးလွန်းလှသော သူ၏မျက်နှာကြီးသည် တင်းမာသွားပြီး အံ့ကိုတင်း တင်းကြိတ်လိုက်ကာ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်တစ်လုံးတည်း သော မျက်လုံးဖြင့် ထိုအရာကိုစူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ညာလက်ဖြင့်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဝါးစုတ်ခါးမကြီးဖြင့် နံဘေးရှိသစ်ပင်ကို လွှဲခုတ်ချ လိုက်လေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့်လိုက်ဖက်သည့်အင်အားအပြင် ဒေါသအရှိန် လည်ပေါသည်ကြောင့် လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိသစ်ကိုင်းကြီးသည် ထက်ပိုင်း ပြတ်ကျသွားလေတော့၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွင်မတော့ ကျားသစ်ကောင်ကြီး ကိုသာလျှင် မြင်နေမိတော့၏။

သူ၏ခြေသံပြင်းပြင်းတောတိုးလျှောက်သံကြောင့် သတ္တဝါငယ်လေး များသည် ကြောက်လန့်တကြားပြေးလွှားသွားကြလေတော့၏။

သို့ဒေါသတကြီးလျှောက်ခဲ့ရာတွင် ခရီးပေါက်ခန်းမသို့ ပေါက်လာ တော့၏။

“ဓဝါး”

ကျားကောင်၏ဟိုနိုးသံဖြစ်ချေ၏။

မြင်းစည်းထိုးအသံလာရာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် တောင်ကြောတက်သို့
မြင်းတည်လိုက်တော့၏။

သူတို့ဝင်ခဲ့သောတောင်ကြောလေးသည် သာသာယာယာတော့ ရှိနေ၏။
တောနှင့်ကတိ၏ တစာစာအသံလေးများလည်း ကြားနေရ၏။ဒေါ
သနှင့်ကြောက်စိတ်ရောပြင်းနေသော သူ၏စိတ်သည် ကြည်ကြည်လင်
လင်ရှိလာနေတော့၏။ရေစပ်စပ်ရှိသေးသည့် မြောင်ကြပ်လေးအတိုင်း
လျှောက်ခဲ့ရာမှ ထူးခြားသောအသံလေးတစ်သံကြောင့် ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်
လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မည်သည့်နေရာမှလာသည့်အသံဆိုသည် ကို
စုစမ်းနားစွင့်လိုက်၏။

“နောင် ဝေ .. ဝေ .. ဝေ .. ဝေ”

သူလမ်းဝင်ခဲ့ရာမြောင်လေး၏ အဖျားတောင်ကြောလေးပေါ်မှ
အသံဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် တခုတည်းကြည့်နေလိုက်၏။

“အလို”

တောင်ကြောပေါ်မှလူတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားနေပါကလား
ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်။ သိလိုက်ဖြင့် လမ်းကကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

“ဟာ .. ရသေ့ပါကလား”

သို့နယ်ရေရွတ်လိုက်ပြီး ထိုတောင်ကြောလေးပေါ်ဖြူးတက်သွား
လေ၏။

တောင်ကြောလေးပေါ်ရောက်သည်တွင် ထိုရသေ့ကိုမတွေ့ပါတော့ချေ။
ဟိုဟိုသည်သည် လမ်းကရှာဖွေကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“နောင် .. ဝေ .. ဝေ .. ဝေ .. ဝေ”

ရယ်လို့အတော်လှမ်းလှမ်းမှ ကြေးစည်သံလေးထပ်မံကြားလိုက်ရသည်တွင်
ထိုနေရာလေးသို့ဦးတည်ကာ နှုတ်နှုတ်ပင်တို့ကို တီးခတ်သွားလိုက်တော့၏။

ရသေ့နှင့်သူ တောလမ်းခေါ်တွင် ရှိခါဆိုသလိုဆိုကြ၏။သို့ဆိုကြ ရာတွင်
“မောင်ရပ်ဆို .. မင်းရဲ့အပြီးအတေးကြီးကို စိတ်ထဲကဖျောက်
လိုက်ပါတော့လား။ ပြီးတော့ သတ္တဝါလေးတွေအပေါ် ကြင်နာသနားစိတ်

မွေးစမ်းပါ။ဒီဘဝမယ် မင်းခုလိုဖြစ်နေရတာ အတိတ်ဘဝက ကံကြောင့်
ဖြစ်ရတာ။ ဝဋ်ကြွေးဆပ်လိုက်ရတာလိုပဲ သဘောထားလိုက်စမ်းပါ။ကြေး
သစ်ကိုမယူရှင်စမ်းပါနဲ့ကွာ” ဟုပြောလေ့ရှိ၏။

ထိုရသေ့ဘယ်မှာနေမှန်းလည်းမသိ။

သွားရင်းလာရင်း သူ့အသက်ကိုရသေ့က တစ်ခါကယ်ဖူး၏။ကယ်ခဲ့
ဖူး၏ဟုဆိုရချိန်မည်။

ကျားသစ်ကောင်ကြီးကြောင့် သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက်ဖျက်ခဲ့ရ၏။မျက်
နှာတစ်ပြင်လုံး အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လောက်အောင် ဒဏ်ရာဒဏ်မျက်
ဝရပြုရခဲ့၏။လက်တစ်ဖက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။ပြီးတော့ သူ၏အချစ်ဆုံးညီတစ်
ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်ပြင် သူ့အသက်သည်ပင် ဆုံးရှုံးလုဆဲတွင် ရသေ့
ကကယ်တင်လိုက်ခြင်းကြောင့် လူ့လောကကြီးတွင်ပေးဆပ်လိုက်ရသည့်
အရင်းအနှီးက မနည်းလှပေဆိုပေမည်။ထိုကျားသစ်ကောင်ကြီးကို ကလဲ
စားချေသတ်ဖြတ် နှိပ်နှိပ်အလိုငှာ အသက်ရှင်နေနိုင်သေးသည့်အတွက်
ရသေ့ကိုကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

ရသေ့သာ သူ့အသက်မကယ်ခဲ့ပါလျှင် ဘာမဟုတ်သည့်တောရိုင်း
တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ တစ်ဖက်သတ်အနိုင်ယူခြင်းကို သူလိုလူသားတစ်
ယောက်က အညံ့ခံလိုက်ရာကျပေလိမ့်မည်။

ရသေ့ကိုကျေးဇူးဆပ်သင့်ပေ၏ဟု ကွက်ဆစ်၏။

ရသေ့ဘယ်မှာနေသည်။ဘယ်လိုနေထိုင်စားသောက်နေသည်သိလို၏။

သို့မှသာ သူဘယ်လိုကူညီရမည်ကို စဉ်းစားနိုင်ပေရောမည်။

ယခုအခွင့်အခါသင့်ချေပြီဟု သိလိုက်၏။

ရသေ့ရှိရာသွားလျှင် ရသေ့နေထိုင်ရာကို သိပေလိမ့်မည်။သို့ဖြစ်၍
သူသည် ကြေးစည်သံလေးထွက်ပေါ်လာရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားလေ
တော့၏။

ကြေးစည်သံလေးအဆက်မပြတ်ကြားနေရခြင်းသည် သူ့ကိုလမ်းပြ
ခြင်းပင်ဖြစ်တော့၏။

သုဝဏ်းမြက်ဝမ်းသာဖြစ်မိ၏။

သို့ဖြင့် တစ်တစ်ကြောင်းသည်လေးနှင့် နီးကပ်လာတော့၏။

“နောင်... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ ...”

ရယ်လို့ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဘုရားစာရွတ်ဖတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ရသေ့ကြီးနေထိုင်ရာသို့ ရောက်ချေပြီဟုတွက်ကာ အားရဝမ်းသာသူလာရာလမ်း၏ ညာဘက်တောင်ကြောလေးပေါ် အားစိုက်တက်လိုက်တော့၏။

“ဟင်”

ရသေ့ကြီးကိုတွေ့ချေပြီ။ နို့ပေမင့် ရသေ့ကြီးနှင့် သူ့အကြားတွင် ကျာဆွဲကောင်ကြီးရှိနေ၏။

သူ့အတွက်ကံကောင်းသည်မှာ ထိုကျားရဲကောင်ကြီးသည် သူ့အား ကျောနိုင်အနေအထားရှိနေပေမည် ရသေ့ကြီးကို ထိုကျားရဲကောင်ကြီးထဲ ဒုက္ခပေးလေတော့မည်ဟုအသိကြောင့် ထိတ်လန့်သွားရ၏။

ဒုက္ခပါပဲလား။ ရသေ့ကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြီးလေပြီ။ ကျားရဲကောင်ကြီးက ရသေ့ကြီးကို မတိုက်ခိုက်နိုင်မီ သူကကျားရဲကောင်ကြီးထိုလက်ဦးမှုရယူ တိုက်ခိုက်နိုင်လေလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိ၏ဟုတွက်ကာ သူ့လက်တွင်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ခါးမကြီးနှင့် ကျားရဲကောင်ကြီး၏ အလင်အပိုက်ကိုရယူလျက် လျှပ်တစ်ပြက်ပြေးဝှက်လေတော့၏။

ကျားကောင်ကြီး၏အနားရောက်သည်နှင့် ခါးရိုးကို ခါးမကြီးဖြင့် လှဲစုတ်လိုက်လေ၏။

သူ့ကိုယ်သူ လျှင်မြန်သည်၊ ဖျတ်လတ်သည်၊ သွက်လက်သည်ထူထွက်ထားပြီး သူ၏စုတ်ချက်သည် ကျားကောင်ကြီး၏ခါးရိုးကို ခုတ်ဖြတ်နိုင်ခြင်းလုံးဝမရှိ၊ လေကိုသာခုတ်မိတော့၏။

“ဟင်”

ကျားကောင်ကြီးသည် ဓမ္မာကိုယ်ကြီးမား လေးလံ၊ ထိုင်းဆိုင်းလွန်းသည်ထင်ရလင့်ကစား ပေါ့ပါးသွက်လက်လွန်းလှ၏။

ဝေးဝေးသို့ ရန်ရှောင်လွှားခြင်းပင်မပြု ခါးလေးကိုသာနှံ့ယမ်းလိုက်ရုံသာဖြစ်၏။

“ဂါး၊ ဝေါင်း”

သို့နှယ်အော်ဟစ်ပြီး ဓမ္မလက်ဖြင့် ကိုခွပ်ဆိုးကို လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲလွှဲဖို့လိုက်၏။

“ဘုတ်”

“အာ”

“ဒေါက်”

ကိုခွပ်ဆိုး၏လက်မှ ခါးလွတ်ကျသွားရုံသာမက နောက်သို့ယိုင် ဖင်ထိုင်လဲသွားတော့၏။

နာကန်လွန်သည့်ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့်ကြားမှ ကျားကောင်ကြီးနှင့်ရသေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျားကောင်ကြီးသည် ရသေ့ကြီးထံသို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။ ကိုခွပ်ဆိုးမျက်လုံးများ ပြာသွားတော့၏။

ရသေ့ကြီးကို သူမကယ်နိုင်တော့ပေ။

ကျားကောင်ကြီး၏ရိုက်ချက်ကြောင့် ဖင်ထိုင်လဲကုန်နေရာမှ အတော်နှင့်ပြန်မထနိုင်တော့ပေ။

“ဘုရား...ဘုရား” ရယ်လို့သာ ရေရွတ်နိုင်ပြီး ရသေ့ကြီးကို တောင်းပန်လေသည့်အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့၏။

“ဟင်”

သူ့မျက်လုံးကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရတော့၏။ မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စကြီး ဖြစ်နေသည်ကိုး။

ကျားကောင်ကြီးသည် ရသေ့ကြီးကို ကုတ်မို၊ ကိုက်မို၊ ဆွဲယမ်းလှန်မည်ဟု တွက်ဆထားသလို ဖြစ်လာခြင်းမရှိ၊ တင်ဖျဉ်းခွေထိုင်၊ မျက်လုံး အနိပ်တိ၊ ဘုရားစာများတောတွတ်တွတ်ရွတ်ဖတ်နေသည့် ရသေ့ကြီးရရှိ ကျားကောင်ကြီးသည် မြေပြင်တွင် ဝပ်တွား လည်စင်းပေး နေပါကလား။

သူ့စင်တင်စီမံဆဲတွင် -

“သာကြီး မင်းမယ်အပြစ်မရှိသလို...မောင်ရုပ်ဆိုးကလည်း မင်းငါ့ကို ချန်မူ လိမ့်မယ်ထင်ပြီး ဝင်ကုမိတာပါ။ ကဲ...ကဲ...သာကြီးသွားတော့- သွားတော့- မောင်ရုပ်ဆိုး ငါပြောစရာရှိတယ်”

သို့ရသောကြီးက ကျားကောင်ကြီး၏ ဦးကင်းကို လက်ဖဝါးဖြင့် သာသည့်သည့် ပွတ်သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

လူစကားများလည်သော ကျားကောင်ကြီးအလား ရသေ့ကြီးအသံ ဆုံးသည်နှင့် ဝပ်တွားနေရာမှ ခြေလက်လေးဘက်ထောက် ကုန်းထလိုက်ပြီး-

“ခေါင်း”

ရယ်လို့ ဟစ်ကြွေးလိုက်ပြီး ရသေ့ကြီးရှေ့မှဖြတ်၍ ဖျဉ်းမတော့လေးအတွင်း ပြေးဝင်သွားလေ၏။

ကိုရုပ်ဆိုးတစ်ယောက် ဆုံသြလွန်း၍ ကြက်သေ သေနေမိပြန်၏။ “ကဲ...မောင်ရုပ်ဆိုး၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူးဆပ်လိုတဲ့ စိတ်လေးကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့ကွာ...နို့ပေမယ့် ငါလိုချင်တဲ့ မင်းရဲ့ ကျေးဇူးဆပ်လိုမှုဟာ ငါအမြဲတမ်းပြောပြောနေတဲ့ မင်းရဲ့ အပြီးအတေးထားသတ်ဖြတ်လိုတဲ့ စိတ်ကို ဈေးကွက်ပေးနိုင်လျှင်ဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ရာ ကျတာပေါ့ကဲ့”

သို့နှယ်ရသေ့ကပြောလာသည်တွင် ကိုရုပ်ဆိုးတစ်ယောက်သာ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရတော့၏။

သူ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို ရသေ့သိနေပါကလား။

“ကြည့်စမ်း...သာရဲကောင်ကြီးတောင်မှ ငါ့စကားကိုများလည်နေပြီ၊ မင်းလို လူယဉ်ကျေး၊ လူသားတစ်ယောက်က ပိုများလည်သင့်တာပေါ့”

ကိုရုပ်ဆိုးသည် ရသေ့ကြီးကို တွေ့ကြည့်နေမိ၏။

“တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးလား” ရယ်လို့ မရဲတရဲမေးလိုက်၏။ သည်တွင်ရသေ့ကြီးကပြုံးလျက် -

“အင်းလေ...မင်းမယ်ဆန္ဒမရှိတာကို ငါ့အတင်းမလုပ်ခိုင်းပါဘူး၊ အေးတစ်ခုတော့ပြောပါရစေကွာ...လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ အစွဲအလန်းကို ဘယ်သူမှချွတ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ချွတ်မှပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်...ဒီတော့ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားဖို့တော့ ပြောချင်တယ်”

သို့နှယ်ပြောပြီး ရသေ့ကြီးသည် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုရွတ်လိုက်ပြီး ကြေးစည်လေးကို...

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ”

ရယ်လို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်လေတော့၏။

ကြေးစည်သံလွှင့်လွှင့်လေးဆုံးသည်တွင် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်လေတော့သဖြင့် ကိုရုပ်ဆိုးသည်လည်း ရသေ့ကို ဦးချကာ “ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့တော့ မတောင်းဆိုပါဘူး၊ နားလည်ပေးပါလို့ပဲပြောချင်ပါတယ်” ဟု တိုးညှင်းစွာပြောလိုက်ပြီး ထပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုနေ့တွင် ကိုရုပ်ဆိုးသည် သူ၏ရန်သူတော် ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို လိုက်ရှာခြင်းမပြုလေတော့ဘဲ သစ်မနံကျည်းပင် လင့်စင်စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ သူ၏ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ရသေ့ကြီး၏တောင်းဆိုချက်ကို အလေးထားစဉ်းစား နေမိသည်တော့ အမှန်။ သို့ငြား...လင့်စင်သို့ပြန်ရောက်လေသည်နှင့် သူ့အတွက် လင့်စင်သို့ပြန်ရောက်လျှင် မြင်သာထင်သာရှိအောင် ချိတ်ဆွဲထားလေသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုက သူ့ကိုမင်အလုပ်မင်းဆက်လုပ်ချေ၊ ဘယ်သူဘာပြောပြော မတွေ့ ဝေလေနဲ့- ဟုသတိပေးနေသလိုပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူနှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေချိန်မှာပင် ဝင်လာသတိပေးတတ်လေ၏။

အို...ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တောင် နောင်မှဖြစ်မှာ ငါလုပ်ရမယ့်အလုပ် ငါလုပ်ပေးရမယ့်အလုပ်၊ ငါလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုတော့ဖြင့် မဖြစ်မနေလုပ်ရပေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်သည် သူ့အိပ်ရာဝင်ချိန်နှင့် အိပ်ရာနီးထချိန်တိုင်း ပေါ်လာတတ်စမြဲပင်။

ကိုရပ်ဆိုသည် နောက်နေ့များတွင် “အရုဏ်” မလာမီ ငှက်ပျော
တောသို့လည်းကောင်း၊ သွား၍ငှက်ပျောမှည့်တို့ကို ရွာရွာက ရသေ့
ကြီး၏ကျောင်းသစ်သို့ သွားပို့လေ့ရှိ၏။ အခြားသစ်သီး သစ်ညှို့တို့ကိုလည်း
ရရှိသမျှ ရွာရွာသွားပို့တတ်၏။

သို့ပိုရာတွင် အရုဏ်ဦး ရသေ့ကြီးတရားဓမ္မမှတ်ချိန်ကို ချိန်ကိုက်၍
သွားပို့ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရသေ့ကြီး၏တောင်းဆိုချက် ဆိုဆုံးမမှုတို့ကို ရှောင်ရှားလိုခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမဖြစ်မနေလုပ်ရပေမည် လုပ်ငန်းကြီးပြီးဆုံးသွားပါက ရသေ့ကြီး
ထံတွင် အလုပ်အကျွေးပြုရင်း စင်နိုင်သမျှသန့်စင်အောင် ဆေးကြော
ယူတော့မည်ဟု ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်တော့၏။

“ကျွန်တော်တို့လမ်းမှားနေပြီထင်တယ်ဗျို့”

သို့ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် မျိုးဝင်းကမျက်စိမျက်နှာ
ပျက်သွားပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကမူ ကျွန်တော်ကို ပြန်ပြုံးလေး ကြည့်လာကာ

“ကျွန်တော်တို့တွေ ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားနေမှတော့...ဦး
တည့်သွားရာသတ်မှတ်ချက်မရှိလေမှတော့၊ လမ်းမှားတယ်ဘယ်ခေါ်ပါ
မလဲကိုပိုက်ရယ်”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလာသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်မိသော
ကျွန်တော်စကားကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်တွေးမိ ရှက်သွားရတော့
သည်။ ဟုတ်ပေသားလဲ..

ကျွန်တော်တို့သည် တောတောင်ထဲတွင် လျှောက်သွားနေရင်း
အမဲတွေလျှင်ပစ်ကြ၏။ ဦးနုသန်ကိုလည်း တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာနေမိ၏။
ကျွန်တော်ပစ်လိုက်၍ ဒဏ်ရာရသွားသော ကျားသစ်ကောင်ကြီးကိုလည်း
ရှာနေမိတော့၏။ ဘယ်နေရာတွင် အမဲသွားပစ်မည်၊ ဘယ်နေရာတွင်သွားကာ
ဦးနုသန်ကိုရှာမည်၊ ဘယ်နေရာတွင် ကျားသစ်ကောင်ကြီး ရှိနေနိုင်သည်
တွက်၍သွားရှာနေကြခြင်းလည်း မဟုတ်သည်ကိုး။ ခြေဦးတည့်ရာ
သွားနေကြခြင်းကြောင့် ရောက်နေသည့်နေရာ ရောက်နေကြခြင်းကို
လမ်းမှားလာပြီဟုပြော၍ မဖြစ်ကြောင်း လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလာခြင်းကို
အကြွင်းမဲ့လက်ခံရပေမည်။

ကျွန်တော်သဘောပေါက်သလို မျိုးဝင်းလည်းသဘောပေါက်သွား
လေသည်ကြောင့် မျိုးဝင်းတစ်ယောက် စိတ်သက်သာသွားဟန် မြင်ရလေ

၏

“ကျွန်တော်တို့ စတုရန်းကြမယ်ဗျာ”

သို့ပြောလာသည့်မျိုးဝင်းကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နတ်သတ်ပင်လဲကြီးတစ်ခုတွင် နားနေထိုင်လိုက်ကြ၏။ နေပျောက်လေး တောထိုးနေသည်ဆိုပေမည် ထိုနေရာလေးသည်သာ နားနေ၍သင့်လျော်သော နေရာဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့တွင်ရှိနေသေးသည့် ပီစကီ ပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်ကမ်းပေးလာလေ၏။

“သည်တစ်ခုခုကလုံး ဘာကောင်မှမတွေ့လို့မပစ်ရဘူး။ သည်ခြေ သားကင်လေးနှစ်တုံးကို ခုအမြည်းလုပ်လိုက်လျှင်ဖြင့် ညစာအတွက် သားကောင်တစ်ကောင်ကို မဖြစ်မနေလိုက်ရှာပစ်ရတော့မယ်”

သို့နှယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်က မြွေသားမီးကင်နှစ်တုံးကို ထုတ်ယူ ကိုက်ပွဲစားလိုက်၏။

“သည့်အတွက် မပူပါနဲ့ကိုပိုက်ရယ်” လို့ ပြုံးထေ့ထေ့လေးပြော လာရင်း လင်းမြင့်လှိုင်က ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကိုင်းဖျားတစ်ခုသို့ သူ၏သေနတ်ဖြင့်လှမ်းချိန်လိုက်လေသည်ကြောင့် လိုက်ကြည့်မိ၏။

“ဘာကောင်လဲဗျ” မေးလိုက်သည်။

“ဒိန်း”

ထိုသစ်ပင်ကိုင်းခြောက်အဖျားရှိ ငှက်သည် သူ့ခြေချကုပ်တွယ် ထားခြင်းမှ ဖြုတ်လိုက်ကာ ခုန်ချလေဟုနီး ယုံသွားလေတော့သည်။

“မထိဘူးဗျ..ဟာ..ထိသွားတယ်..ထိသွားတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ပစ်ချက်လွဲသွားသည် ထင်လိုက်မိပေမည် ငှက်သည် တစ်လံကွာလောက်သာ လေဟုနီးလိုက်နိုင်ပြီး မြေပြင်သို့ ထိုးစိုက်ကျ သွားလေတော့သည်။

“ကဲလာဗျာ..သိန်းငှက်သားကစားကောင်းပါတယ်။ သုံးယောက် ညနေစာအတွက် လုံလောက်ပါတယ်”

သို့ဖြင့်ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအပင်ကြီးရှိရာသို့ မှန်းလျှောက်ခဲ့ကြ လေတော့သည်။

သို့တောင်မှ ကျွန်တော်တို့မှန်းလျှောက်လာကြသလို ထိုသစ် ခြောက်ပင်ကြီးသည် တစ်ဖက်တောင်ကြောမှ ဖြစ်နေလေသဖြင့် မြောင် တွင်းသို့ဆင်း ထိုသစ်ပင်ကြီးရှိရာ တောင်ကြောပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ရပြန် တော့၏။

“ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ဗျာ..ပင်ယန်းလိုက်တာ”

တောင်ကြောပေါ်ရောက်သည်တွင် မျိုးဝင်းကသည်ညှိုးလေ၏။

“သိန်းငှက်သားက စားရစေတယ်ဗျ”

သို့နှယ် လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောပြီး ထိုသစ်ပင်ခြောက်ကြီးမှရောက် လုတွင် သိန်းငှက်ကြီးထိုးကျသွားသည့်နေရာကို မှန်းဆ၍ မြေပေါ်တွင် ရှာကြည့်နေတော့၏။

“ဟော..တွေ့ပြီ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး နှင့် မျက်စေ့လျှင် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ထက် လက်မှန်းတည့်သူလည်းဖြစ်၏။

“ဒီမယ်ခဏနေရန်ကြည့်ဗျာ” ဟုဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကမ်း ပါးဆင်ခြေလျှောလေးအတိုင်း မြက်ရိုင်းခြောက်နှင့် ချုံပုတ်ပင်တို့ကို နင်း ဖိခွေကျော်သွားလေ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာသို့ရောက်သည်တွင် ငှက်သေကြီးကို ကုန်း ကောက်၍ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းပြလေ၏။

သုံးပီသာခန့်ရှိရှိနဲ့မည်..စားပါလိမ့်။

ထိုသိန်းငှက်ကြီးကို မြင်လိုက်လေမှ မျိုးဝင်းတစ်ယောက် ပြုံးနိုင် သွားတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ငှက်ကြီးကိုကိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်မလာသေးဘဲ ထိုနေရာလေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်ကတုံးလေး ကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ဘာကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေပါလိမ့်။

အတန်ကြာတွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်တို့ဘက် ပြန်လှည့် ကြည့်လာပြီး သူ့ထံလာကြရန် အချက်ပြခေါ်လေသဖြင့် သူ့ထံသွားလိုက် ကြသည်။

သူ့အသိုက်ရောက်သည်တွင် ခရီးရောက်ခရီးကပ်ပင်။

“ဟိုရွှေတောင်ကတုံးလေးပေါ်မှာ ထီးတည်းပေါက်နေတဲ့ သစ် ခန်းကျည်းပင်ကို အသေအချာကြည့်စမ်းဗျာ..ဘာတွေတွေ့လဲ”

သို့ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်မျိုးဝင်းသည် သူညွှန်ပြရာ သစ်ခန်းကျည်းပင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကောင်မှရှိပုံမပေါ်ပါဘူး”

“ဘာကောင်မှမရှိတာတော့ဟုတ်တယ်..ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိတယ် ဗျ..အသေအချာပြန်ကြည့်ပါဦး”

သို့ဆိုလာခြင်းကြောင့် နေနေစပ်စပ် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ကိုလင်းပြောလဲခံရတာပဲ..ဘာမှထူးခြားမှုမရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ..ကဲလာ..အဲဒီအနားပယ် ညအိပ်ခန်းချောင် ရှိကြမယ်၊ အဲဒီသစ်ခန်းကျည်းပင်အနားရောက်မှ ထူးခြားမှုပြမယ်၊ ပြောမယ်”

သူ့စကားကြောင့် မျိုးဝင်းနှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပဟောင့်အဖြေ ရှာကြည့်မိကြတော့၏။

“ကဲ..လာကြပါဗျာ..ကျွန်တော်တော့ သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

သို့ပြောကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရွှေမှစပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွား သည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်မျိုးဝင်းလည်း အကြောင်းကြောင့် အတတ်ဖြင့် သူ့အောက်အမီလိုက်သွားကြရတော့၏။

“ဟာ”

သစ်ခန်းကျည်းပင်အနားရောက်လေမှ ထူးခြားမှုတွေ့လိုက်ရ၏။လင့် ဇင်တစ်ခုထိုးထားပါကလား။

ဟိုလင့်စင်တွင် လူနေပုံတော့ရ၏။သို့ပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ဖြင့်

ထိုလင့်စင်ပေါ်တွင် လူရှိပုံမပေါ်။

မျက်စိလှောင်သော လင်းမြင့်လှိုင်က လင့်စင်ပေါ်တက်သော ကြိုး လှေခါးကွက်ထားသည့်နေရာကို တွေ့သွားတော့၏။

“ဒီလင့်စင်မှာနေတဲ့သူ အပြင်သွားနေပုံရတယ်..လာဗျာ တက် ကြည့်ရအောင်” ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုကြိုးလှေခါးမှတစ်ဆင့် လင့် စင်ပေါ်တက်သွားလေတော့၏။

“ဟာ”

လင့်စင်အဝတွင်တွေ့လိုက်ရသည့် အရာတစ်ခုကြောင့် လင်းမြင့် လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆုံသြတန်လှုပ်သွားရတော့၏။

လူ့လက်တစ်ဖက်ကို မီးကြပ်တိုက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးမွေးညှင်းပင်ထဲသွားရတော့၏။

ဘယ်လိုလူစား ဒီလင့်စင်ပေါ်မှာ နေ..နေတာပါလိမ့်။

ဒီလက်အခြောက်ကြီးက ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ရှိနေတာပါလိမ့်။

လင့်စင်ပေါ်တွင်မတော့ မြက်ခြောက်များဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် အခင်း ဖြူလွှာတို့ရှိနေ၏။မီးဖြင့်ယက်လုပ်ထားသည့် ပုလိုင်ကြီးတစ်ခု အတွင်း အကင်များ၊ ကြပ်တိုက်များ၊ အခြောက်လှမ်းထားသည့်များရှိနေ၏။

ထိုလင့်စင်ပေါ်တွင် လူဟန်ယောက်ရှိနေသည်ကတော့ သေချာ၏။

ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုသည်ကိုတော့ဖြင့် ခြေစားရခက်လွန်းလှပေ၏။

“ကဲ..ကိုကိုကေရ ကျွန်တော်တို့အောက်ပြန်ဆင်းပြီး ဒီလူပြန်အလကကို စောင့်ကြည့်ကြမယ်ဗျာ”

သို့နှလင်းမြင့်လှိုင်အကြံပြုသည်ကို ကျွန်တော်နှင့်မျိုးဝင်းက သ ဘောတုလက်ခံလိုက်ကြ၏။သို့ကြောင့် ထိုသူမရိပ်မိစေရန် ခြေရာလက် ရာကိုမျက်လိုက်ကြသည်။

သည့်အောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးအနီး ရွှေပုတ်ထူ ထူအောက်ကွယ်တွင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေလိုက်ကြ၏။

အတန်ကြာသည်တိုင် ထိုသူပြန်မရောက်သေး။ မှောင်စပျိုးလေက

တွင် လမ်းခြေခံလေးပေါ်မှပြန်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော်တော် ချီဆင်းပါ လုံးဝအံ့ဩမည်တက်သွားမိကြတော့၏။

ထိုသူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဖျိုးဝင်းတို့ဖြင့်ကြုံခဲ့ဖူးသည့် လက်တစ်ဖက်ပြတ်၊ ဖျက်လုံးတစ်ဖက်ဟောင်းပက်၊ ဖျက်နာတွင်ဒဏ်ရာပျံ့ပြန့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလှ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

“ရောက်”

“ရောက်”

“ရောက်”

သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ထားသည့်အလား သေနတ်မောင်းများကို တင်လိုက်ကြပြီး ထိုသူကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့အား အံ့ဩတကြီးကြည့်လျက်မှတစ်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်ပုံ မငေါ်သော်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်မှ သူ့အား နှယ်ကြီးဖြင့် တုတ်နှောင်နေခြင်းကို ငြိမ်သက်စွာ ခံယူနေတော့၏။

“ခင်ဗျား..ဒီမှာနေတာလား”

လင်းမြင့်လှိုင်ကမေးသည်ကို ထိုသူသည် ခေါင်းညိတ်လို့သာပြန်၏။

“ဒါကြီးကခင်ဗျား ချိတ်ဆွဲထားတာလား”

သို့မှန်းမေးရင်း လက်ပြတ်အခြောက်ကြီးကို မေးငေါ့ပြရင်း မေးလိုက်ပြန်သည်တွင်လည်း ခေါင်းညိတ်သာပြုလေသဖြင့်-

“ခင်ဗျား..စကားပြောတတ်တယ်မဟုတ်လား..ဘာခေါင်းပဲ ညိတ်ပြနေရတာတုန်း..ပါးစပ်ဖို့ဖြေပေါ့”

“မလိုအပ်တဲ့စကားတွေ မပြောချင်ဘူး”

သို့သော်လည်းပြန်သည်ကြောင့် အံ့ဩပြန်သေးတော့၏။

“နိဖြင့် ဒီလက်ပြတ်ကြီးက ဘယ်သူ့လက်ပြတ်ကြီးလဲ..ခင်ဗျား တစ်စုံတစ်ဦးဆိုက ဖြတ်ယူထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်..”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ထိုသူသည် အကျည်းတန်လွန်းစွာ မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဒါကျွန်ုပ်လက်ပဲ..ကျွန်ုပ်အမှတ်တရထားတာ”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

ထိုသူကို ကျွန်တော်တို့ အင်မတန်စိတ်ဝင်စားသွားရတော့၏။

သူ့လက်ဆိုပါကလား၊ သူ့ဘာသာ ဖြတ်လိုက်တာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်လောက်ပေ၊ သို့ကြောင့်-

“အကြောင်းစုံပြောပြနိုင်မလား”

ကျွန်တော်က သို့ဆိုလိုက်ပြန်တော့လည်း

“ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သံသယနဲ့ဖမ်းချုပ်ထားပြီး ကိုယ်သိရင်တာမေးလိုက်တော့ အပြစ်ရှိသူတွေကိုသာ မေးလိုရကောင်း ရမယ်၊ ခုလို ကျွန်ုပ်ကိုဆက်ဆံပုံနဲ့ ဘာမှပြောလိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ကိုဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ထားရတာလဲ၊ ခင်ဗျားနစ်နာအောင် ကျွန်ုပ်က ဘာလုပ်ထားလို့လဲ၊ ကျွန်ုပ်နေရာလေးကို လည်း ကျွေးကျော်လာကြသေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကိုလည်းဖမ်းချုပ်ထားသေးတယ်၊ ပြီးတော့တရားခံတစ်ယောက်လို စစ်မေးနေကြသေးတယ်၊ တကယ်ဆိုလျှင် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်ုပ်က ဘယ်သူတွေလည်း၊ ဘာလာလုပ်ကြတာလည်း၊ ဘာလို့ ကျွန်ုပ်နေရာလေးကို ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ လာရတာလဲ..ရယ်လို့ စစ်မေးရမှာက ကျွန်ုပ်ပါဗျာ၊ ခုတော့ရယ်စရာဖြစ်မနေဘူးလားဟား ..ဟား ..ဟား ..ဟား”

ထိုသူပြောလေသည်မှာ မှန်လွန်းလှပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကသာလျှင် အပြစ်ကျူးလွန်မိသူတွေ ဖြစ်နေပါကောလား၊ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သည်တွင်လင်းမြင့်လှိုင်က -

“သူပြောတိုင်း ယုံလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ဒီအတိုင်းပဲသူ့ကိုထား

လိုက်တာ အတောင်းအံ့ပဲ...မေးတာ ပြောချင်ပြော၊ မပြောချင်လွှင့်ဖြင့်
ဇနီးတို့များ လူစိုးလား လူကောင်းလား သေချာ ဂုဏ်ထူး မသိသေးတာ
လည်း ဒီအတိုင်းမျှင်ချောင်းခေါ်သွားတာ အကောင်းအံ့ပဲပေါ့” ဟုပြောလိုက်
သည်တွင် -

“ကျွန်မိသားစုများ .. ကျွန်ုပ်ညီသားရှိလျှင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့အဖို့ ဖုတ်”
သို့နှယ်ထိုထွက်ပြောကာ ကျွန်တော်တို့ကို သူ၏တစ်ဖက်တည်း သော
ဇနီးလုံးဖြင့် မိန်းမိန်းကြီးကြည့်နေလေသည်ကြောင့် သူပြောသည့် ညီဆို
သူသည် အတော်ကြမ်းတမ်းဆိုသွားသည်သူ ဖြစ်ချိန်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူညီသားရှိလျှင် ဆိုလာသည်ကြောင့် သူတွင်
ညီတစ်ယောက် ပိုမိုသောကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။

“ဟာဟုတ်ပြီ”

သို့နှယ် အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားမိကာ ကျွန်တော်ဗျက်မိတွင်းဝယ်
လူကြမ်းမုဆိုးကြီးများကို ဖုတ်ခနဲမြင်လိုက် ခေါ်ဝေးလိုက်မိတော့သည်။

“နီဖြင့် ခင်ဗျားညီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဇနီးဖြည်းအေးလိုက်၏။

“နာသန် - ဓုဆိုကြီးနာသန်”

“ဟင်”

“ဟာ .. ဘယ်လို”

ကျွန်တော် လုံးဝအံ့သြသွားတော့၏။

“ညီနာသန်က ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီးပဲ ခင်ဗျားညီဆိုလျှင်ဖြင့် ပြော
ခုသုဿယ်မှာလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က အလောတကြီးမေးလိုက်တော့သည်။

ထိုသူက အရပ်ဆိုအကူညီတန်ခိုး မရှိလိုက်ပြီး “ညီလေးရဲ့မိတ်
ဆွေတွေလိုလဲပြောလို့ .. သူ့အစ်ကို ကိုလည်းဒီလိုမျိုးဖြစ်စေတယ်”

သို့ထိုသူကပြောလာသည်ကြောင့်၊

“နီဖြင့် ခင်ဗျားညီ ခုဘယ်မလဲ” ဟုခပ်တော်ဆတ်မေးလိုက်သည်။

“သေပြီ”

“ဘာရယ် .. မဖြစ်နိုင်တာ .. ခင်ဗျားလိမ့်တာ .. နာသန်ဟာ
တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ.. သူ့မယ်ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ ခင်ဗျားလုပ်ကြံပြောတာ”

သို့ဖြင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလိုက်သည်တွင် -

“ဟား ..ဟား .. ဟား .. ဟား အင်မတန်ရယ်စရာကောင်း
တဲ့သူတွေပဲ။ နာသန်နဲ့ကျွန်ုပ်က တစ်နှစ်ကြီးတစ်နှစ်ငယ်မျှ၊ ကျွန်ုပ်ကခုလို
ဒုက္ခတဖြစ်နေလို့ ကျွန်ုပ်နဲ့နာသန်ဟာ ခွဲမရအောင်တူကြတဲ့ ညီအစ်ကို
အရင်းတွေပဲ...”

သို့သူပြောလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သတိပြုမိတော့၏။ဟုတ်ပေ
သားပဲ.. ကျွန်တော်သူနဲ့ တောင်ဆုံခုံခွဲက သူ့ကိုနာသန်လိုထင်ခဲ့တာပဲ..
ဖြစ်နိုင်ချေရှိ၏။

“ဟုတ်ပြီလေ.. ဘာပြောပြော..နာသန်သေပြီဆိုတာ ဘယ်လို
ပြောနိုင်သလဲ”

ကျွန်တော်ကိုသူက မှန်တောတောကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်ုပ်ပြောနိုင်တာအများကြီးရှိတယ်။ ဒီလိုပုံစံနဲ့တော့ ပြောမပြုနိုင်
ဘူး..ခင်ဗျားတို့ကျွန်ုပ်ကို လုပ်ချင်တာလုပ်”

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မကျေနပ်မိုက်ကြည့်နေလေတော့၏။
ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။

သူ့တွင်တုတ်နှောင်းထားသောကြီးတွေကို ဖြေပေးစေလိုသည့်သဘောဖြစ်၏။

ကျွန်တော်အကြည့်ကို သဘောပေါက်သွားပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်
ကအင်တင်တင်ဖြစ်နေဆဲ၊ သည်တွင် -

“သူ့ကိုငါ အာမခံတယ် ..မင်းတို့ကြီးဖြေပေးလိုက်ကြပါ”

ကျွန်တော်တို့သည် အသံလာရာသို့ ကပျာကသီလှည့်ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

“အလို”

“ဟာ”

ရသေ့ဓမ္မပါလ ပါကလား။

ထိုသူသည် ရသေ့ဓမ္မပါလကို မြင်လိုက်သည်နှင့်

“ရသေ့ကြီးကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ များနေပြီ” ဟုပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူနှင့် ရသေ့ဓမ္မပါလ ရင်းနှီးခဲ့ဘူးသည်ကို တွက်ဆလိုက်လေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ အာမခံမှုကြောင့် ထိုသူ့ကို ကြီးပြေးပေးလိုက်လေတော့၏။

“ကဲ...မင်းတို့ငါ့လိုက်ခဲ့ကြပေတော့...ကိုလင်းမို့ ကိုပိုက်တို့ကို အကြောင်းစုံသိစေရပါမယ်...ကိုရုပ်ဆိုးကလည်း မဇ္ဈင်းမချန်ပြောပြစေကွဲ့...ဟုတ်ပြီလား”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ရသေ့ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာသို့ လိုက်ပါသွားကြတော့သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်တောလမ်းခရီး လျှောက်ခဲ့ကြသည်နှင့် ရသေ့နေထိုင်ရာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုတောအုပ်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ကဲ...မင်းတို့ခဏနားကြ၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် ငှက်ပျောခိုင်ရှိတယ်၊ အစာပြေအလိုငှာ စားကြ...ညောင်တစ်ခုတော့ရှိတယ်...အသီးအနှံပင်ငါ့မှာရှိတယ်၊ အသီးအနှံပင်ကျွေးနိုင်တယ်၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် မင်းတို့ကို ကိုရုပ်ဆိုးက အကြောင်းစုံပြောပြလိမ့်မယ် “ရသေ့ကတော့” ငါသိပြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေကို နားထောင်စရာမလိုတော့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကလေးမယ် ငါလုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်ကလေးကို လုပ်ချေဦးမယ်”

သို့ဆိုကာရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ညောင်ပင်ရှိလေးတစ်ပင်အောက် သွားကောက်တရားထိုင်လေတော့ သည်။

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

အငမ်းမရ ငှက်ပျောသီးတို့ကိုတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စားနေစဉ် ထိုသူ့ကိုကြည့်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ...ရေသောက်ပြီးလျှင်ဖြင့် ပြောပြရတာပေါ့”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုသူ့ကို ရေဘူးလှမ်းပေးလိုက်၏။ထိုသူက ကျွန်တော်ကိုပြုပြန် ရေဘူးတွင်းမှရေကို မော့သောက်လိုက်လေတော့၏။

ပြီးလေမှ

“ခတ်ချို့” ရွာလယ်လမ်းမကြီးတွင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံ၌ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးတစ်ယောက်သည် အမောတကောပြေးလွှားနေသည်ကို မည်သူမျှ သတိထားမိပုံမရချေ။

ရွာလယ်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အရပ်ရွေးသုံးကောင်ခန့်ရှိနေကြသော်လည်း ယောက်ယက်ခတ်ပြေးလွှားနေသော ထိုလူကြီးကို ဥပေက္ခာပြုနေကြ၏။ထိုသည်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုလူကြီးသည် ခတ်ချို့ရွာနှင့် စိမ်းလှသူမဟုတ်မှန်း သိသာပေ၏။

စိမ်းလှသူမဟုတ်သည့်ပြင် ‘ခတ်ချို့’ ရွာသားဖြစ်ချိန်မည်။ထိုသူသည် ရွာ၏တောင်ဘက်ဖျားမှ မြောက်ဘက်သို့ ပြေးလွှားလာခြင်းဖြစ်၏။

သူဦးတည်ပြေးလွှားလာသည်မှာ ‘ခတ်ချို့’ ရွာသူကြီး နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးရခိုင်သို့ပင်ဖြစ်သည်။

“သူကြီး...သူကြီး...သူကြီး”

သူကြီးအိမ်သည် နှစ်ထပ်ဖြစ်၏။အောက်ထပ်အိမ်တွင်းအဝင်တံခါးမကြီးကိုပုတ်ရင်း သို့နှယ်အော်ခေါ်နေတော့၏။

“ဟေ...ဘယ်သူလဲကွ”

အရပ်ပုပ္၊ ဖိုင်ဖိုင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကျိုးတို့ကဲ့တို့နှင့် လူကြီးသည် ခါတ်မီးအိမ်ကိုကိုင်လျှက် အပေါ်ထပ်အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ အောက်သို့ငုံ့ကြည့် မေးလေတော့၏။

“ကျွန်တော်ပါ...နာကန်ပါသူကြီး”

နာကန်ဆိုပါကလား၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘာအရေးကိစ္စများရှိလို့ ပါလိမ့်။

“အေး...အေး...လာပြီကွဲ့”

သို့သော်လည်းကောင်း သူကြီးသည် သူ၏လက်စွဲတော်နှင့်လုံးပြီး
သောကြောင့်တိုင် အောက်ထပ်သို့ဆင်း တံခါးမကြီးကိုဖွင့်လိုက်၏။

“ထ...ဆို...ဘာအကြောင်းကိုစု အရေးကြီးလို့လဲ”

“အမေ...အမေ...အမောပေါက်နေလို့”

“ဟေ...အေး...အေး...ငါလိုက်ခဲ့မကွဲ့”

သို့သော်လည်းကောင်း သူကြီးသည် သူ၏ကြီးမားသောလွယ်အိတ် အနီ
ကြေးကြီးကို ပုခုံးထက်လွယ်လျက် နာကန်နှင့်အတူ ရွာတောင်ဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့တော့၏။

‘ခတ်ချို’ရွာသူကြီးသည် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ယောက် လည်း
ဖြစ်၏။ ရွာသူရွာသားများက ကြည်ညိုလေးစား၍ သူကြီးတင် ခြောက်တား
ခံရသူဖြစ်သည်။ မည်သူ့မဆို အချိန်အခါမရွေး ကူညီတတ် သူလည်းဖြစ်
၏။

‘နာကန်’သည် သူ့ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အမေအိုကြီးကို
တောင်ယာလုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးပြုစုနေသူဖြစ်၏။

‘နာကန်’သည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လှည့်ကြီးဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် လူကောင်းကြီးထွေးသလောက်၊ သန်မာသလောက်၊ စိတ်
ထားနူးညံ့သူဖြစ်၏။ သိမ်မွေ့၏။

ရပ်ရေးရွာရေးကိုစုဆိုပါလျှင်လည်း မဆုတ်မနစ် လုပ်ပေးတတ်သူ
ဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံးကနာကန်ကို ချစ်ခင်ကြ၏။

ယခုလည်းကောင်း သူ့အိမ်တွင်လူအတော်များများ ရောက်နှင့်နေကြ
ပေပြီ။ နာကန်ကို ပံ့ပိုးကူညီရန် မဖိတ်ခေါ်ဘဲရောက်လာကြသူများဖြစ်၏။
လူမမာသယ်မိခင်ကြီးကို သူတို့၏မိခင်ကြီးကဲ့သို့ သဘောထား စိုးရိမ်တတ်
ကြီး ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

“သူကြီးမြန်မြန်လုပ်စမ်းပါဗျာ...အမေကြီးအမောပေါက်နေပြီ၊
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဝိုင်းပြောကြ၏။

“အေးပါကွယ်...ငါကြည့်ပါဦးမယ်”

သို့သော်လည်းကောင်း သူကြီးက နာကန်၏မိခင်ကြီး လူမမာလဲလျောင်း
နေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုစေသော်လိုက်၏။

“ကဲ...ကဲ...နာကန်မင်း ဒီနာမာမာ...ကျန်တဲ့သူတွေအခန်းပြင်
ထွက်ပေးကြပါ...လူမမာအသက်ရှူရှောင်အောင်လို့ပါ”

သံယောဇဉ်ဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ရောက်လာကြသော ရွာသူရွာသား အချို့
အလျှို့အလျှိုး အပြင်သို့ထွက်သွားကြတော့၏။

“နာကန်...မင့်အမေငါ့ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်က တစ်စုံတစ်ရာပြော
ချင်နေတဲ့ပုံပဲ...ပြောအားမရှိလို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတဲ့ပုံ...အစွမ်း
ကုန်တော့ဖြင့် ကြိုးစားကြည့်ပေးပါမယ်”

သူကြီးက သို့သော်လည်းကောင်း သူ၏ဆေးလွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းမှ
နံလင်လှသော ဆေးဘူးတို့ကို ရွေးချယ်၍နေတော့၏။

“ကဲ...ကဲ...ရေသွေးခပ်ချေ”

လွန်စာမှသေးကွေးလွန်းသော (ကျားဘမ်းပရပ်ဆီဘူးခန့်ရှိမည်) သူး
လေးအတွင်းမှ ပြုပ်ကောင်းဆေးခန့်ရှိ ဆေးလုံးသုံးလုံးခန့်ကိုထုတ်၍ လူ
မမာ၏ပါးစပ်အတွင်းထည့်ပေးပြီး နာကန်ယူလာသည့်ရေကို ပါးစပ်တွင်း
သာသာညှင်ညှင်လောင်းထည့်ပေးလိုက်၏။

အတန်ကြာတွင် လူမမာသည် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

“ကဲ...မင်းအမေအိပ်ပျော်သွားတုန်း ပြောစမ်းပါဦး...ဘယ်လိုဖြစ်
ရတာလဲ၊ ဟိုနေ့က ငါလာကြည့်တုန်းက ကျန်းကျန်းမာမာရယ်ပါ”

“ဟုတ်တယ်သူကြီး...ညဦးကအမေအစောကြီး အိပ်ရာဝင်သွား တယ်၊
ကျွန်တော်လည်း တောင်ယာထဲက ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ရေမ
ချိုးသေးဘဲ...ခါးသွေးနေတုန်း အမေအခန်းထဲက ကြောက်လန့်တကြား
အော်သံကြောင့် ကဗျာကသီပဲ ပြေးဝင်ခဲ့တယ်၊ အမေလေ အိပ်ရာပေါ်
ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဇောချွေးတွေပျံနေတယ်၊ အိပ်မက်ဆိုးမက်ပြီး ထထိုင်
နေတာပေါ့” “အမေဘာဖြစ်တာလဲမေးတော့” “ငါ...ငါ...မင်းညီနာသန်
ကို အိပ်မက်တယ်၊ အိပ်မက်မကောင်းဘူး၊ မင်းညီကိုသွားခေါ်ပေးစမ်းပါ”

ပြီးတော့ ငါမရှိလျှင်ဖြင့်ညီအကိုနှစ်ယောက် ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ တူတူနေကြပါကွယ်၊ နုလောက်ဆို သူအိမ်ထောင်ရက်သား ကျနေပြီလားမသိ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်းညီအစ်ကိုကို မဖြစ်မနေလိုက်ရှာပါ၊ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားသမီးတွေရနေလျှင်လည်း ဒီမှာပဲပြန်ခေါ် တူတူနေကြစမ်းပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေရယ်...အမေ့သားကလည်း အမေ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး ပစ်သွားလိုက်တာ ဘယ်မှာနေလို့ နေမှန်းမသိ၊ တစ်ခေါက်ကလေးမှ တောင်ပြန်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အမေ့အစ်ကို သူ့မယ်ရှိသေး တယ်ဆို တာကော သတ်မှတ်ရလားမသိဘူး”

“အမေကလည်း စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကမောင်းချခဲ့တာကိုး”

“သူ့ကိုကလည်း...အမေလုံးဝမကြိုက်တဲ့...သားသတ်မှ ဆိုးဘဝမှာပဲ ပျော်နေတာကိုး...အကုသိုလ်အလုပ်မှာပဲ ပျော်နေတာမဟုတ်ဘူး”

သို့မှန်းမှန်ကန်သည့်အချက်ကို အပြစ်ဖို့ပြောနေလေတော့ ၏။

“ဒါကတော့ကွယ်...သူ့ဝါသနာစိတ်နဲ့ သူ့အကျိုးပေးချဲ့သူပါကွယ်”

“အဲလိုဆိုလဲအမေရယ်...ဘာလို့အိမ်ပေါ်ကမောင်းချလိုက်ရတာလဲ”

နာကျင်မှုမရှိဘဲ မိခင်ကြီးကို သို့မှန်းဒေါသအလျောက်အပြစ်ဖို့ ပြောလိုက်သည်တွင် မိခင်ကြီးမှာမျက်နှာမျက်နှာပျက်သွားရှာတော့၏။

“အဲဒီတုန်းကအမေလည်း ရှေ့နောက်ဆင်ခြင် မတွက်မိဘူးလေ၊ ဒေါသအလျောက်ပြောလိုက်မိတာ”

ညှိုးငယ်စွာပြောလာသဖြင့် နာကျင်မှုမရှိဘဲ နာကျင်မှုမရှိဘဲ သွားမိကြောင်း သတိရလိုက်သည်ကြောင့် မိခင်ကြီးကို ကရုဏာမျက်နှာဖြင့်ကြည့်နေလိုက်ပြီး-

“အမေ...စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်ညီလေးကို မဖြစ်မနေသွားလိုက်စွာပေးပါမယ်၊ ဟိုတလောက မုဆိုးကြွက်နီ အရှေ့တောထဲမှာ နာသန့်နဲ့တွေ့တယ်ပြောတယ်၊ ဘယ်မှာနေလဲမေးတော့ ကျည်တိုင်ကုန်းရွာမှာနေတယ်လို့ပြောတာလဲ”

သို့မှန်းမှန်ကန်သည့်အချက်ကို မိခင်ကြီး၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်လာတော့၏။

ထိုသည်ကား စကော့ပင် အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်သတိရသွားလေသည်ကြောင့်လားမသိ မျက်ခြင်းဆိုသလိုမျက်နှာညှိုးကျသွားပြန်တော့၏။

“အမေ...ခေါင်းတွေအုံ့တယ်ကွယ်...စကလဲ့လိုက်ချေဦးမယ်၊ နက်ဖန်ခါမင်း နာသန့်ကို သွားရှာခေါ်ခဲ့နော်၊ ငါ့သားလေးကို ငါတွေ့ချင်လိုက်တာဟယ်၊ သူ့အပြစ်ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်ပြော...ဟုတ်ပြီလား”

သို့မှန်းပြောပြီး မိခင်ကြီးသည် ညှိုးငယ်စွာလျှော့ဖြင့် လှည့်လှည့်လိုက်ပြန်၏။

ထိုသည်ကြောင့် သူ့မိခင်ကြီးဘာမှမဖြစ်လောက်ဟုတွက်ကာ နာကန်သည် အခန်းတွင်းမှထွက်၍ ထမင်းစားနေလိုက်တော့၏။

စားသောက်ပြီး မိခင်ကြီးအခြေအနေကို အခန်းပေါက်မှကပ်ကြည့်ပြီး အိပ်မောကျနေပုံတွေ့ရသဖြင့် သူသည်လည်းအိပ်ရာတွင်း ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

တကယ်တော့မိခင်ကြီး အိပ်မပျော်ပါချေ၊ အခန်းပေါက်ဝကိုကျောပေးတစောင်းအိပ်နေလျက်မှ မျက်ရည်တို့စီးကျနေလေ၏။

သားငယ်ကိုသတိရနေခြင်း ဖြစ်နေ၏။သူ့ရောဂါအခြေအနေ သူအသိဆုံးပင်ဖြစ်တော့၏။မိခင်ကြီးသည်လည်း တွက်ဆထားပြီးဖြစ်၏။ ဒီတစ်သက် သားငယ်နာသန့်ကို ပြန်တွေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်မှန်း သိနေသည့်အလားပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတစ်ချို့ကကရုဏာဒေါသဖြင့် “မင်းဘယ် တောမှ အမေ့အိမ်ပြန်လာဖို့ မစဉ်းစားနဲ့” ဟုပြောခဲ့သည်ကို နောင်တကြီးစွာရနေခြင်းဖြစ်တော့၏။တကယ်ပဲ သူ့သားငယ် သူ့အပေါ် နာကျည်းသွား လေသည်ပဲ။

“အွတ်”

နလုံးကအောင်လာသည်ကြောင့် မိခင်ကြီးသည် ထထိုင်နိုင်လှ ကြိုးစားလိုက်ပေမည် သူမတွင်ခွန်အား လုံးဝမရှိတော့ချေ၊ အင်မတန်

လည်းအေးလာချေပြီးသားကြီးနာကန် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ရှိနေသည်ကို သိပေမည်
ထခေါ်ဖို့မပြောလေနှင့် နှုတ်မှအော်ခေါ်ရန်ပင် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင်
သူ၏ရောက်ရှိသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုဖြစ်လာခဲ့၏။ သို့ ကြောင့်မိခင်ကြီးသည်
သူ၏ခြေထောက်ဖြင့်နံရံကို လွှဲကျန်လိုက်လေ၏။

“နိုး”

“ဗျလွမ်းလွမ်း”

သို့အသံကြောင့် နာကန်သည် ကပ္ပာကသီအခန်းတွင်းပြေးဝင်လာ
ခဲ့၏။

“အမေ...အမေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ”

အမေမျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် သူ့ကိုတွေ့စေကြည့်နေ၏။
မျက်ဝန်းတွင်မျက်ရည်တွေလည်း စီးကျလို့ပါကလား။

“အမေ...ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

စိုးရိမ်တကြီး အမေ့ကိုပွေ့ဖက်ထားလျက် မေးလေ၏။

မိခင်ကြီးသည် ခေါင်းကိုသာခါရမ်းပြလေ၏။

“လာကြပါဦးဗျာ...အမေဘာဖြစ်လဲမသိဘူး”

သူဘာလုပ်ရလေမလဲ ကြံရာမရသဖြင့် အိမ်နီးပတ်ဝန်းကျင်မိတ်
ဆွေများကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်၏။

ခဏချင်းပင် အိမ်နီးများချင်းများ ရောက်လာကြ၏။

“ဟ...ဟ...ဒီအတိုင်းမနေနဲ့လေ၊ သူကြီးကိုပြေးခေါ်ချေ”

သို့ကြောင့်နာကန်သည် မိခင်ကြီးကို ထိုသူတို့လက်ထဲ စိတ်ချယုံ
ကြည်စွာ ထားခဲ့ကာရွာမြောက်ပိုင်းရှိ သူကြီးအိမ်သို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
ပြေးလာခေါ်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

“အေးလေကွယ်...မင်းအမေအသက်အရွယ်လည်းကြီးပြီ...သား
ငယ်နာသန်အတွက်နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း သူ့မယ်စိတ်ဆင်းရဲဒဏ်ခံ
နေရတာတော့”

သို့နှယ်သူကြီးက ပြောလိုက်ပြီး “ကဲလာ...မင်းအမေအခြေအနေ
ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ဟာ”

မိခင်ကြီးသည် မျက်လုံးဖွင့်လျက်၊ မျက်ရည်တို့စီးကျလို့။

“အမေ...အမေ...ဘာကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲ”

သို့နှယ်ပြောလျက် နာကန်သည် မိခင်ကြီးများသွားကာ နွေးထွေး
စွာပြေးပွေ့လိုက်၏။

“ဟင်”

တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်နေပါကလား။

“အမေ...အမေ” သို့နှယ်ခေါ်ရင်း

“သူကြီး...သူကြီး...အမေဘာဖြစ်နေတာတုန်းဗျ” ဟုအားငယ်
သောမျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်မေးသည်တွင် သူကြီးက မိခင်ကြီးကိုကြည့်
ပြီး ခေါင်းခါပြလေ၏။

“ဟာ”

“အမေ...သားဘာလုပ်ပေးရမလဲ...သားဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ငို
သံပါကြီးဖြင့် မေးလေ၏။

မိခင်ကြီးသည် သားနာကန်ကို အားငယ်ပျော့ပျော့သောအကြည့် ဖြင့်
တိုးလျှိုးတောင်းပန်ဟန် ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့် နာကန်သည်သူ့
အမေဘာဖြစ်ချင်သည် သိလိုက်သဖြင့် -

“အမေ...သား...သား...ညီလေးနာသန်ကို သွားလိုက်ရှာခေါ်ပေး
မယ်လေ” ဟုပြောလိုက်၏။

သည်တွင်မိခင်ကြီးသည် ယုံယုံလေးပြုံးလာပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြလေ
တော့၏။

သို့သော်ခေါင်းညှိတ်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ဇက်ပါကျိုးကျပျော့စွာ
သွားတော့သည်။

“ဟာ”

နာကန်သည် မိခင်ကြီး၏အနားယူအပြီး ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီး သည်နှင့် ကျည်တိုင်ကုန်းရွာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

သုညီနာသန်ကို လာခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျည်တိုင်ကုန်းရောက်သည်တွင်

“မုဆိုးကြီးနာသန်ကိုပြောတာလား...သူက ဒီမှာအနေနည်းသကဲ့ ရေပေါင်းဆုံ အရှေ့တောစပ်မှာ နေတာများတယ်” ဟုသိရပြန်သဖြင့် နာကန်တစ်ယောက် အရှေ့တောသို့လိုက်ခဲ့ရပြန်၏။

ဝါးစုတ်သမားတစ်စုနှင့်တွေ့သည်တွင် သုညီနာသန်နေသည့် ဝါး တလေးရှိရာရောက်ခဲ့ပြန်ပြီး “အမဲလိုက်သွားတယ်” ဟုသိရ၏။ “ခင်ဗျား စောင့်နေလို့တော့အပိုပဲ...နာသန်ကကြုံတဲ့နေရာမှာ စတည်းချတတ် တယ်...တစ်နေ့ကတော့ ‘ပဒတ်မြောင်’ လေးဘက်သွားမယ်လို့ ပြောသွား တာပဲ...အဲဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲရှိနိုင်တယ်”

သို့နှယ်ကျွန်းစိုက်ခင်းလေးတွင် တာဝန်ကျနေသည့် တောခေါင်း ကြီးတစ်ယောက်၏ သတင်းပေးမှုဖြင့် ပဒတ်မြောင်ဘယ်နားရှိသည် မေး ခြန်းကာ ထွက်ခဲ့တော့၏။ နို့တောင်မှ -

“ခင်ဗျား...သူ့တဲကစောင့်ပါလား...အဲဒီဘက်ကို ကျုပ်တို့တောင် မသွားဝံ့ဘူး...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျားသစ်ဆိုးတစ်ကောင်ရန်ကြောက် လို့ပဲ” ဟု သတိပေးလာလေ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ...ကျုပ်နဲ့...နာသန်နဲ့ အခြံတွေပဲ အရှေ့ကြီးတယ်၊ သူ့တဲကစောင့်နေလို့က သေချာစွာမဟုတ်ဘူး...လိုက်သွားတာ ကောင်းပါ တယ်”

သို့ဖြင့်နာကန်သည် ကျွန်းစိုက်ခင်းလေးကို ဖြတ်ခဲ့၏။

ကျွန်းစိုက်ခင်းလေးမှ အတော်ဝေးဝေးတိုင် ကျော်လာခဲ့သည်တွင် နားနေလိုသည်ဖြစ်၍ ‘စင်ပြန်’ ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ပါလာသည့် ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ဖြည့်စားနေလိုက်၏။ ကြီးမားသော ကောက်ညှင်းထုပ်ကြီးသည် သူ၏ဝမ်းကို ဖြည့်ပေးနိုင်ခဲ့၏။ ဟုတ်ပြီ သူ

ခရီးဆက်လို့ ရအေ့ပြီ၊ ဒါပဒတ်မြောင်များလားဟု ရှေ့တွင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြောင်ကြပ်လေးရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းဖြင့် သွားလိုက်၏။

ဟိုတောခေါင်းပြောလိုက်သလို မြောင်ထိပ်တွင် တောင်ပိနဲ့ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိသည်ကြောင့် ပဒတ်မြောင်ဖြစ်နိုင်သည်ဟုတွက်ကာ ထိုမြောင်၏ တောင်စွယ်လေးပေါ်တက်လိုက်၏။

တောင်စွယ်သည်ပြေပြေလေးဖြစ်၏။ တောင်ကြောအတိုင်းလျှောက် ခဲ့ရာတွင် -

“ဟင်”

“ဂါး...ဂရူး...ဂါး”

“ခေါင်း...ဂရူး”

“ကဲကွာ...ကဲကွာ”

လူတစ်ယောက်နှင့် သားရဲကောင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေပုံရ၏။ သို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတို့ရောက်ကွယ်မှတစ်ဆင့် ပုန်းလွှဲသွားလျှိုးဖြင့် အသံ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ”

လူတစ်ယောက်နှင့် ကျားသစ်ကောင်ပါလား။

အသေအကြေတိုက်ခိုက်နေကြ၏။

လူ လူချင်းဆိုပါက ဒေါသတကြီးတိုက်ခိုက်နေကြခြင်းကို ကြားဝင် ဖျန်ခြေလိုပါ၏။ နို့ပေမင့် လူသားနှင့်ကျားသစ်ကောင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို ရှောင်းမြောင်းကြည့်နေရာမှ စဉ်းစားလိုက်၏။

ဒီလူသားတော့ဖြင့်ကြာလျှင် မြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ကျားသစ် ကောင်ကို ရွံ့ချိန်သွားနိုင်၏။

သုမြင်လိုက်ရသည့် ကျားသစ်ကောင်သည် နဲ့နဲ့နော့နော့ကောင် ကြီးမဟုတ်။ ထိုသူ၏သတ္တိကို နိုးကျူးလိုက်မိတော့၏။

“ဟာ”

“အား”

ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ ပုတ်ခတ်၊ ကုတ်ခြစ်လိုက်ခြင်းကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည့်ထိုသူသည် မြေပြင်မှတစ်နံ့တစ်ရာဖြင့် ခလုတ်တိုက်မိကာ မြေပေါ်ပင်လက်လဲကျသွားတော့၏။

သည်တော့မှ ထိုသူသည် သူလိုက်ရှာနေသော သူ၏ညီနာသန် ခြင်နေသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားတော့၏။

“အား”

“အား..အား..အီး..အား”

အလိုလေးဗျာ၊ ကျားသစ်ကောင်ကြီး အသာစီးရသွားပြီကော၊ နာသန်တစ်ယောက် လူးလှိမ့်နေရာတော့၏။ မပြစ်ချေပြီ။

သူ့တွင်သတ္တိကောင်းလာတော့၏။

ညီအတွက်ခွန်အားတွေပြည့်လာတော့၏။

ညီဘက်မှပိုင်၊ ကုတ်ကိုခိုက်ရန် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။ ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏လည်ဝတ်သို့ ခါးမကြီးဖြင့် လွှဲခတ်လိုက်၏။

“ဘုတ်”

“ဂါး..ဂရုး..ငှီး”

သူထင်ထားသည့်ထက် ကျားသစ်ကောင်ကြီးက လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၏။ သန်မာ၏။

“အား”

သူသည်ပင် နာကျင်ခြင်းဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရ၏။

အလိုလေးဗျာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ ကုတ်ခြစ်ခြင်း ခံလိုက်ရပါကလား။ ဘယ်လိုကဘယ်လိုသို့ အခြေအနေဖြစ်သွားရပါလိမ့်။

“အား..အား..အီး..အားအီး”

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် သူ၏ဘယ်လက်တစ်ဖက်သည် ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ပါးစပ်တွင်း ဝင်ရောက်သွားတော့၏။

ကျားသစ်ကောင်ကြီးသည် သူ၏ဘယ်လက်မောင်းရင်းကို ကိုက်ခဲ

ဆွဲယမ်းနေတော့၏။

သူသည်လည်း ညာလက်တွင်းရှိ ခါးမကြီးဖြင့် ဇယ်ဆက်သလို ခုတ်နေတော့၏။

“ဟာ”

ဘယ်လက်မောင်းရင်းမှ ပုခန်တစ်ချက်ဖြစ်သွားကာ ပေါ့ပါးသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ကျားသစ်ကောင်ကြီးသည် သူ၏ဘယ်လက်ကို ကိုက်ဖြတ်ခဲ့ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

သူတုန်လှုပ်ချောက်ချာသွားရ၏။ သူ့ကိုယ်သူပင် မပုနိုင်လောက် ချေးဘယ်လိုကဘယ်လို..လျှပ်တစ်ပြက် သို့နယ်ဖြစ်သွားရပါလိမ့်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် သွေးစီးတို့ ယိုစီးကျလာသဖြင့် အမြင်မကြည်တော့ပါချေ။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မူးမိုက်သွားကာ လဲကျသွားတော့၏။

သူညီနာသန်ကိုလည်း သတ်မရလိုက်ပါတော့ချေ။ အမှောင်လောကကြီးထဲ ရောက်သွားခဲ့ရတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ သို့ဖြစ်ခဲ့သည်မသိ။ သူသတ်ရလာချိန်တွင် ကယျာကသီမျက်လုံးကိုဖွင့်၍ ဘယ်ဘက်ကိုစောင့်ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ..အိမ်မက်နေခြင်းမဟုတ်ပါကလား။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်တစ်ဖက်မရှိတော့ပါချေ။ လက်မောင်းရင်းမှ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်ပဲ။

ပြီးတော့သူ ဘယ်ကိုရောက်နေတာပါလိမ့်။

အိပ်နေလျက် ပက်လက်မှ မျက်လုံးကို ချော့ကပ်ကြည့်လိုက်၏။ အင်မတန်အေးချမ်းသော နေရာလေးဖြစ်ချိန်မည်။ ကျေးဇူးငှက်ကလေးများ ပင်ကိုင်းထက်တို့တွင် ဟိုဒီပျံသန်း ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်နေကြ၏။

ရေစီးကျသံလေး ကြားနေရသဖြင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရေစီးချောင်းကလေးသို့မဟုတ် မြောင်းလေးတခုရှိနိုင်ပေ၏။

ရေစီးသံလေးနှင့် ငှက်ငယ်တို့၏ ‘ကျလီ..ကျလီ’ သီချင်းသံတို့

ကို နားထောင်နေရင်းမှ “နောင်ဝေဝေ” ရယ်လို့ ကြေးစည်သံလွှင့်လွှင့် ထလေးကို ကြားရသဖြင့် နာကန်အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားရ၏။

သုက္ကလေးတစ်ရွာတွင် ရောက်နေသည်လား၊ ဝေခွဲမရပြန်မိ၏။

အလို -

ဝရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ရွတ်ဖတ်သံ သဲ့သဲ့ကြားရပြန်၏။ သို့ကြောင့် သုက္ကလေးကသီထရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

“အား”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်နေပါလား၊ မဖြစ်ချေပြီ၊ အသာပြန်လှဲအိပ် လိုက်ရ၏။

သူ့ဘယ်ရောက်နေသည်၊ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်နေသည် သိလိုနေ ပေသည်။

သူ့နာခေါင်းတွင်ရနေသည့် ရနံ့သည် တောတောင်ရနံ့သာဖြစ်၏။

သူ့ကြားနေရသည်မှာ ကျောငှက်သံ၊ ရေစီးသံ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ရွတ်ဖတ်သံနှင့် ကြေးစည်သံလွှင့်လွှင့်လေးသာဖြစ် ၏။

သည့်ပြင်မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်း လှသည်ဟု ပြောရပေမည်။

“မင်း...ထချင်နေတယ်ဟုတ်လား”

သို့နှယ်အသံကြားလိုက်သဖြင့် သူ့နားရုတ်ခြည်းရောက်လာသော အသံရှင်ကိုကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ရေသုတစ်ပါးပါကလား၊ မျက်နှာပေါက်ကြည့်ရသည်မှာ ကရင်လူမျိုး ဖြစ်နိုင်မည်၊ ဦးပြည်းကတုံးနှင့်လည်းမဟုတ်၊ ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင် နက်မှောင်မှောင်၊ အရပ်အမောင်းသည် ပျဉ်ပြတ်ပြတ်၊ ရေသနံ့သီး အရွယ်ခန့်ရှိ ပုတီးလုံးကြီးကို လည်ပင်းတွင်စွပ်ထား၏။ သစ်ခေါက်ဆွဲ၊ သက်သို့ရင်ရင်ကို သိုင်းခြံထားရုံ၊ ရေသုကြီးသည် နာကန်အား သို့ပြောလိုက်ပြီး

လက်တွင်ကိုင်ထားသည့် ကြေးစည်လေးနှင့် ဘုတ်လေး ကို ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် အသာချလိုက်ပြီး နာကန်ကိုညင်သာစွာ ပွေ့ထူပေး ၏။

ကိုယ့်ဘာသာအားစိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ဦး၏ကူညီပေး မတူလေတော့လည်း နာကန်မှမရှိ ထလိုရပါကလား။

“မင်းသတ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ မင်းရထားတဲ့ခပ်ရာတွေက တော့ ရသေ့ဆေးထည့်ဆေးလိမ်းပေးထားတော့ကာ တစ်လအတွင်း လုံးဝ ပျောက်သွားနိုင်တယ်။ ပူခရာမလိုဘူး၊ အေး...မင်းဘယ်လက်ကိုတော့ဖြင့် ပြန်ဆက်ပေးဖို့ရာ ကြိုးစားကြည့်သေးတယ် မရဘူး၊ မင်းရဲ့ကံကြမ္မာက လည်း မကောင်းပေဘဲကိုး...”

သူ့လက်ဆိုတော့မှ သူ့သက်ရလိုက်သည်။ ကျားသစ်ကောင်ကိုက် ချိဉ်းသည်။

“နို့ဖြင့်...ကျွန်တော်လက်က...”

“အေး...ဟုတ်တယ်...ကျားသစ်ကောင်ကိုက်ချိဉ်းသွားတယ်။ နို့ပေ မင့် သူ့ပါးစပ်က ခထလွတ်ချလိုက်တဲ့အချိန်ကလေးမှာ ရသေ့ကကျား သစ်ကောင်မမြင်ကွယ်ရာကနေ ခြောက်လှန့်ထုတ်လိုက်တော့ကာ ထွက် ပြေးသွားတော့တယ်။ ဒီတော့ ရသေ့လည်း မင်းရဲ့လက်ပြတ်ကြီးအတူ မင်းကို ငါ့ကျောင်းသစ်ခေါ်လာပြီး ရသေ့တတ်သမျှ သိသမျှပညာလေး နဲ့ ကုပေးထားတာပေါ့။”

“နို့ဖြင့်...ကျွန်တော်ညီ...ကျတော့ကော”

“ဟကောင်ရ...လူသေတစ်ယောက်ကိုငါကူညီနိုင်တာ...ကျကျ နာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြေမြှုပ်သပြီလဲပေးနိုင်တာပဲလို့သေပေါ့...အေး ဘာမှအသုံးမဝင်တော့တဲ့ မင်းလက်ပြတ်ကြီးကိုပါ ထည့်မြှုပ်ပေးမလို့ပဲ။ နို့ပေမင့် သူ့မယ်လက်နှစ်ဖက်အနံ့ရှိတာပဲ...မင်းလက်တစ်ဖက်ပါထည့် မြှုပ်ပေးလိုက်လျှင်ဖြင့် သူ့ဘဝအကျိုးပေးအရ လုပ်ပြန်ဖြစ်ပြန်၊ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ပဲ ပြန်ဖြစ်ဖြစ်...လက်သုံးချောင်းဖြစ်လာခဲ့လျှင် အကြည့်ရ ဆိုမှာစိုးလို့ပေါ့ကွာ...ဒါနဲ့ငါလည်း ဟိုနားမယ် လိုရမယ်ရ ထားတယ်။”

“ဗျာ” ရသေ့စကားကြောင့် နာကန်တစ်ယောက် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟင်..ရသေ့ ဆိုလို့ ချင်တာ ကျွန်တော်သေသွားခဲ့သော် ကျွန်တော်အလောင်းနဲ့အတူ ထည့်မြှုပ်ပေးမယ်ပေါ့”

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဒါလည်းမင်းရိပ်မိသားပဲ” ဟု ရယ်မောပြောလေတော့၏။

“နို့ဖြင့်..ကျွန်တော်မှမသေနိုင်တော့တာ ဒီလက်ပြတ်ကြီးကို ဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲ”

“သတ္တဝါမှန်သမျှ သေမျိုးချည်းပါကွာ..ခုမင်းမသေသေးလျှင် နောင်သေရမှာပဲဥစ္စာ၊ အဲဒီတော့မှ ထည့်မြှုပ်လိုက်ရမှာပေါ့ကွာ”

“အို..မဖြစ်နိုင်တာဈည်း..ဒီလက်ပြတ်ကြီးကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ဗျာ..”

“ဒါကတော့ မင်းပစ္စည်း၊ မင်းသဘောပဲလေ..ရသေ့ကတော့ သူ့မျှားပစ္စည်းကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် မလုပ်ချင်ဘူး”

သို့ရသေ့ကပြောသဖြင့် သူ့လက်ပြတ်ကြီးကိုသူ ယူလွှတ်ပစ်လိုက်ရလေမလား..အဲလိုဆိုပြန်တော့လည်း သူ့လက်ပြတ်ကြီးကို တောရွေးတွေကိုက်ဝါးစားသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသေး၏။သို့မဟုတ် ပဋ္ဌကိနီလေးမျှားအုံနှင့်ကျင်းနှင့် ပိုင်ဝန်းကိုက်ခဲကြမည်ကိုလည်း ကြောက်ရသေး၏။

မြေမြှုပ်ပစ်လျှင်ကော၊ အဲလိုလည်းမဖြစ်နိုင်၊ သူမှမသေသေးဘဲ..သူ့လက်ကို အရင်မြေမြှုပ်သလိုလဲရမယ်ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါကလား။

“ဘာလဲမင်းမသေသေးဘဲ..မင်းလက်ပြတ်ကြီးကို မြေမြှုပ်လိုက်ရ မှာကြောက်နေတာလား..နုမြောနေတာလား”

ရသေ့သူ့အတွင်းစိတ်ကို သိလေလေသည်လားမသိ။

“နို့မဟုတ်..မင်းသေသွားလျှင် မင်းလက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ မြေမြှုပ်ခံရမှာဆိုတော့ နောင်ဘဝတစ်ခုခုမှာ လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဖြစ်လာရမှာကိုလည်း တွေးပူနေတာလား”

ရသေ့စကားကြောင့် နာကန် ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားရ၏။

“အိုကွာ..လက်တစ်ဖက်တည်းရှိတဲ့လူက လက်သုံးဖက်ရှိတဲ့လူထက်စာလျှင်တော့ဖြင့် ကြည့်ဖျော်စွာဖျော်မြစ်ပါသေးတယ်..ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့”

“အင်း..ရသေ့ပြောတာလည်း ဟုတ်သလိုလို”

“ကဲပါကွာ..မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်..ဒါမင်းကိစ္စပဲ၊ မင်းအသက်ကို ငါကယ်ပြီဦး၊ အေး..မင်းအသက်ဆက် အသက်ရှင်သန်ရေးလွှဲကံက တော့မင်းဘာသာဆက်လုပ်ပေရော့..မင်းမလုပ်နိုင်မလွှဲမလွှဲ အချိန်ကာလအတွက်ကိုတော့ဖြင့် ရသေ့တာဝန်ယူပေးမယ်..မင်းလုပ်ရမှာက တစ်ဖက်တည်းသောလက်နဲ့၊ အရာရာကိုလုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ပို့ပဲ၊ အရင်က လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လုပ်နေရတာတွေကို ခုတစ်ဖက်တည်းနဲ့ လုပ်ရတော့မယ်လေ။ဒီတော့ ဒီညာလက်တစ်ဖက်ကို အရင်ကထက်ပိုသန်မာအောင် လုပ်ပေတော့ကဲ..ကဲ..ရသေ့လည်း လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးတယ်”

သို့ဆိုကာ ရသေ့သည် ချောင်းလေးရှိရာဘက်ထွက်သွားလေတော့ ၏။ နာကန်တစ်ယောက် ရသေ့ထွက်သွားသည်နှင့် ချွတ်ခြည်းပြောင်းလဲမှု ဖြစ်လာသည်။သူ့ဘဝကိုသူ ပြန်တွေးမိလျက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရလေတော့၏။

မကြာသေးသောအချိန်ကလေးက သူ့မိခင်ကြီးနှင့်သူ တူဟူအေးအေးချမ်းချမ်း၊ ချေကြသေး၏။ဟော-မိခင်ကြီးသေဆုံးသွားတော့ သူ့ညီနာသန်ကို မိခင်ကြီးဆန္ဒအတိုင်း လိုက်ခေါ်ခဲ့၏။ နှစ်ရှည်လများကွဲကွာနေခဲ့သော ညီလေးကိုတွေ့ပါရဲ့..အလွမ်းသယ် စကားလေးတစ်ခွန်းပင် မပြောလိုက်ရ..သူ့မျက်စိအောက်မှာပင် အသေဆိုးနှင့်သေခဲ့ရ၏။သူသည်လည်း မိခင်ကြီးက စင်းလုံးချောမွှေးအေးခဲ့ပါလျက်ခေတော့ လက်တစ်ဖက် မရှိတော့ပြီ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ကျားသစ်ကုတ်ဖဲ့ခံရ ဒဏ်ရာ ဒဏ် ချက်များကြောင့် သူ့မျက်နှာဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်လာလေမည်မသိ။လက်တလောမှာဖြင့် ဆေးထည့်ဆေးလိမ်း၊ သင်္ကန်းအမှောင်စင်မြင့်စည်းနောင် ခြင်းခံထားရသည်။

နှင့်လင် စိတ်နှုတ်ထွေးနေရ၏။တစ်ဖက်တည်းသော မျက်လုံးပေါက်လေးသာ လျှင် ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရခြင်းရသည်မှာ အားမလို အားမရဖြစ်နေရပြန်၏။

သို့ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကို သူ၏ကံကြမ္မာကြောင့်ရယ်လို့တော့ဖြင့် မတွက်မီး ဟို 'ငှာ' ကျားသစ်ကောင်ကြီးကိုသာ အပြစ်ပို့မိ၏။ဒေါသအမျက် ထွက်နေမိ၏။ဖြစ်ရသည်အါသမှာ အလွန်ငိုငိုဖြစ်နေ၏။

ဟုတ်ပြီ။သူ့အသက်ရှင်လျက်တော့ ရှိနေသေးသည်မှာ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ရခဲ့ခြင်းဟု တွက်မိ၏။

သူ့မိခင်ကြီး တစ်ခဏတစ်ခဏဖြစ်နေသည့် ညီလေးနာသန်တစ်ယောက် ကျားသစ်ကောင်ကြီးကြောင့် ပက်ပက်စက်စက်သေခဲ့ရသည်။ဗုဒ္ဓ သူ့ဘဝ ဖြစ်လာရသည်ကို မိခင်ကြီးသိပါလျှင် လုံးဝစိတ်ချမ်းသာလိမ့်မည်မဟုတ်။ တမလွန်ဘဝမှနေ၍ မိခင်ကြီး တစ်စုံတစ်ယောက်လုံးမည်ကို သူသိနေပေ၏။ ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို သူ့တွင်ကျန်ရစ်သည့် တစ်ဖက် တည်းသောညာလက် ဖြင့် သတ်ဖြတ်ရပေတော့မည်။သည်လိုဆိုတော့ကာ သူ၏ညာလက်ကို ယခင်ကထက်ပိုပြီး သန်သန်မာမာဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ရပေမည်။ ကြိုးစားရပေမည်။

လတ်တလော ရသေ့ကြီးရှာဖွေကျွေးမွေးသည့် သစ်သီး၊ သစ်ဥများ ကို စားရင်းအားမွေးခဲ့ရ၏။

သို့ဖြင့် ထနိုင်၊ သွားနိုင်၊ လာနိုင်ခဲ့၏။ သည်တော့ ..“မင်းလက် ပြတ်ကြီးကိစ္စ လုပ်ပါဦး”

ရသေ့ကြီးကသတိပေးလာ၏။သို့ကြောင့်နာကန်သည် သူ၏လက် ပြတ်ကြီးကိုယူ၍ မြေမြှုပ်ပစ်ရန် လုပ်ရတော့၏။

သည်အတိုင်းတော့ သူမြေမြှုပ်မပစ်ချင်။

သို့ဖြစ်၍ ဝါးပိုးဝါး ကြီးကြီးတစ်လုံးကို သူ့လက်အရှည်နှင့်တစ် ဆန်၊ ခုတ်ပိုင်း၍ အလယ်အဆစ်များဖောက်၍ ဘူးကဲ့သို့လုပ်ကာ ထည့်လိုက်ပြီး ငှက်ပျောရွက်များဖြင့် အပေါက်ကိုနှိပ်ပိတ်လိုက်လေပြီးမှ မြေကြွင်းတူးမြှုပ် လိုက်ပေတော့၏။

သည်တုန်းကသူရင်နာခဲ့ရ၏။ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို မဖြစ်မနေ လိုက်ရှာသတ်ဖြတ်ရန် ဆန္ဒရှိဖြစ်လာပြန်၏။သည်ပြင် သူ့မျက်နှာမှဒဏ် ရေများ ပျောက်ကင်းသည်တွင် သင်္ကန်းစဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်များကို ဖြုတ်လိုက်ပြန်တော့သည်။“မင်းဟာ...ရုပ်ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ။ သည်ဆိုးလွန်းတဲ့ရုပ်ရည်ကို လှအောင်လုပ်ဖို့ပဲလိုတော့တယ်”

ရသေ့ကသို့ပြောလာသဖြင့် သူအံ့သြမိတော့၏။ ရှေ့ကြည်ကြည် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုရှိရာပြေး၍ သူ့ရုပ်ရည်ကိုသူပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ”

ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါဘဲကလား။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အမာရွတ်တွေနှင့်ထိအမာရွတ်တို့သည် စင်း လုံးချောမဟုတ်ကြချေ။ရှုံ့တွလို့နေ၏။သည်ကြားမျက်လုံးတစ်ဖက်က ဟောက်ပက်၊ ရသေ့ပြောသလို ဘယ်လိုလုပ် လှပအောင်လုပ်၍ရနိုင်ပါ လိမ့်မည်နည်း။ရသေ့တွင်တော့ နည်းလမ်းရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲရသေ့ကြီးရယ်” ဟုအားယုတ်လျော့စွာ မေး လိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်တော့ပေါ့...မင်းရဲ့စိတ်မှာမှတည်တယ်၊ ရသေ့လုပ်ပေးလို့ တော့မရဘူး၊ မင်းဘာသာလုပ်ပူရမှာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ရသေ့ကြီး၊ နို့ဖြင့်လည်း နည်းပေးစမ်းပါ” ကဗျာကသီမေးလိုက်၏။

“လွယ်ပါတယ်ကွာ...စိတ်လှရင် လှလှတာပဲလေ”

“ဗျာ”

“မင်းသတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းထား၊ စာနာစိတ်ထား၊ အ မျက်ဒေါသနဲ့ လောဘ၊ မောဟတွေကို မင်းစိတ်မှာမရှိစေနဲ့...နို့ဆိုပါလျှင် မင်းစိတ်ကသူပြီပဲ...မင်းစိတ်လှရင် မင်းရုပ်လည်းလှလာပြီပေါ့ ကွာ”

ရသေ့ပြောသည်ကို သူလုံးလုံးလျားလျား သဘောပေါက်လောက် သည်ဆိုပေမည်-

“ခင်ဦး...အသားမစားရတာကြာပြီ...ရသေ့ကျွေးတဲ့ သစ်သီးသစ် ဥတွေဝဲစားရတာက မင်းရုပ်ကဆိုးပေမယ့်...နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဖြစ်နေပြီလေ...အကယ်၍သာ ရသေ့က အသားတွေကျွေးနေလို့ ခင်းအသားတွေစားနေတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကဘယ်လာ နူးညံ့နိုင် ဝါတော့မလဲ...ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းနေတော့မလဲ...အသားစားသတ္တဝါ နဲ့ အသီးအနှံစားတဲ့ သတ္တဝါလေးတွေကိုပဲကြည့်စမ်း...အသားစားသတ္တ ဝါသားရဲကောင်တွေက အမြဲတမ်းရန်လို မာန်ဖီနေတတ်ကြတယ်...သူ တို့ရဲ့ကိုယ်နဲ့ကလည်း မကောင်းကြဘူး၊ အပုပ်အစပ်တွေစားလို့ အပုပ်နဲ့ ထွက်နေတတ်ကြတယ်၊ ကျားလို ခြင်္သေ့လို၊ ကျားသစ်လို တောခွေးတွေ လို...ငှက်တွေမှာလည်းကြည့် လင်းတလို၊ သိန်းငှက်...စွန်လိုပေါ့...ဟောဗျာ ယုန်လေးတွေ သမင်ဒရယ်၊ ဂျီလေးတွေကိုကြည့်စမ်း နူးညံ့သိမ်မွေ့လိုက် တာ၊ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင်ဖြင့်ကွာ တစ်ကိုယ်လုံးဆူးတောင်တွေအပြည့်နဲ့ အကြည့်ရဆိုးတဲ့ ဖြူကောင်လေးတွေတောင်မှ သစ်သီးသစ်ဥတွေသာစား တော့ကာ အမြင်မှာတမျိုးလေး ချစ်စရာ လှနေပြန်ကောမဟုတ်လား”

သို့နယ်ရှည်လျားစွာ ရသေ့ကပြောသည်ကို စိတ်ဝင်တစားအား ထောင်နေသော်ငြား သူ့စိတ်သည် ကျားသစ်ကောင်သီမှာသာဖြစ်နေ တော့၏။

သူ့အသိတွင် သစ်သီးသစ်ဥတွေသာစားနေလို့ မဖြစ်တော့မှန်း တွေးလိုက်မိ၏။ရသေ့ပြောသလို သူ့စိတ်တွေနူးညံ့လာပါလျှင် ကျားသစ် ကောင်ကြီးကို ကလဲ့စားချေဖို့ခက်နေပေလိမ့်မည်။

သူ့စိတ်တွေနူးညံ့ပျော့ပျောင်းဖို့ကို သူမလိုလား၊ ခက်ထန်ကြမ်း တမ်းဖို့သာလိုသည်။သို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ရောရအရ သူ့စိတ်ကိုသူ ပြု ဖြင့်ရပေတော့မည်ကိုသိလိုက်၏။သို့ကြောင့်သူသည် ရသေ့နှင့်ဆက်လက် ကြာရှည်နေလျှင် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသည်ကြောင့် ရသေ့နှင့်ဝေးဝေးနေပြီး သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုသူ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းအောင် လုပ်ရပေမည်။အစားအ သောက်၊ အနေအထိုင်ကအစ ပြုပြင်လေ့ကျင့်ရပေမည်။

သည်တော့အာကန်သည် ရသေ့ထံမှထွက်ခဲ့လေတော့၏။သို့ထွက်

လာခဲ့သည်ဆိုရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်မြှုပ်နှံထားသည့် သူ့ဘယ်လက်တစ်ဖက် ကို ပြန်လည်တူးဖော်ယူလာခဲ့တော့၏။

ထိုလက်ပြတ်ကြီးသည် သူ၏စိတ်ဓာတ်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ မြှင့် တင်ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆကာ ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်တကယ်လည်း သူ့ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် အထောက်အကူ ရပေ၍ အသုံးဝင်ပေ၏။

ထိုလက်ပြတ်ကြီးကိုမြင်တိုင်း ကျားသစ်ကောင်ကြီးအပေါ် အာ ကျည်းမှတော့ တဖွားဖွားဖြစ်လာမိ၏။သည်တော့...သူ၏တစ်ဖက်တည်း သောလက်ဖြင့် ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို သတ်ဖြတ်ကလဲ့စားချေနိုင်ရန် အားသွန်ခွန်စိုက် နိစ္စဓူဝလေ့ကျင့်နေမိတော့၏။

သူ၏ နေရာထိုင်ခင်းကိုလည်း ရသေ့ကြီးလိုက်ရှာမတွေ့အောင် သားရဲကောင်တို့ အန္တရာယ်မှလွတ်ကင်းအောင် စီစဉ်ထားလေ၏။

သူ့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသည်ဟုထင်သော တောင်ကတုံးပြောင် ပြောင်ရှိ သစ်မန်ကျည်းပင်ပေါ်တွင် လင့်စင်ထိုးနေလိုက်တော့၏။

တစ်ဖက်တည်းသောလက်သည် သန်မာလှိုရှိချေပြီပဲ။

ထိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို သူ့သတ်ဖြတ်နိုင်ပေ ရှေ့မည်ဟု ကျိန်းသေတွက်ဆပြီးဖြစ်တော့၏။သည်တော့ အာကန်လုပ် စရာရှိသည်မှာ ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို လိုက်လံရှာဖွေရုံသာရှိတော့၏။

သူကစ၍ စိန်ခေါ်ဝံ့ချေပြီ။

သူ၏စိတ်ဓာတ်ကို ကြံ့ခိုင်စေဖို့အတွက် သူ၏လင့်စင်အတက်အဆင်း အဝတွင် သူ၏လက်ပြတ်ကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားလေတော့၏။

အိပ်ရာကမျက်စိနှစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လက်ပြတ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။လင့်စင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် လက်ပြတ်ကြီးကိုမြင်ရ၏။ လင့်စင်ပေါ်ပြန်တက်လာသည်နှင့် လက်ပြတ်ကြီးကိုမြင်ရ၏။

ထိုလက်ပြတ်ကြီးကိုမြင်ရလေတိုင်း ကျားသစ်ကြီးအပေါ် အာကျည်း ခံပြင်းမိ၏။ရသေ့ကြီးထံမှ ထွက်လာကတည်းက မည်သည့်အသားမှ မရှေး၊

စားနပ်ရိက္ခာဆိုသလို သွေးသံရဲ့ အစိမ်းပင်စားလိုက်သေးတော့ စားသွားကိုင်သွား
ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းအောင် မည်မျှပင်လေ့ကျင့်ပျိုးထောင် ခဲ့ငြား
မူလစိတ်ရင်းခါတ်ခံကလည်း ရိုးသားခြင်း၊ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ရေသန့်နှင့်
အေးဖျားနဲ့စဉ်ကလည်း ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် စာနာတတ်သည်။ ကူညီရိုင်းပင်း
လိုသည် မသိစိတ်ကလေးကတော့ဖြင့် ရှိနေသေးတော့၏။

သို့မဆိုကြီးနာကန်က သူဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြလာသဖြင့် စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်လိုလို မြင်သိခဲ့ရသောသူသည် မုဆိုးကြီး
နာကန်ဖြစ်နေပါကော။

ကျွန်တော်တို့၏မျောက်သားကင်ကို ဝင်ရောက်ခိုးယူသွားသောသူ
သည်လည်း နာကန်ဖြစ်နေ၏။

“ဘာလို့...အဲလို...လုပ်ရတာတုန်းဗျာ” ဟုမေးခဲ့စဉ်က “ကျွန်က
မသန်မစွမ်းလေဗျာ...အဲဒီအချိန်က ကျွန်မယ် ဘာသားကောင်ငယ်မှ
မရတော့ကာ ဆာလည်းဆာတာနဲ့ လွယ်လင့်တကူရနိုင်တဲ့ အသားကင်
ကိုဝင်ဆွဲရတာပေါ့” ဟုရယ်ပြောလာခြင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြ
သေးတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တို့ငှက်ပစ်သွားစဉ် ကျွန်တော်နှင့်ကျားသစ်ကောင်
ကြီးဆိုကြသည်တွင် ကျားသစ်ကောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုဒီထံရာအမှာ
တရဖြစ်အောင် လုပ်သွားသည်တွင် ထိုဒီထံရာကြောင့် သတိလစ်လုဖြစ်
နေစဉ် ကျွန်တော့်အား ဆေးဝါးကုသပေးသောသူသည်လည်း နာကန်
ဖြစ်နေပေ၏။

“က...ကိုနာကန် ခင်ဗျားပြောပြလို့အကြောင်းရုံသိပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား
ကလုံစားချေချင်တဲ့ ကျားသစ်ကောင်ကြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ညဆိုကြ
တယ်။ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တဲ့ကျည် မှန်သွားတယ်လေ...အဲဒီဒီထံရာနဲ့
တစ်နေရာမှာ လဲနေလောက်ပြီ၊ သေလောက်ပြီ၊ ခင်ဗျားတောင် ကျွန်တော့်
ကို အဲဒီညကဆေးလာထည့်ပေးသွားတာလေ...”

သို့ကျွန်တော်က မှတ်မှတ်ရရပြောလိုက်လေ၏။

သို့ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် သူ့အတွက်ဘာအမှားပါသွား
လေသည်မသိ မေးကြောကြီးများထောင်သလားအောင် အံတင်းတင်း
ကြိတ်လိုက်ပြီး မျက်စောင်းထိုးကြည့်လာလေ၏။

ကြောက်စရာပင်ကောင်းသေးတော့၏။ သို့ဘာကြောင့်ဖြစ်သွားရပါလိမ့်၊
စဉ်းစားရခက်နေပြီ။

“ဟာ...”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျွန်တော်တို့အပါးမှ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွား
တော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏သေနတ်ကို ကဖျာကသီမောင်းတင်လိုက်ပြီး
နာကန်ပြေးသွားရာနောက် လှမ်းချိန်လိုက်သည်တွင်။

“သွားပါစေကိုလင်း၊ သူ့အကြောင်းကို ရေသုအသိဆုံးပါ၊ သူဟာ
လူကောင်းတစ်ယောက်၊ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူသိတာ
လူအလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်ဟာ ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို သူကလုံစားနေသတိပို့ပါ၊
ရေသုလည်းဘယ်လိုမှ တရားချလို့မရတော့ဘူး”

“ရေသုကြီးရယ်...ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ခုလို
ရုတ်တရက်ကြီး ပြေးထွက်သွားရတာတုန်း”

အံ့ဩစွာဖြင့်မေးလိုက်မိ၏။

ရေသုခေမ္မပါလကာဖြင့်ရှုကြည့်လာပြီး -

“ကိုရိုက်ကသူ့ကိုပြောတယ်ဟုတ်လား၊ ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို
ပစ်လိုက်တာ ထိသွားပုံရတယ်၊ အဲဒီဒီထံရာနဲ့ တစ်နေရာမှာ လဲနေ
လောက်ပြီလို့လေ အဲဒီစကားကြောင့် သူဒေါသထွက်သွားရတာပေါ့”

“ဆို...မဆိုင်လိုက်တာ ရေသုကြီးရယ်သူကတောင်သူ့ရန်သူ
ကျားသစ်ကြီးကိုကျွန်တော်သတ်ဖြတ်လိုက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာရမှာ၊
ကျေးဇူးတင်ရမှာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ...သူက သူ့ညီကိုသတ်တဲ့ ကျားသစ်ကောင်

ကြီး...သူ့ဘဝခရီးဖြစ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို အတော်နာကျည်ခံပြင်းနေတယ်။...သူ့လက်နဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် သတ် ဖြတ်ချင်နေတာ။

“ဟု”

သည်တောမှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားရတော့၏။

သည်နောက်ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ရသေ့ဓမ္မပါလ၏ကျောင်း သစ်ခံမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ရသေ့ကြီး၏မေတ္တာသုတ်ရွတ်ဖတ်သံက ကျွန်တော်တို့နှင့် ကပ်ပါ လာသည်နယ် ထင်ရ၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလ မေတ္တာသုတ်ရွတ်ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ကြေးစည်သံ လွှင့်လွှင့်လေး လွှင့်ပုံထွက်လာပြန်တော့၏။

‘နာကန့်’သည် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို အပျက်အခံနိုင်၊ ဟိုမှဆိုခြော သလို ကျားသစ်ကောင်ကြီးသေသွားလောက်ပြီဆိုခြင်းကို သူလက်မခံနိုင်၊ တစ်မြန်နေ့မနက်ကပဲ ပျဉ်းမတောလေးမယ် လှမ်းတွေ့လိုက်သေးတာပဲ။ ထို ပျဉ်းမတောလေးတွင် သူတွေ့တွေ့နေတာ သုံးလေးငါးခါလောက်ရှိနေပြီ၊ သို့ဆိုလျှင် ထိုကျားသစ်ကောင်ကြီး ထိုပျဉ်းမတောတစ်ဝိုက်တွင်သာ ကျက်စားနေလိမ့်မည်။

ထိုပျဉ်းမတောမြန်လေးတွင် တောရွေးအုပ်တို့ ကျက်စားနေသည် ကိုလည်း နာကန့်လေ့လာထားပြီးဖြစ်၏။

ဟိုမှဆို လူတွေသူ့နောက်လိုက်မလာနိုင်စီ ကျားသစ်ကောင်ကြီး ကို ရှာပြီးသုတ်သင်လေမှဟု စဉ်းစားလိုက်ပြီးဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်...ပျဉ်း မတောလေးသို့ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြင့်နာကန့်တစ်ယောက် နေစောင်းလှတွင် ပျဉ်းမတောလေးသို့ ရောက်လာ၏။

သုံးမိုင်မျှရှိမည့်ခရီးကို တောက်လျှောက်လာခဲ့ခြင်းအပြင်၊ မည်သည့်အစာ မှလည်း စားမလာရခြင်းတို့ကြောင့် မောပန်းခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်း ဝေဒနာ

နှစ်ခုကိုသာ တစ်ပြိုင်နက်ခံစားလိုက်ရသည်ကြောင့် ပျဉ်းမတောလေးအတွင်းမှ ဖြတ်စီးဆင်းသွားသည့် ကျောက်ချောင်းလေး အစပ်ရှိ ကွတ်ရှိုင်းပင်အခြေတွင် ထိုင်လိုက်၏။

ကွတ်ပင်စည်ဝှေ့ဆုံမှ ကွတ်သီးတွဲများကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ အစိမ်း သီးများကြားမှ အမှည့်သီးများကိုရှာဖွေ၍ ဆွတ်ယူစားလိုက်၏။

“ပျီး...ဖူး”

အရိုင်းသီးများဆိုတော့ ဘယ်လာကောင်းပါ့မလဲ...နို့ပေမင့် ဆာ လောင်နေသည်ကိုး။

ကယုကာသီပင်ချောင်းရေကြည်ကို လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်ယူ ပါးစပ်တွင်း ထည့် ပလုပ်ကျင်း ထွေးထုတ်လိုက်လေပြီးမှ လက်ခုပ်ဖြင့်ပင် ထပ်ခပ်ယူ ပါးစပ်တွင်းထည့် မျိုချလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက်...ဂုတ်ပိုးကိုရေဖျန်း...အကြောခြေသည်သဘော ညာ လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ခတ်နေ၏။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာသစ်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာလို့လာပြန်၏။ ရွံ့တွနေသောမျက်နှာပြင် နှင့် ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်စိကိုဖြင့် သတ်ရလိုက်သည်ကြောင့်ပင်။

ကျားသစ်ကောင်ကြီးအပေါ်မှာလည်း ပို၍ခံမြင်းဒေါသထွက်သွား မိတော့၏။

သူ၏ဒေါသအမျက်က ဆာလောင်ခြင်းနှင့် မောပန်းခြင်းကိုပင် လုံးဝမသွားစေတော့၏။

ထိုနေရာလေးမှ ဒေါသတကြီးထလိုက်ပြီး ထိုရေစီးကျောက်ချောင်း လေးကို ဖြတ်ကျော်၍ ပျဉ်းမပင်တောလေးသို့ ဝင်သွားလိုက်တော့၏။ ပင်စည်ပင်လုံးအားဖြင့် သုံးပေသာသာနဲ့သာရှိသည့် ပျဉ်းမပင်ငယ်တို့သည် အရွက်ဖားဖား၊ ကိုင်းတက်များများရှိကြသည်ကြောင့် အုံ့ဆိုင်းလို့နေ၏။ အေးစိန်လို့နေ၏။

“ဟောတွေ့ပြီ...ကျားသစ်ကောင်ခြေရာပေပဲ” ထိုခြေရာကို

အသေအချာထိုင်ကြည့်လိုက်၏။

သူကကောင်သည်ဟုပင် ပြောရချိန်မည်။

မကြာခင်အချိန်ကလေးကမှ ဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဘယ်နားမှာရှိလောက်လေမလဲ...တွက်ကာထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ရှေ့သို့လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ရင်၊ သူ့လက်တွင်းမှ ခါးမကြီးကိုတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့၏။

မြီနေသောခါးသွားက နေရောင်အောက်တွင် ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ရှိလိုနေ၏။

ထိုခါးကို သူ့နေ့စဉ်သာသွေးနေ၏။တစ်နေ့တစ်ခါပင်အသုံးပြုခဲ့၏။ ဘယ်တွက်မှု ကျားသစ်ကောင်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရလျှင် ခါးသွားတုံးနေမည်နိုးရိမ်၍ဖြစ်သည်။

သူ၏အားကိုးစရာလက်နက်ဆိုလို့ သည်ခါးမကြီးပဲရှိသည်မဟုတ်ပါကလား။ သူ့ညီ၏လက်စွဲတော်သေနတ်ကတော့ရှိသည်။ကျည်တောင့်လည်းရှိသည်မဟုတ်။ ကျည်တောင့်ရှိပေဦးတော့ သူ့မှသေနတ်မပစ်တတ်တာမျှည်း။သည့်အတွက်တော့ဖြင့် သူဝမ်းနည်းပက်လက်မဖြစ်။

သူ၏ညာလက်တစ်ဖက်ကား ထိုခါးမကြီးကို သင်တုန်းဓားလေးတစ်ချောင်းနယ် ကိုင်တွယ်လုပ်ရှားနိုင်သည်ပဲ။

မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပညာကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်သားလေသည်ပဲ။

ဟိုတစ်ခါကြုံခဲ့ဘူးသည်။သည်တုံးက သေနတ်ကိုင်မုဆိုးကို ကယ်လိုသည်စိတ်သာ သူ့တွင်ရှိသည်ကြောင့် ကျားသစ်ကောင် သက်သာရာရသွားရခြင်းပင်။

နိမဟုတ်လို့ကတော့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့လိုက်ရလို့ကတော့ စောစောစီးစီး သွေးကြွေးဆပ်ပြီးလောက်ချေပြီ။ သို့နယ်နာကျန်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ပီတိဖြစ်။ အားမာန်တွေတိုးလာကာ ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ ခြေရာကို မျက်ခြေပြတ်မခံလိုက်ခဲ့ချေတော့၏။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်၊ မျိုးဝင်းတို့သည် ရသေ့ဓမ္မပါလကျောင်းသစ်စီးလေးမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်ဆိုပေမည် ဘယ်သို့ဦးတည်သွားကြမည် မဆုံးဖြတ်ရသေးချေ။သို့ကြောင့် -

“ကိုလင်း...ပြန်ကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ယဉ်မတောလေအားရောက် လျှင် ကျောက်ချောင်းလေးကိုတွေ့မယ်၊ ကျောက်ချောင်းလေးကိုမဖြတ်ဘဲ ချောင်းလေးအတိုင်း ရေစုန်အတိုင်းဆင်းလိုက်သွားလျှင်ဖြင့် သင်္ကန်းပင်ကြီးသုံးပင်ပေါက်နေတဲ့ တောင်စွယ်လေးအတိုင်း ဖြတ်တက်သွားမယ်ဆိုလျှင် အရှေ့တောဘက်ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ အရှေ့တောစပ်မှာရှိတဲ့ မုဆိုးကြီးနာသန်ရဲတမယ် စခန်းချကြတာပေါ့”

သို့နယ်ကျွန်တော်ကအကြံပြုလိုက်၏။

“အဲဒါကောင်းတယ်...သွားရင်းလာရင်း သားကောင်တစ်ကောင်တော့ဖြင့် ရွေးပစ်သွားလေမှ...နို့မညစာအတွက် အဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ပြောပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်သွားလေ၏။ရိက္ခာကိစ္စသူတာဝန်ယူမည်ဆိုသည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

မျိုးဝင်းနှင့်ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကြီးနာသန်၏အကြောင်းကို ပြောရင်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့လိုက်ခဲ့သည်ဆိုငြား လင်းမြင့်လှိုင်ကို မျက်ခြေပြတ်သွားကြတော့

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

၏

မျက်ခြေပြတ်သွားသည်ဆိုပေမည် လမ်းကွဲစရာတော့ဖြင့် အကြောင်းမရှိနိုင်ချေ။ ဘယ်တွက်မှ... ဟူ၍မတော့လေသို့ရောက်နိုင်သည့် တစ်လမ်းတည်းသော လမ်းသည်ဖြူးနေသောကြောင့်ပင်။

သို့ မျှော်လင့်နှင့်ကျွန်တော် စကားတပြောပြောလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မျှ နှယ်တို့ဖြင့် အောက်ပေါင်းရွတ်လှသည့် နေရာလေးတစ်ခုသို့အရောက် တွင် “ဒိုး”

ရယ်လို့ရှေ့စပ်လှမ်းလှမ်းလောက်မှ သေနတ်သံတစ် ချက်ထွက်လာ သည်ကြောင့် မျိုးဝင်းနှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ညစာအလိုရှစ်တစ်ချက်ရှိ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျည်တစ်တောင့် ကို အကျိုးမရှိ ဖြန်းတီးတတ်သူမဟုတ်။

သူပစ်လိုက်ပြီဟေ့ဆိုလျှင်လည်း သူ၏ပစ်မှတ်သားကောင်သည် လွတ်ရိုးထုံးစံရှိ၏။

သေနတ်သံလာရာသို့ ကျွန်တော်နှင့်မျိုးဝင်း စပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏လျှောက်လမ်းညာဘက်ရှိ ဝါးသုဉ်းတောအတွင်းမှ လင်းမြင့်လှိုင်ထွက်လာ၏။

“ဟိတ်လူတွေ”

ကျွန်တော်တို့သူ့ကို မမြင်ဘူးထင်၍ လှမ်းခေါ်လေ၏။

သူ၏ညာလက်တွင်း လက်စွဲတော် ဝင်ချက်စတာရှင်ဖယ်ကို ပြောင်း ဖြေခိုက်ကိုင်လာ၏။ ဘယ်လက်တွင်မှ မည်းမည်းအကောင် ကြီးတစ်ကောင်၊ ဘာကောင်ပါလိမ့်၊ မျောက်များလေလား၊ အသေအရာ ကြည့်လိုက်၏။ မျောက်မဟုတ်ပါချေ။

‘လင်းရွှး’ ကောင်ဖြစ်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးရောက်လာသည်တွင် မျိုးဝင်းက ထို

လင်းရွှးကောင်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“စားဖူးတယ်ဟုတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မျိုးဝင်းကိုမေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း” ဆိုကာမျိုးဝင်းက ခေါင်းခါပြ၏။

“ကိုမျိုးဝင်းကကောင်းတယ်မှတ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့... ဘာသာ ကောင်ရရ တောတောင်ထဲမှာ မီးကြပ်တိုက်၊ မီးကင်စားနေတာချည်းချေ၊ ခုကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်က မုဆိုးကြီးနာသန်တဲမယ် စခန်းချည်အိပ်ပြီး နောက်နေ့ကျည်တိုင်ကုန်းအရောက် ပြန်ကြမှာဖြစ်တော့ကာ... ချက် ပြုတ်စားလို့ရပြီပေါ့ဗျာ... ဒီကောင်က ဟင်းချက်စား ပိုကောင်းသလူ”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလာသည်ကြောင့်။

“ဦးနာသန်တဲမှာ ညအိပ်စခန်းချတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ချက်ပြုတ် စားဖို့ရာ ဆီ၊ ဆား၊ ငြုပ်၊ ကြက်သွန် ဘယ်မှာရနိုင်မှာမို့လဲ” ကျွန်တော် ကမေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏ပင်ကိုယ်ဟန်အတိုင်း သွားတက်လေးနှစ် ချောင်းကို ပေါ်ရုံပြုံးလာပြီး။

“သူ့တဝင်ခဲ့ကြတုန်းက မြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်လို့ ကိုမျိုးဝင်းကို အာမခံပြော လိုက်တာပေါ့ဗျ။ ချက်ပြုတ်စားဖို့ရာ အကုန်အပြည့်အစုံရှိတယ်။ တောင် ယာဆန်တွေတောင် ပုလင်းထဲထည့်ထားတာ တွေ့ခဲ့သေးဗျာ။ ပီစင်နီနီ၊ လင်းရွှေသား ကြွပ်ကြွပ်ကြော်စားပြီးတာနဲ့ နှပ်ချက်လေးနဲ့ တောင်ယာ ဆန်စီးစီး ပူပူလေး တစ်ဝစားပြီးအိပ်လိုက်လို့ကတော့ မိုးစင်စင်လင်းမှ နိုးပြီသာမှတ်”

“ကိုလင်းပြောတာတော့ဟုတ်ပါပြီဗျာ... ဦးနာသန်ကဆုံးပြီပဲ... သူ့ပစ္စည်းတွေကို ယူသုံးဖြုန်းလို့ကတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

သို့ကျွန်တော်က စိတ်မသက်မသာဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ကိုပိုက်ကလည်းဗျာ... ဦးနာသန်အကြောင်းလည်း ခင်ဗျားအသိ ဆုံးပဲမဟုတ်လား၊ သူ့ဆီကျွန်တော်တို့ရောက်လာလျှင် သူ့ကျွေးသမျှကို အားပါးတရစားမှ ကြိုက်တာမဟုတ်လား၊ လူကသာကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း၊

ရင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးဆိုပေမည် သဘောမအောင်လွန်ကောင်းတာလေ။ ခုလို ကျွန်တော်တို့ သူတဲရောက်လာတဲ့အချိန် သူကတမလွန်ရောက်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အားပါးတစ်ရ မလေးမမွေးရတော့တာ စိတ်မကောင်း တောင်ခြင်ချဦးမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလိုပင် မုဆိုးကြီးနာသန်သည် လူတိုင်အပေါ် တောမှာမေတ္တာရှိသူဖြစ်၏။ နုလူတဲအတွင်း အံ့အလင်ဝယ်ထားခြင်း သည် သူ့တွက် အရသာခံစားလိုခြင်း အဓိကမဟုတ်။ သူတဲရောက်လာ သည့်ဦးသည်တွေကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ဖြတ်ကျွေးလို၍ ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်တော်အဲလိုစီစဉ်လိုက်တာဟာ ဦးနာသန်တစ်ယောက် တမလွန်ဘဝကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အားတောင့်အားမှာဖြစ်မနေရ တောင်ပါဌာ”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ကြည်စယ်နောက်ပြောင်လိုခြင်းမဟုတ်၊ အတည်အတန့်ပြောလာခြင်းဖြစ်တော့၏။

“နီမြင့်လည်း ဦးနာသန်ရဲ့တဲကို ခပ်စောစောအရောက်သွားကြစို့ဗျာ” သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖျဉ်းမတောလေးသို့ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။

“ခဏအားမယ်ဌာ”

မျိုးဝင်းက လေးငါးပီသသာခန့် အလေးချိန်ရှိမည့် လင်းဦးကြီးကို လာလမ်းတစ်လျှောက် တစ်ယောက်တည်း ထမ်းပို့လာရသည်ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ဖင်ဖန်းလာပြီဖြစ်၍ သို့နယ်ပြောကာ ဖြေကွက်လည်ပြောင်ပြောင် လေးတစ်ခုတွင် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း မျိုးဝင်းအားတွင် ထိုင်လိုက်ကြတော့။

သုံးယောက်သား နေသားတကျထိုင်လိုက်ကြသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ပီစကီပုလင်းပြားလေးကို ဘောင်းဘီဘေး အိတ်ကပ် အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့၏။

“နေဦးကိုလင်းရဲ့...ဟိုရှေ့ကျောက်ချောင်းလေးမယ် သောက်မရ

သွားဖြည့်ချေဦးမယ်” ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ကျောက်ချောင်းလေးရှိရာ သို့ သွားလိုက်လေ၏။

မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မရှိလောက်ဟုတွက်ဆကာ ကျွန်တော်၏ ပျိုင့် ၃၇၅ မဂ္ဂနစ်ရိုင်ဖယ်ကြီးကိုထားခဲ့လေပြီး ကျွန်တော်ခါးချိတ်ရေဘူးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ရေဘူးပါ ယူသွားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျောက်ချောင်းလေးအစပ်အနားရောက်သည်တွင် ရေဘူးသုံးခုစလုံးကို ရေဖြည့်လိုက်ကာ ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်မည် အလုပ်တွင်-

“ဟင်”

ချောင်းစပ်တွင်လူခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အသေအချာ နေနေစပ်စပ် ကြည့်လိုက်၏။

လူကောင်ထွားထွား လူကြီးတစ်ယောက်၏ခြေရာဆိုတော့ကာ နာကန် ခြေရာဖြစ်ရမည်ဟုတွက်ကာ ထိုခြေရာချောင်းကိုဖြတ်သွားသည် ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ရေဘူးသုံးခုကို ဒီမှာဘက်ကမ်းတွင် ချထားခဲ့ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားလိုက်၏။

ခြေရာရှင်သည် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဖျဉ်းမပင်တောတွင်း ဝင်သွားပုံရ ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဖျဉ်းမပင်ငယ်တို့ တောအတွင်း ခြေရာ ကောက်လိုက်သွားကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

ဟုတ်ပါပြီ။ နာကန်၏ခြေရာ သေချာပေပြီ။ ထိုခြေရာနှင့်အတူ ကျား သစ်ကောင်ကြီး၏ခြေရာ တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် နာကန်အတွက်စိုးရိမ် သွားမိတော့၏။ ကျွန်တော်တို့တွက်ထားသည်မှာ ကျားသစ်ကောင်ကြီး ကျွန်တော်လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းရပြီး သေသွားလောက်ပြီဟု တွက်ထား၏။ သို့ကြောင့်လည်း နာကန်တစ်ယောက် သူ့စိတ်ကျေနပ် လောက်အောင် တောတောင်အတွင်း ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို ရှာပလေစေ၊ ဘယ်တော့မှတွေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ဆိုလေတော့ နာကန်အတွက်

အန္တရာယ်မရှိလောက်ပြီ။ ယခုမူ ကျွန်တော်တို့တွက်ထားသလို ကျားသစ်ကောင်ကြီးမသေသေးပါကလား။ မသေသည့်အပြင် သူ၏ခြေရာကိုပင် နာကန်ခြေရာခံမိသွားချေပြီ။ ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ ဒေါသအားမာန်နှင့် လွှင့်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကို ကျွန်တော်ကြုံဖူး၍ ကောင်းကောင်းသိသည်။ မျက်လုံးတစ်စက် လက်တစ်ဖက်ပင်မဟုတ်၊ မီးမကြီးတစ်ချောင်းသာလျှင် လက်နက်ကောင်အဖြစ်ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် နာကန်က ဘယ်လိုလုပ် ကျားသစ်ကောင်ကြီးကို သတ်ဖြတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်တို့ထံ ကမ်းရှုထိုးပြန်ပြေးကာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

“ဟင်...နို့ ဆို မဖြစ်ဘူးကိုပိုက်ရေ အလွန်အမြန်လိုက်သွားကြစို့။” ဟုဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်သေနတ်ကိုကမ်းပေးပြီး သူ့သေနတ်ကိုကောက်ယူ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြေးလိုက်ခဲ့လေတော့၏။

မျိုးဝင်းသည်လည်း လင်းရှူးသေကြီးကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ကျွန်တော်တို့နောက်ပြေးလိုက်ခဲ့တော့၏။

လူ့အသက်တစ်ချောင်း အချိန်မီကယ်တင်နိုင်ဖို့ရာအတွက် အခြားအရေးတကြီးကိစ္စဆိုတာ ဘာရှိပါလိမ့်မည်နည်း။

နာကန်သည် ခါးမကြီးကို လက်မှတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော ချုံနွယ်လေးတစ်ခုနောက်ကွယ်ကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဦးစီး...ဦးလ်”

သားကောင်ကိုရထားသည်ဖြစ်ချိန်မည်။ အာသာငမ်းငမ်း ကိုက်ဝါးစားနေဟန်တူ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် ချုံကွယ်ဘေးသို့ ထွက်ထွက်လာသည့် ကြီးမားသောအမြီးကြီးက သူလိုက်ရှာနေသော ကျားသစ်ကောင်ကြီး မလွဲစေန် ဖြစ်သည်ကို သက်သေပြနေသလိုပင်။

ဟုတ်ပြီ။

ဒီကောင်ကြီးအစာငမ်းနေတုန်း ခါးရိုးကို သူ့လက်တွင်းရှိ ဖြိုနေသော ခါးမကြီးဖြင့် လှုပ်တစ်ပြက်ပြောဆုတ်လေမှ ဟုတွက်လိုက်ကာ နာကန်သည် သို့မဟုတ်လိုက်သည့်အတိုင်း လှုပ်ရှားလိုက်လေတော့၏။

“ကဲကွာ”

အစာငမ်းနေသော ကျားသစ်ကောင်ကြီးသည် မထင်မှတ်သောရန် သူ၏ လှုပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ခါးရိုးတွင် တစ်စုံတစ်ခု၏ စူးစိုက်လာခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ကယျာကသီ ခါးကိုနဲ့ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ သူ၏

လက်ကြမ်း ချွန်မြဲလက်သည်းကြီးများဖြင့် ပုတ်ခတ်လိုက်လေတော့၏။
“အား”

သည်တစ်ကြိမ်ခံလိုက်ရသည်က နာကန်ဖြစ်နေ၏။ သူသေချာတွက် ထားသည်မှာ သူ၏ခါးခတ်ချက်ကြောင့် ကျားသစ်ကောင်ကြီးခါးရိုးပြတ် ထွက်လောက်လေပြီဟု။

သိုဌား..သူကဆိုးပြီး ကျားသစ်ကြီးကံကောင်းသည်မှာ နာကန် ခံခါးခတ်ချက်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျားသစ်ကြီး၏ခါးရိုးကို ခုတ် မိလေသည်မဟုတ်..ချွန်နယ်ပင်၏ ကိုင်းတက်တစ်ခုက ကြားဝင်ခံသွား ခြင်းကြောင့် နာကန်၏ခတ်ချက် အားလျော့သွားခြင်းဖြစ်တော့၏။

သို့ကြောင့်လည်း ကျားသစ်ကြီးက နောက်ပြန်လှည့်တိုက်ခိုက်လာ နိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သိုဌား..နာကန်အတွက် ကံတရားလေးရှိနေခြင်းမှာ ထိုကျားသစ် ကောင်၏ ညာလက်ကုတ်ချက်သည် အားသိပ်မပါခြင်းပင်။ ဘယ်တွက် မူ ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏ညာလက်သည် သေနတ်ကျည်တစ်တောင့် ဖောက်ဝင်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့ဆိုသော်လည်း နာကန်အတော်ခံလိုက်ရ၏။ ကျန်တစ်ဖက်တည်းသောမျက်လုံးကို လက်သည်းချွန်ကြီးက ဖဲ့ထုတ်သွား ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ပြင်းထန်စွာနာကျင်ခြင်းအပြင် ဘာဆိုတာ မမှမြင်ရ ခြင်းကြောင့် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ လက်တွင်းမှ ခါးဖြင့် ရှေ့ယမ်း ခုတ်နေလေတော့၏။

ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏တစ်ကိုယ်လုံး သူ၏ခါးခတ်ချက်တို့ကြောင့် အရှေ့ပြားတို့ ပြတ်ရှု သွေးချင်းချင်းနီလိုနေချေပြီ။

ထိုသည်ကြားမှပင် ကျားသစ်ကောင်ကြီးသည် သူ့ရန်သူကို အား မာန်အပြည့်ဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ကိုက်ခဲ ရှေ့ယမ်းနေလေတော့၏။

“အား..အား”
ဘာမှမမြင်ရသော နာကန်တစ်ယောက် ရှောင်ပြေးမလွတ်သာခဲ။

သို့သော်သူသည်လည်း အင်အားရှိသရွေ့ တိုက်ခိုက်နိုင်သရွေ့ တရစပ် တိုက်ခိုက်နေလေတော့၏။

သို့သော်လူသားတစ်ယောက်၏အငြိုးအတေးသည် သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏အားမာန်ကို အနိုင်ရခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ကျားသစ်ကောင်ကြီး၏တိုက်ခိုက်မှုသည် လုံးဝရပ်စဲသွားတော့သည်။ နာကန်သည် မျက်စိဖြင့်မမြင်ရသော်လည်း ကျားသစ်ကောင်ကြီး သူ့လက်ချက်ဖြင့်သေဆုံးသွားပြီကို သိလိုက်လေသည်။ သို့ကြောင့် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရပ်လိုက်တော့၏။ ပြီးလေမှ -

“နာသန်ရေ..မင်းအတွက်ငါ ကလဲ့စားချေနိုင်ပြီကွ” ဟုလက် တွင်းမှ ခါးမကြီးကို မြေပေါ်သို့လွှတ်ချလိုက်ပြီး အားပါးတရအော်ဟစ် ကြွေးကြော်လိုက်လေတော့သည်။

သူ့အသံကြီးသည် ထည်ဝါလွန်းလှသည်။
အနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သတ္တဝါငယ်တို့သည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားသွားကြတော့သည်။

x x x

တောင်ကြော့စွယ်တစ်ခုနဲ့စွယ်ပင်တို့ကြားမှ ကြားလိုက်ရသော
ဟစ်ကြွေးသံကြောင့် မျိုးဝင်း၊ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အံ့သြ
တကြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ခါ နာကန်ရဲ့ ဟစ်ကြွေးသံဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

နာကန်၏အောင်မြင်မှုဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့တွက်စီးရိပ်တကြီး
လိုက်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်သက်သာရခဲ့ကြတော့၏။

“အတော်ပဲကိုလင်းရေ သူ့ရဲ့အသံသံပြည့်သွားပြီဆိုတော့ ကျွန်
တော်တို့သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားကြတာပေါ့” ဟုကျွန်တော်က ပြုံး၍ ပြော
လိုက်၏။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ..ကျွန်တော်တို့ စောစောကအစီအစဉ်အတိုင်း
သုညီနာသန်တို့မှာ စမ်းချည်အိပ်ကြမယ်”

“သူ့အစ်ကိုပါ ပါလာတယ်ဆိုတော့ တမလွန်ကညီနာသန်တစ်ယောက်
ကျွန်ုပ်နေမှာ မြင်ယောင်သေးပေါ့ဗျာ”

သို့နှယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်က ရံ့ဖွယ်ပင်တို့ဖြင့် အောက်ပေါင်းရွတ်
တောင်စွယ်လေးသို့ တက်သွားလိုက်၏။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

“ဟင်”

“ဟာ”

ရံ့ဖွယ်ပင်ကြားမှ နာကန်ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် သွားခနဲပေါ်လာသဖြင့်
အံ့သြသွားမိတော့၏။

“ဗျို..ညီနာကန်”

သို့နှယ်အော်ဟစ်ခေါ်ကာ လက်လှမ်းပြလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ကို သူမြင်ပုံမပေါ်။

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေငြား..ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြစ်နေငြား..
ကျောပုံပြုံး..ပြုံးလျက် တဟင်းဟင်းရယ်မောလာသည့် နာကန်ကို ကြည့်ရင်း
အံ့သြမှင်တက်နေဆဲမှာပင် နာကန်သည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့
နှစ်လံကွာလောက်တွင် ခွေလဲကျသွားတော့၏။

“ညီနာကန်”

“ညီနာကန်..ညီနာကန်”

သုံးယောက်စလုံးသူ့အနားပြေးသွားလိုက်ကြ၏။

“ဟာ...”

“ဟာ..”

“ဟာ..”

သူ့အသက်မရှိတော့လေပြီ။

စာဖတ်ပရိသတ်အားအစဉ်လေးစား
ကြိုးစားလျက်

ကိုပိုက်

(၁၇.၁.၀၄)

ညနေ-၆:၀၀နာရီ

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်